

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ON}
ΑΡΙΘ. 523

ΠΡΟΣ ΤΟ 11ον ΕΤΟΣ

Η «Εβδομάς» μπαίνει από το μετα-προσεχές φύλλο της στο 11ον έτος της εκδόσεώς της.

Δέκα χρόνια είναι μια ολόκληρη ζωή για ένα περιοδικό, και σημαίνει το χρονικό αυτό διάστημα εργασία συστηματική και διαρκώς καλλίτερη από μέρους του περιοδικού, και εκτίμηση και αγάπη από μέρους του κοινού.

Και πραγματικά, μπορεί η «Εβδομάς» να καυχήθῃ ότι ἔχει κερδίσει ειλικρινή και θαθεία την αγάπη του ελληνικού αναγνωστικού κοινού που την ἐγκολπώθηκα και την ἔμπασε στο σπίτι του ἀφοῦ ὡς περιοδικό νοικοκυρευμένο, σεβαστό, σὲ μιὰ ἐποχὴ πού ἡ φιλολογία τοῦ ἐλαφροῦ, γνώριζε μέρες δόξης. Καὶ τὴν παράδοσή της αὐτὴ τὴν συνέχισε ὡς σήμερα ἡ «Εβδομάς» χωρὶς νὰ παύσῃ ὅμως νὰ βελτιώνεται καὶ νὰ προσδεύῃ οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πάντα ἓνα συγχρονισμένο περιοδικό. Στὴν προσπάθειά της δὲ αὐτὴ δὲν φείσθηκε καμμιάς θυσίας.

Ἔτσι καὶ τώρα, μετὰ τὴν εὐκαιρία τῆς εἰσόδου της στὸ 11ο ἔτος, ἡ «Εβδομάς» θὰ σὰς παρουσιάσῃ καλλίτερη ἀπὸ ὅ,τι ἦταν χθές, ἀναδιωργανωμένη, μετὰ νέα ἀναγνώσματα καὶ νέες πρωτότυπες καὶ ἐνδιαφέρουσες σελίδες.

Τί θὰ εἶναι ἡ νέα αὐτὴ περίοδος πού ἀρχίζει γιὰ τὴν «Εβδομάδα» καὶ τοὺς ἀναγνώστας της, θὰ σὰς πούμε στὸ ἄλλο φύλλο.

Σημειώσατε
αὐτὸν τὸν
ἀριθμὸν:

525

Εἶναι τὸ φύλλον μετὰ τὸ ὁποῖον ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» ἐγκαινιάζει, πάντοτε νέα καὶ πάντοτε δροσερή, τὴν καινούργια της περίοδο, μετὰ ἀναγνώσματα, νέες σελίδες, νέον ἐν γένει ὕλικόν.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Τῆς ἐποχῆς

Μπήκαμε στὴν χειμερινὴν περίοδον, ὦ φίλοι,
κι' αὐτὸ καθέννας σοβαρὰ
νὰ τὸ σκεφθῇ ὀφείλει.
Ἄλλοι στὰ ροῦχα τὰ παλὰ
θ' ἀρχίσουν μανταρίσματα,
ἄλλοι θὰ τὰ γυρίσουν
—ἔχει ὁ καιρὸς... γυρίσματα—
ἄλλοι πάλι στὸ ράφτι τους
θὰ κάνουν ἓνα σάλτον
κι' οἱ πῶ πολλοὶ στὸν Σύνδεσμον
θὰ μένουν τῶν... ἀπάλτων !...

Θ' ἀρχίσουν πάλι τὰ σχολεῖα
καθὼς καὶ τὸ Ὠδεῖο,
καὶ στὸ σχολεῖο κάθε παιδί
τὸ «πῶς» θὰ μάθῃ, δηλαδὴ,
«Δαρείου καὶ Παρισάτιδος
γίγνονταί... παῖδες δύο !».

Θὰ μὰς δεχθοῦν τὰ σινεμά
μετὰ φιλοξενίας
καὶ θὰ προβάλλουν, λέγεται,
πολὺ καλὰς ταινίας.
Θὰ δοῦμε φιλμ μ' ὀραῖες «στάρ»,
λεβέντες «κάου-μπόυς»,
καὶ φιλμ πού πρωταγωνιστεῖ
ὁ Ταίηλορ ὁ γόης,
φιλμ πού θὰ μὰς πηγαίνουν
ἐντέχνως στὸ Παρίσι
καὶ ἄλλα φιλμ, πού θ' ἀπορῇ,
γιατὶ τάχουν... «γυρίσει !».

Θ' ἀνοίξουν καὶ τὰ θεάτρα
—καὶ μουσικὰ καὶ πρόζας—
καὶ τότε θὰ ἴδωμε πιά
θριάμβους τῆς... Μιμόζας,
θὰ δοῦμε ἔργα ἐλαφρά
κι' αἰθέρια ὡς ἄρωμα
καὶ ἄλλα, ὅπου ἀσφαλῶς
θὰ θέλουν... μαξιλάρισμα,
ὡσὰν αὐτὰ τοῦ φοβεροῦ
τῆς τέχνης ἐπιπέδου
πού ἀνεβάζουν συνεχῶς
τὰ «θεάτρα» Μακέδου...

Χειμῶνας... Τὸ θερμόμετρο
ὅλο θὰ κατεβαίνει...
Χαρῆτε, συμπολίται μου,
ἀν... εἰστε παντρεμένοι !

ΧΕΙΜΩΝΑΣ...

Φαίνεται ὅτι οἱ συμπολίται ἔχουν πιά ὅλοι ἐγκατασταθῇ στὰ νέα τους σπίτια. Ἀραιώσε πολὺ ἡ κίνησις τῶν κάρρων μετὰ τὰ ἐπιπλά στοὺς δρόμους, καὶ τ' ἀντικατέστησαν τώρα τὰ αὐτοκίνητα μετὰ τὸ κάρβουνο γιὰ τὰ καλοριφέρ καὶ τὶς σόμπες τῶν εὐτυχῶν θνητῶν. Ὁ κόσμος πού τὰ βλέπει νὰ τρέχουν βιαστικά, σὰν νὰ ἐπείκειται κίχλας ἡ πρώτη χιονοθύελλα, ἀναστενάζει καὶ ὑψώνει τὰ βλέμματα στὸν οὐρανόν.

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ

Μαζὶ μετὰ τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ ριγὰ ἐπανεκάμφε καὶ ἓνα πολὺτιμο γυναικεῖο εἶδος : ἡ κάλτσα. Πλείστες δὲ σὲς ἔσπευσαν νὰ καλτσωθοῦν. Ἐκρύωσαν ὅσες τὶς θυμήθηκαν, τὶς νοστάλγησαν ; Ἴσως τὸ ἓνα, ἴσως καὶ τὸ ἄλλο. Πάντως, τὸ ἀνδρικό φύλλο διατελεῖ σὲ ζωνηροτάτη συγκίνηση μετὰ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴν. Καὶ ὅπως συμβαίνει μετὰ τὸ κάθε τι, καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ὑπάρχουν οἱ εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δυσσαρεστημένοι. Οἱ δεῦτεροι εἶναι αὐτοὶ πού πληρώνουν τὶς γυναικεῖες κάλτσες, καὶ οἱ πρῶτοι αὐτοὶ πού τὶς πουλοῦν. Σ' αὐτοὺς, μποροῦν νὰ προστεθοῦν καὶ ὅσοι λεπταίσθητοι πού ὑπέφεραν κυριολεκτικῶς στὸ θέαμα μερικῶν γυναικεῶν κνημῶν κάθε ἄλλοπαρά... μιστενγκετικῶν !

Σημειώσατε
αὐτὸν τὸν
ἀριθμὸν:

525

Εἶναι τὸ φύλλον μετὰ τὸ ὁποῖον ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» ἐγκαινιάζει, πάντοτε νέα καὶ πάντοτε δροσερή, τὴν καινούργια της περίοδο, μετὰ ἀναγνώσματα, νέες σελίδες, νέον ἐν γένει ὕλικόν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τόμος

16.8.85

35282

Εξυπνα και κουτά

ΑΦΟΥ ΗΤΑΝ ΕΤΕΙ

—Πρέπει τέλος πάντων να με καταλάβετε! Μέσα μου υπάρχουν δυο γυναίκες!...
—Ωραία. Λοιπόν την άλλη φορά που θα έρθω θα φέρω μαζί μου και τον φίλο μου.

□ □

Η ΑΘΩΑ ΗΛΙΚΙΑ

—Τί θα κάνεις, Γιαννάκη, όταν πεθάνει ο παμπάς σου;
—Θα τον κληρονομήσω!

□ □

ΑΠΩΛΕΙΑ

—Έχασα τον θείο σας;
—Ναι, την περασμένη εβδομάδα.
—Ανεπαισθησία απόλυτη.
—Τό πιστεύω... Μ' απειλήρωσε.

□ □

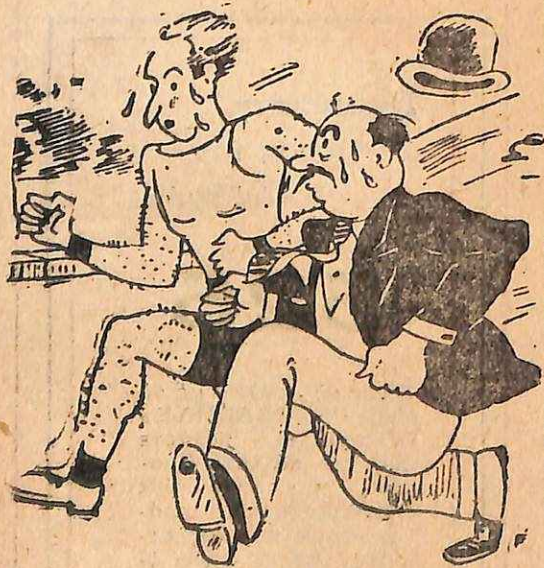
ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Ο κύριος (στον άμαξά).—Πόσα θέλεις να με πές στο Νοσοκομείο των Ζώων;
—Άμαξάς.—Θα μείνω εκεί ή ευγενεία σας ή θα ξαναγυρίσετε;

□ □

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

—Σε συμβουλεύω πριν αρχίσεις να τρώς, να καθάρσεις το πηρούνι σου με την πετσέτα.
—Και την πετσέτα, με τί θα την καθαρίσω;

ΓΙΑΤΙ ΕΤΡΕΧΕ ΑΥΤΟΣ

—Προγυμνάζεστε και σείς για τους αγώνες;
—Όχι, αλλά είδα ναρχεται ο εισαγγελέας των φθόνων...

Τό μαγικό πουλί της ΠΕΡΙΜΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο φίλος μου ο Χάμιλτον, ήταν αξιωματικός στη συντροφία μας και περιζήτητος στα σαλόνια του Λονδίνου, γιατί ήξερε να διηγείται δμορφα τις συνταρακτικές του περιπέτειες. Όλη την νεότητά του την είχε περάσει στη Μαύρη Ήπειρο. Είχε διασχίσει τη Σαχάρα, είχε φτάσει ως το φοβερό μνημείο της Δίψας, κι είχε μείνει ένα σωρό χρόνια στις ζούγκλες της Αφρικής. Γι' αυτό και θεωρήθηκε κατ'εξοχή ο άνθρωπος που έβγαζε από το μυαλό του όλα τα μυστήρια της φύσης. Είχε κάνει τόσα ταξίδια, είχε δει τόσα θαύματα, που οι άλλοι τον θεωρούσαν έναν άνθρωπο που είχε περάσει από όλες τις δοκιμασίες της ζωής. Και τώρα που ήρθε στην Ελλάδα, είχε φέρει μαζί του όλα τα μυστήρια της φύσης, και τους ανθρώπους που τον ακολουθούσαν, να τον ακούσουν και να τον θαυμάζουν.

—Η Αφρική, μας είπε ο Χάμιλτον, είναι η χώρα των εξαιρετικών παρασημασίων. Είναι η χώρα των αντανάκλαστων δραμάτων. Η περιπέτεια δώδεκα στην Αφρική γίνεται ακόμη πιο δραματική γιατί συμβαίνουν στις φυλές της και στα παρθένα δάση της. Μα εκεί που γίνονται αληθινά εξαιρετικά, είναι στην Κεντρώα Αφρική, στην οποία επρόκειτο η αποστολή του Βόλφ να κάνει κιόλας τις παρατηρήσεις της. Σ' αυτήν, λοιπόν, συνέβη η περιπέτεια που θα σας αναφέρω και που για πολλά χρόνια, είχε ταράξει την ψυχή μου και τα νεύρα μου. Βέβαια, η ζωή ενός εξερευνητή, είναι πάντα δύσκολη κι έχει ένα σωρό απρόοπτα. Μα όσο και κανείς να είναι προετοιμασμένος, έρχονται στιγμές που τρομάζει από τον θάνατο. Και το ίδιο άκριβος έπαθα κι' εγώ. Θυμάμαι ότι είχαμε κατασκευάσει στην καρδιά της Αφρικής.

Έκανε μία τρομερή ζέση κι' ο ύπνος τη νύχτα, ήταν αδύνατο να μας σφαλιστεί τα βλέφαρα. Ένα, λοιπόν, από αυτά τα βράδια, παρασυρμένος από το γοητευτικό σελήνιό, έβλεπα να περπατώ μακριά από τις σκηνές μας κι' από την μεγάλη φωτιά που μας προφύλαγε από τις επιδρομές των θηρίων. Με τραβούσε η σελήνη, έβλεπα την έκλειψη της, σαν μία ώρα γυναίκα. Και δίχως να διατάσω, άφηνε στα μάτια μου, έβλεπα το εξωτικό δάσος, όταν ξαφνικά ένοιωσα να περνάει ανάμεσα στα πόδια μου ένα μικρό ζώο, υπερβολικά ζωντανό και παράδοξο που άστραφε μέσα στη νύχτα. Κατάπληκτος, όταν συνήλθα, τ' άκολούθησα. Το άσπασμα του και ο περίεργος χρωματισμός του μου είχαν κινήσει το ενδιαφέρον γιατί μου ήταν εντελώς άγνωστο.

Τό μικρό ζώο έτρεχε πολύ. Έτσι αναγκάστηκα κι' εγώ να το μιμηθώ κι' ήλπιζα ότι θα το πιάσω ζωντανό. Μα όταν πιά λαχάνισα να τρέχω κατάλαβα ότι θα μου ξέφευγε. Γι' αυτό, προτίμησα να το σκοτώσω, πυροβολώντας με την καραμπίνα μου. Λίγες στιγμές αργότερα το μάχαιρο άκουσα χεστό από την όμιση. Περιέργως το εξετάζοντας με προσοχή. Ήταν υπέροχο. Κουκουκίζοντας όπως ήμουν κάποιος σε μία πύλη για να αναπνεύσει, ενώ ήντο έπαινα να θαυμάζω κάτω από

το γοητευτικό αυτό σελήνιό, το εξωτικό ζώο. Ξαφνικά ένας παράξενος θόρυβος σαν σύρσιμο φιδιού πάνω σε ξερὰ φύλλα, μ' έκανε να γυρίσω πίσω το κεφάλι. Και τότε είδα, με κάποια ανησυχία, ότι βρισκόμουν πολύ μακριά από τις σκηνές της αποστολής. Έπειτα εκείνος ο άπαισιος θόρυβος που έξακολουθούσε; Μήπως επρόκειτο να μου έπιτεθη κανένας φοβερός πύθων που τώρα σέρνονταν ύπουλα κοντά μου χωρίς να τον αντιλαμβάνωμαι; Τρομαγμένος λίγο μάχαιρα το παράδοξο ζώο και το έκρυψα στην τσέπη μου. Έπειτα πήρα στα χέρια μου το τουφέκι μου και σηκώθηκα να ιδω τι συμβαίνει. Μέσα στο φως του φεγγαριού είδα τότε από τους γύρω θάμνους, να εξέχουν ένα σωρό ανθρώπινα κεφάλια άπαισι και άνατριχιαστικά. Δεν ήθελα φυσικά πολύ για να καταλάβω ότι είχα περικυκλωθεί από την τρομερή φυλή των «μαύρων δαιμόνων» αυτών των φοβερών μαύρων πολεμιστών. Οι άπαισιοι αυτοί άγριοι είναι γνωστοί στην Ευρώπη με το όνομα «κυνήγοι των ανθρώπινων κεφαλών». Πράγματι δέ αυτοί σκότωναν τους περιηγητές και κατόπι τους παίρνουν τα κεφάλια τους, τα βράζαν για να αφαιρέσουν τις σάρκες, και μ' αυτά κατόπι στολίζουν τη μέση τους. Όσο πιο πολλά δέ ανθρώπινα κεφάλια έχει στη μέση του ένας πολεμιστής, τόσο θεωρείται και πιο γενναίος.

Η θέση μου, λοιπόν, ήταν υπερβολικά δύσκολη. Τάχα χάσει... «Αν αντίστροφοι μου θά με τρυπούσαν με τα δηλητηριώδη βέλη τους. Αν έμενα ακίνητος πάλι θα με συλλαμβάναν για να μ' αποκεφαλίσουν. Έτσι προτίμησα το πρώτο και έβλεπα να πεθάνω σαν πραγματικό «Άγγλος. Σήκωσα, λοιπόν, την καραμπίνα μου, σημάδεψα έναν από τους μαύρους και τον ξάπλωσα νεκρό κατά γης.

Τό ίδιο επανελήφθη δυο-τρεις φορές ακόμη. Μα δεν πρόλαβα να συνεχίσω περισσότερο. Οι «μαύροι δαίμονες», σαν ένα τρομερό κύμα, ώρμησαν έναντιόν μου ούρλιάζοντας άπαισία κι' ύψωνοντας άπειλητικά τ' ακόντια τους. Σ' ελάχιστη δευτερόλεπτα ήταν κοντά μου και μ' είχαν περικυκλώσει. Η καραμπίνα μου, φυσικά, ήταν πιά άχρηστη. Με τό κυνηγετικό μαχαίρι μου πάλι δεν θα κατάφερνα τίποτε μ' αυτούς τους εξαγριωμένους μαύρους. Η μόνη έλπίδα μου ήταν να τ' βάλω στα πόδια σκεπτόμενος ότι θα ήταν δυνατό να φτάσω κοντά στους άντρες της αποστολής οι όποιοι και θα με γλύτωναν από τα χέρια των δαιμόνων μου. Κι' άρχισα, πραγματικά, να τρέχω μ' όλη τη δύναμη των ποδιών μου κι' άκόμη περισσότερο από τον απειράσιμ φόβο μου. Αυτό το κυνηγητό των «δαιμόνων» μέσα σ' η ζούγκλα κράτησε άρκετη ώρα. Μα ήταν αδύνατο να ξεφύγω, από τα χέρια τους. Οι μαύροι πολλοί, πλασιάζονταν και ξεφύτρωναν από παντού. Νόμιζα ότι θα τρελλάναθ.

Τά μάτια μου είχαν πεταχθεί από τις κόγχες τους, τό σίμα είχε μαζευθεί στην καρδιά μου και τό κεφάλι μου βούιζε. Και ξαφνικά δυο άπαισιοι γοργίλλες πέσαν πάνω μου και μ' ανάγκασαν να λυγίσω από τό βάρος τους. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, βρισκόμουν δεμένος σ' ένα μακρύ κλαδί από τα χέρια και

χώρας τών δαιμόνων ΤΟΥ Σ. Φ. ΑΤΚΙΝΣΟΝ

τά πόδια, όπως τ' άρνιά. Δυο μολοσσοί αυτής της φυλής στήριξαν τότε τό κλαδί στον άμο τους και ξεκίνησαν για να χαθούν στο δάσος, ενώ οι άλλοι άγριοι φώναζαν και χόρευαν χαρούμενοι γύρω μου και δεν άφηναν ν' άκουσθούν οι σπαραχτικές κραυγές μου. Έτσι δεμένο πάνω στο κλαδί με μετέφεραν σ' ένα ξέφωτο του δάσους, εκεί που βρίσκονταν κατασκηνωμένοι ή φυλή τους. Εκεί άρχισε για μένα καινούργιο χτυποκάρδι. Όλες οι γυναίκες και τα παιδιά με τη σειρά τους τώρα χόρευαν γύρω μου ενώ οι γέροι μάγοι της φυλής των Μάλα — Μπά φαινότουσαν ευχαριστημένοι που είχε βρεθεί τό έξολοσθέν θύμα.

Η πρώτη δουλειά των δαιμόνων μου, ήταν να με οδηγήσουν στον άρχηγό τους, ένα μαύρο γεροπύθων, που έκανε διαρκώς μορφασιμούς, που γρύλιζε κι' έτρωγε τα νύχια του! Εκείνος άφ'όπου με ψαχούλεψε σαν σφαγτό, έδωσε έντολη να με κλείσουν σε μία άχυρινη καλύβα που τη χρησιμοποιούσαν, φαίνεται, για φυλακή των θυμάτων τους.

Ύστερ' άπ' αυτό, φυσικά, δεν μου έμεινε πιά καμιά άμφιβολία για την τύχη που με περίμενε. Άλλως τε τόσο τα άνατριχιαστικά στολίδια τους, που σάς άνέφερα, όσο και γενικά ή περιβολή τους, δεν μου επέτρεπαν να έχω πιά καμιά έλπίδα. Η μόνη μου έλπίδα ήταν ότι πιθανόν στην κατασκήνωσή να γίνονταν άντιληπτή ή άπουσία μου κι' οι σύντροφοί μου να έπιχειρούσαν να με σώσουν. Μα γι' αυτό δεν ήμουν καθόλου βέβαιος....

Οι τέσσερις μαύροι που με φύλαγαν, είχαν τοποθετηθεί στις γωνίες της καλύβης μου και κάθε φορά που δεν μ' άκουγαν να βηματίζω ή να κάνω θόρυβο, τρυπούσαν με τα κοντάκια τους την καλύβα. Έτσι αναγκαζόμουν να ξεφωνίζω από τον τρόμο μου για να πληροφορω τόυς δεσμοφύλακάς μου ότι δεν μ' είχαν έλευθερώσει τα «καλά πνεύματα» του δάσους!....

Η μόνη μου παρηγοριά σ' αυτή την φοβερή κόλπο μου ήταν μία άχτινα του φεγγαριού που γλυτρούσε από μία χαραμάδα κι' έριχνε λίγο φως σ' αυτή την καλύβα. Μα κι' αυτή σε λίγο δεν άργησε να μου γίνη φοβερό μαρτύριο, γιατί μ' έκανε να βλέπω ένα σωρό άνθρωπίνους σκελετούς που κρεμόντουσαν στους τοίχους και ρωσφώριζαν και κάτι άπαισία κεφάλια, τίς οίδε ποιων δυστυχημένων, τα όποια είχαν κοπεί κι' ήταν έτοιμα για κείνο τό άνατριχιαστικό βράσιμο που θα τα μικραίνουν και θα τα έκαναν κατάλληλα στολίδια αυτών των άπαισιων τεράτων της ζούγκλας.

Όμολογώ, δίχως μάλιστα να ντρέπωμαι, ότι σε καμιά άλλη δραματική περιπέτεια της ζωής μου, δεν είχα φοβηθεί τόσο πολύ και δεν είχα χάσει τό θάρος μου όσο εκείνη την νύχτα. Γιατί, μά την άλήθεια, ποτέ άλλοτε δεν είχα πάθει μία τόσο τραγική ιστορία... Βέβαια, είχα παλέψει στήθος με στήθος με λεοντάρια, είχα κοιμηθεί νύχτα κοντά σ' ένα τεράστιο φίδι τό όποιο τυλίχθηκε στή μέση μου κι' άν δεν έυπνοόσα να τό σκοτώσω θα μ' έσκαγε με τό σφίξιμό του κι' είχα ναυαγήσει τρεις φορές σ' έπικίνδυνα νερά γεμάτα καρχαρίες. Μα όσό-σο ποτέ δεν είχα νοιώσει τό φόβο και

την άγωνία που δοκίμαζα εκείνη τη στιγμή. Ο πυρετός μου φλόγιζε τό μέτωπο. Ένας κρύος ιδρώς έλουζε τό σώμα μου και τα δόντια μου χτυπούσαν άπό τόν τρόμο. Τό κεφάλι μου έμοιαζε με άδεια κολοκύθα!

Τέλος οι πρώτες άχτίνες της αύγης φωτίσαν την καλύβα μου. Έξω, όμως, από την καλύβα μου εξακολουθούσαν να κáινε οι φωτιές κι' οι «μαύροι δαίμονες» να συνεχίζουν τους έφιαλτικούς χορούς των.

Σκέφθηκα τότε πόσο άνόητος ήμουν. Γι' αυτό τό μικρό ζώο είχα χάσει τη ζωή μου. Και για τελευταία φορά θέλησα να τό θαυμάσω. Τό έβγαλα, λοιπόν, από την τσέπη μου κι' άρχισα να τό κυττάω περίλυπος. Ναι, πράγματι, ήταν ένα αξιοθαύμιστο πουλί. Οι φτερούγες του θά έλεγες πως ήταν από ασήμι. Μα την ίδια στιγμή άνοιξε ή πόρτα της καλύβας και παρουσιάσθηκε ο άρχηγός των Μπούλα—Μπά. Κατάλαβα ότι όλα είχαν τελειώσει. Προχώρησα, λοιπόν, προς την έξοδο κρατώντας αυτό τό πουλί άσυναίσθητα στο χέρι μου. Ο άρχηγός των «δαιμόνων» περιεργός μου έριξε ένα βλέμμα. Και τότε συνέβη κάτι που μου ήταν αδύνατο να τό φαντασθώ. Τό πρόσωπό του φάνερασε μία τρελλή χαρά και γονατίζοντας μπροστά μου με σεβασμό σήκωσε προς τον ουρανό τα χέρια του φωνάζοντας μ' όλη του τη δύναμη:

—Μακέο!... Μακέο!... Μακέο!...

Την ίδια λέξη έπανάλαβαν έξαλλοι όλοι οι πολεμιστά γονατίζοντας κι' άκούλουθάν τό παράδειγμα του άρχηγού των. Κανείς δεν τόλμοσε να μ' άγκίξει. Κι' έγώ είχα τό θάρρος να προχωρήσω άργά μέσα στο πλήθος των «τρελλών» με την μεγαλοπρέπεια ενός Θεού και μόλις έφτασα στην τελευταία καλύβα του χοριού τό έβαλα στα πόδια κι' έτρεξα μ' όλη μου την δύναμη έξω από τό έφιαλτικό δάσος κλαίγοντας και γελώντας από τη μεγάλη μου χαρά που είχα άνακτήσει την έλευθερία μου.

Έπειτα όταν συνήλθα κατάφερα να εξακριβώσω πως γλύτωσα άπ' τό θάνατο. Αυτό τό πουλί μου είχε σώσει την ζωή μου! Αυτό τό πουλί οι Μάλα—Μπά τό θεωρούσαν ιερό κι' όταν τ' άντίκρυζαν ζωντανό ή νεκρό τό θεωρούσαν ως προειδοποίηση μιας κατακλυσμιαίας βροχής. Κι' αυτοί, που πέθαιναν από τη δίψα, μέσα σ' εκείνη την έφιαλτική έρημο, τη βροχή τη θεωρούσαν ως τό μεγαλύτερο αγαθό. Έτσι τον άνθρωπο που θά τόυς έφερνε αυτό τ' άργυρό πουλί τόν νόμιζαν εδωγέτη τους και τόν προσκυνοούσαν σαν θεό. Τό ίδιο, λοιπόν, είχε συμβεί και μ' έμένα.

Θέλετε τώρα να σας πώ και κάτι παράξενο που δεν θα τό πιστέψετε; Την ίδια κιόλας ήμέρα έπιασε μία κατακλυσμιαία βροχή. Έτσι ξαφνικά και δίχως καμιά προειδοποίηση!... Κι' αυτό μου έκανε μεγαλύτερη έντονη από την περιπέτεια μου. Άρχισα μάλιστα να πιστεύω στη δύναμη που είχε τό μαγικό πουλί της χώρας των δαιμόνων που έκανε την ένιανσίη του μόνο λίγο πριν από την ζωνόνο βροχή στις παρθένες ζούγκλες της Μαύρης Ήπειρου...

Σ. Φ. ΑΤΚΙΝΣΟΝ

Εξυπνα και κουτά

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΔΙΕΦΕΡΕ

—Θέλω να ιδω τον κύριο.
—Γιατί πρῶγμα;
—Για κάποιο χρέος...
—Ο κύριος έφυγε χθες βράδυ ταξίδι.
—...που ήλθα να το πληρώσω.
—Περάστε, τότε, περάστε! Ο κύριος μόλις έπέστρεψε από τό ταξίδι!

□ □

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

—Ξόδεψα τη μισή περιουσία μου μαζί της, την εποχή που είμαστε άρραβωνιασμένοι και τώρα μ' άπαρηγόρησε.
—Συλλογίσου, φίλε μου, τί θα σού κόστιζε αν την είχες πάρει γυναίκα σου... και παρηγορήσου!

□ □

ΚΑΤΙ ΘΑΚΑΜΝΕ ΤΟΤΕ

—Όχι, όχι, αδύνατο... ποτέ δεν θα παντρευτώ έναν άνδρα που δεν τον αγαπώ.
—Αν όμως ε' ως πολύ πλούσιος σε ζή-τούσε εις γάμον;
—Θα έβαζα τα δυνατά μου για να τόν άγαπήσω, άπλούστατα!

□ □

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

—Γιατί έκλεψες αυτό τό ρολόι;
—Να με συμπαθάτε, κύρ' άστυνόμπε, γελάστηκα!
—Και ποιος σε γέλασε;
—Η άλυσίδα, κύρ' άστυνόμπε. Γυάλιζε, και την πέρασα γι' αληθινή!

ΤΟ ΤΕΡΗΝΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΩΦΕΛΙΜΟΥ

Ο θιασώτης του τροπικών θόρηκε τον τροπό να παίξει χωρίς να παραμελή και τις δουλειές του...

Κάθε χρόνο σαν και τέτοια μέρα, ο Τώνης κλεινόταν στο σπίτι του και άνηκεν αποκλειστικά στον εαυτό του. Μήτε γλέντια, μήτε χοροί, μήτε τίποτα. Μιά μέρα το χρόνο ξεχνούσε όλα και κλεισμένος μέσα στο μιμιπελοδίστικο σαλονάκι της γκαρσονιέρας του, μόνο με τις πιτζάμες, ξεπλωμένος αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, παραδινότανε στις σκέψεις του. Στις απόλυτα δικές του σκέψεις, που άφωροδαν αυτόν και μόνο. Δίπλα του, πάνω σ' ένα μαύρο ινδιάνικο τραπέζακι σκαλισμένο με φίλντισι, του κρατούσαν συντροφιά μια μπουτίλλια με βερμούτ κι' ένα πακέτο τσιγάρα. Ήταν οι καλλίτεροι σύντροφοι, αυτά τα δυο πράγματα, που όχι μόνο δεν τον ένογγλυσαν με την φλυαρία τους, μα που βοηθούσαν κιόλας την ανάμνησή του να ξεσκαλίξει το άνοιξή της. Έκανε τον απολογισμό δόκιληρου του χρόνου. 'Ανάμεσα στο γαλάζιο ντουμάνι των τσιγάρων, άφηνε τη ματιά του να ξεδιακρίνει, σαν παλιές τοιχογραφίες ξεβαμμένες, όλες τις μικροαγάπες, τα φλέρτ, τις διασκέδασεις, τις τρέλλες. Οι γυναίκες ποδγε γνωρίσει σ' όλο αυτό το διάστημα, οι συγκινήσεις ποδγε νοιώσει για την κάθε μια τους, τα γλέντια ποδγαν κάνει μαζί, τα πείσματά τους, όλα δεμένα στην ίδια αλυσίδα περνούσαν από μπρός του, σαν μια ταινία που την άκοτελούσαν όλο και ξενοιαστά ταινιόλα, κι' ύστερα άρνα τραβούσαν για το άπάνειο λιμάνι της λησμονιάς.

Μέσα σ' όλες, όμως, μια θύμιση κυριαρχούσε περισσότερο από κάθε άλλη. Μια γυναίκα που τον κρατούσε κλάβο της και που δεν έπαυε κι' αυτή ακόμα τη μέρα ναργεται αποσκάεστη και να θρονιάζεται, εκεί εμπρός του, πάνω στο ντιβάνι, για να του μαώνη μια πληγή, που από καιρό τώρα τροσπαθούσε να γιάνη. 'Εβλεπε το κεφάλι της άκοιμπισμένο στα δυο φοκενημένα μαφιλαράκια να το ναι μονελά, με το ίδιο εκείνο ναμύνελο, ποδγε στα γέλη της σαν την πρωτονώρισε.

■ ■

Την λένανε Νίτσα και την είχε γνωρίσει εδώ και κάμποσα χρόνια, σ' ένα

Μπροστά σε μιὰ μποτίλλια βερμούτ και ένα πακέτο τσιγάρα

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Α. ΞΑΝΘΟΥ

χορδ ποδδινε κάποια φιλική του οικόγενεια τις 'Αποκρής. Ήτανε ντυμένη κολουπίνα με μιάν άσπρη δλομέταξη φορεσιά που την έκανε να μοιάζει με καμélia. Στο πρόσωπο φορούσε μιὰ μαύρη βελουδένια μάσκα που άφηνε να ξεχωρίζουν μόνο δυο κόκκινες μεταξένιες κηλίδες, τα γέλη της και που με κανένα τρόπο δεν ήθελε να την άπογερήσει. Προς το τέλος του γλεντιού μόνο, την πήρε κι' αυτός να την χορέψη. 'Από το κρασί είχαν όλοι μισομεθύσει κι' ένοιωθε το κεφάλι του να γυρίζει λίγο και τον κόσμο να τον βλέπει κάπως θαμπά.

Χορέψανε μαζί ένα ταγκό και χορεύοντας, χωρίς να τα καταλάβουν, βρέθηκαν έξω από το σαλόνι. Για μιὰ στιγμή ή μουσική σταμάτησε κι' αυτοί συνεπαρμένοι από το χορδ εξακολουθούσαν ακόμα να χορεύουν. 'Όταν το πήραν είδηση ξεκαρδιστήκανε κι' οι δυο στα γέλια.

Βρισκόντουσαν σ' ένα διάδρομο, που τον φωτίζε μόνο λίγο φως. Δεν τους έβλεπε κανείς.

—Γιατί τέλος πάντων δεν βγάνεις τη μάσκα σου; της είπε ο Τώνης κρατώντας την ακόμα στην άγκαλιά του.

—Γιατί έτσι μου άρέσει! άποκρίθηκε αυτή κι' άρχισε πάλι να γελά.

—Μά έμένα μου άρέσει άλλοιώς, και με μιὰ γρήγορη κίνηση της τράβηξε και της πέταξε τη μάσκα.

Μέσα στο μισόφωτο είδε να λάμπουν με μιάν άφθαστη γοητεία τα μάτια της. Την έσφιξε ακόμα περισσότερο πάνω του και, χωρίς κι' ο ίδιος να ξέρη τι κάνει, την φίλησε δυνατά στο στόμα. Αυτή, όμως, μπόρεσε κι' έλευθέρωσε τα χέρια της και με μιὰ δύναμη που δεν την περίμενε κανείς, τον έσπρωξε και γλύστρησε απ' την άγκαλιά του. 'Επειτα καθώς εκείνος ελγαν άκουμπήσει στον τοίχο σαστισμένος, τρέγοντας πήνε κι' ανακατεύτηκε μαζί με τους άλλους στη σάλλα.

Ο χορδς τέλειωσε κι' από εκείνο το άποκρηάτικο βοάδου ο Τώνης δεν μπόρεσε να ξαναδη τη Νίτσα. Ρώτησε με τρόπο όλους τους γνωστούς του για να μάθη γι' αυτήν, μα κανείς δεν ήξερε πολλά πράγματα να τον πληροφορήση. Το μόνο που έμαθε, ήταν πως ήταν από φτωγιά οικογένεια, πως εργαζόταν για να ζήσει τη μάννα της και δυο άλλα μικρότερα άδελφια της και ότι, καθώς φαινόταν, ήτανε λιγάκι ζοηροδλα.

Πέρασε κάμποσος καιρός κι' ακόμα δεν μπορούσε να του βνη από το μυαλό το όλξάνθο σγουρό κεφαλάκι της Νίτσας, με τα κατακόκκινα κερσένια γέλη. Μάταια γύρισε κάθε κέντρο ποδγε πιθανόττης να την συναντήσει. Οι κόποι του πήγαν γαιμένο. Λες κι' η Νίτσα ήταν κάποιο άέριο πλάσμα,

ποδγε κατέβει στη γη μιὰ βραδυά 'Αποκρής για να ληντήση κι' ύστερα πάλι γύρισε στα αϊθέρια παλάτια του.

■ ■

Ένα καλοκαίρι είχε πάει να μείνη για μερικές μέρες στις Σπέτσες. Το πρώτο πρωί, άφου φόρεσε το μαγιό του, βάλθηκε να κάνει βόλτες στην άμμουδιά και να γαζεύη τις παρέες, που παίζανε στη θάλασσα για να βρη κανέναν γνώριμό του. Ένας κόσμος άπό άντρες και γυναίκες έκανε στη θάλασσα λογής-λογής παιχνίδια και τα μαγιό τους, βλέποντάς τα κανείς από μακριά, φάνταζαν σαν πολύχρωμα λουλούδια, φυτρωμένα σε γαλάζιο κάμφο.

Καθώς προχωρούσε έτσι άμέριμνα άκουσε μιὰ γυναικεία φωνή να του φωνάζει:

—Κύριε Τώνη, κύριε Τώνη.

Γύρισε να δη ποιά νάταν αυτή που τον φώναζε. Μέσα στη θάλασσα, ανάμεσα στις παρέες, διέκρινε ένα σμπλεγμα από δυο άντρες και μιὰ γυναίκα. Η γυναίκα κινούσε προς το μέρος του το χέρι της. Πλησίασε.

Τι άνέλπιστη εϋτυχία! Στο πρόσωπο της γυναίκας γνώρισε τη Νίτσα. Τη Νίτσα την ίδια, ποδγε άπελπισθη πιά πως θα την ξανάβρισκε, πιδ άμορφη όμως και πιδ έλκυστική ακόμα με το δλοκόκκινο μαγιό της καθώς φάνταζε σε μιὰ ζωηρή αντίθεση στο ήλιο-καμμένο της δέρμα. 'Ετρεξε προς το μέρος του, πιτσιλώντας τα νερά δεξιά κι' άριστερά και βγήκε στην άμμουδιά.

—Πώς βρεθήκατε εδώ; τον ρώτησε δίνοντάς του το βρεμένο της χέρι. Είσε πολλές μέρες;

—Όχι. Μόλις γθές ήρθα και μάλιστα δεν θα μείνω και πολύ.

—Τι κοίμα. Θα περνούσαμε τόσο άμορφα, έκανε αυτή σουφώνοντας τα νείλη της ναζιάοικα. 'Ας είναι όμως! 'Ελάτε να σς γνωρίσω στην παρέα μου. 'Εμείς ξέρετε διασκεδάουμε έδω άρεκέτα.

Τον πήρε από το νεί και τον τράβηξε στη θάλασσα. Τον σύστησε και στους άλλους κι' άνίσανε όλοι μαζί ένα θεάτροελλο παιχνίδι με μιὰ μπάλλα λαστινένια.

Η Νίτσα στεκόταν πλάι του και δεν έπαυε να γελά και να τον πειράζει οίγνοντας επάνω του με δύναμη τη βρεμένη μπάλλα. Σε λίγο καθώς όλοι ήτανε πασχαμένοι στο παιχνίδι, έσκυψε και του ψιθύρισε σ' αυτή:

—Θέλετε να κολουμπήσουμε λίγο σ' άνοιτά;

—Λισιγγός, δεσποινίς, δεν θά μπορούσα να σς άκολουθήσω πολύ μακριά, γιατί δεν αίσθάνομαι τον εαυτό

μου ικανό.

—Πως; Δεν ξέρετε κολουμπι;

—Όχι και τόσο καλό.

Τον κύταξε προσεκτικά στα μάτια κι' ύστερα του άναπε:

—Τουλάχιστον μακροβούτια κάνετε;

—Έδω ο Τώνης θέλησε να την πειράξει κι' αυτός:

—Στην ξηρά ναί, στη θάλασσα όχι.

Με το πόδι της κλώτσησε το νερό και χαμογελώντας τ' άποκρίθηκε:

—Αυτό όμως σημαίνει πως δεν είσε διόλου ριψοκίνδυνος. 'Εγώ ξέρετε προτιμώ τα μακροβούτια στη θάλασσα. 'Αν θέλετε άναλαμβάνω να σς μάθω.

Εκείνος κάτι πήνε να πη μά δεν πρόφθασε. Η Νίτσα είχε κι' όλας άπομακρυνθή, φωνάζοντάς του:

—'Ακολουθήστε με, άκολουθήστε με και θα δήτε.

Όταν φθάσανε στα βαθεία νερά, σταμάτησε.

—Λοιπόν έδω θα γίνη το μάθημα, του είπε. Θα σς κρατώ έτσι από τα χέρια και όταν μετρήσω τρία θα βουτήξουμε κι' οι δυο μέσα. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι.

—Εμπρός τότε. Ένα... δύο... τρία...

Και βούτηξε αυτή πρώτη παίρνοντας τον μαζί της κάτω από το νερό. Τα κεφάλια τους βρέθηκαν ξαφνικά τόσο κοντά το ένα σ' άλλο, που τα γέλη της Νίτσας άκουμπήσανε με δύναμη πάνω στα δικά του, σ' ένα φιλι γεμάτο πάθος.

Όταν ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα βγήκαν επάνω, εκείνος είχε την εντύπωση πως το κεφάλι του, μέσα σ' αυτό το έλάχιστο διάστημα είχε μετατραπή σε μιὰ μεγάλη-μεγάλη κυψέλη, που μέσα βουίζανε γιλιάδες μελίσσια. Στα γέλη του ένοιωθε την άλυμρα της θάλασσας και το κάψιμο ενός φιλιού.

Το καμπάνισμα ενός γέλοιου τον έκανε να θυμηθή τη συντροφιάς του.

—Πώς σας φάνηκε, λοιπόν, το μακροβούτι; τον ρώτησε και εξακολουθούσε να γελά. Ήταν ένα γέλιο, που θα μπορούσε να το πάρη κανείς και για κοροϊδία, μα και για ύπόσχεση.

—Θεσπέσιο, άποκρίθηκε ο Τώνης ζαλισμένος ακόμα από την άναπάντεχη αυτή εϋτυχία.

—'Αρεκέτα όμως για σήμερα. Πάμε τώρα να παίξουμε και λίγη μπάλλα. Και γύρισαν πάλι κοντά στους άλλους που εξακολουθούσαν να παίζουν με το τόπι.

Από εκείνη τη μέρα πάλι οι φορές που την είδε ήταν έλάχιστες. Και κείνες όλο με την παρέα της. 'Ανάβαλε και την άναγώρησή του για την 'Αθήνα μόνο και μόνο για να μπορέση να την ξεμοναχιάση. Μα στάθηκε άδύνατο. Και σαν να υην έφτανε αυτό, ένα τηλεγράφημα για κάποια δουλειά του τον έκανε να νυρίση ξαφνικά πίσω στην 'Αθήνα. 'Εφυγε με βαρεία τη καρδιά, που δεν υπόσσεσε κι' αυτή τη φορά να δώση ένα τέλος σ' όλην αυτή την ύπάρση, που τον έκανε τόσο δυστυχισμένο.

■ ■

Κάποια μέρα τον είχε καλέσει στη γκαρσονιέρα του, για το άπόνευμα, ένας φίλος του.

—'Ελα, του είπε, θάχω μιὰ πρώτη τάξεως συντροφιά.

Όταν πήνε, ή συντροφιά είχε προφθάσει κι' είχε πάει πρώτηττα απ' αυτόν. Μέσα απ' το σαλόνι άκουσε άρχωνται σβυσμένα νέλια. Πλησία-

σε και προτού μη θέλησε να ρίξη μιὰ ματιά απ' τη μισάνοιχτη πόρτα. Δεν πρόφθασε, όμως, να κυτάξει καλά-καλά και βρέθηκε, μ' ένα πήδημα, μακριά από το άνοιγμα της πόρτας. Σαν να τον είχε τραβήξη κανείς με δύναμη πίσω από το σακκάκι.

Τι φρίκη! Δεν μπορούσε να πιστέψη στα μάτια του. Του φαινόταν σαν ψέμματα. Εκεί, εμπρός του, μισογυρμένη στην άγκαλιά του 'φίλου», βρισκόταν ή Νίτσα.

Το δρθε να μη μέσα και να την φτύση κατάμουτρα. Προς τί, όμως; Μήπως είχε άραγε το δικαίωμα για ένα τέτοιο πράγμα; 'Η μήπως μ' αυτό θα μπορούσε να κάνει μιὰ Νίτσα άλλοιώς-τικια, μιὰ τέτοια όπως εκείνος την ήθελε και την είχε φαντασθή; Δεν υπόσσεσε πιά να κρατηθή πάρα πάνω στην ίδια θέση. Όλη του ή άγάπη γι' αυτή

είχε μετατραπή σε μιάν άπέραντη άηδία. 'Ωπισθογώρησε στις άκρες των ποδιών του για να μην άκούγεται κι' έφθασε στην έξωπορτα. Με μιὰ γρήγορη κίνηση την άνοιξε και χύθηκε έξω στο δρόμο.

■ ■

Μέχρι έδω τέλειωσε ή ιστορία του αυτή με τη Νίτσα, που τον έκανε τόσο να πονέση. Είχε όρκισθή στον εαυτό του να μη ξανασυλλογισθή πιά, δεστάθηκε όμως μπορείτο να κρατήσει το λόγο του. Κι' έτσι, κάθε τόσο, στους ρευβασμούς του δεν έπαυε να έρχεται άπρόσκλητη να του κρατά συντροφιά κοντά σε μιὰ μπουτίλλια με βερμούτ κι' ένα πακέτο τσιγάρα.

ΛΕΟΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΣ

Εκεί μπρός του, στην άγκαλιά του φίλου του βρίσκονταν ή Νίτσα.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ Π' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΧΤΙΣΘΗΚΕ ΣΕ 12
ΜΕΡΕΣ

Ένας Άμερικανός αρχιτέκτων του 'Αγι-
ου Λουδοβίκου, δημιούργησε ένα πρωτότυπο
ρεκόρ. Ο αρχιτέκτων αυτός επρόκειτο να
κατασκευάσει σύντομα και θέλοντας να προσφέ-
ρει στην μέλλουσα γυναίκα του κάτι το πρω-
τότυπο αποφάσισε να γκρεμίσει το πατρικό
της σπιτί και να της χτίσει ένα άλλο, μο-
δέρνο, μέσα στις δώδεκα μέρες που του έ-
μειναν ως την ημέρα των γάμων τους. Και
τό κατόρθωσε. Μισή μέρα χρειάστηκε για τα
σχέδια και την συγκέντρωση του υλικού, έ-
νψ ταυτοχρόνως κατασκευάστηκε το παλιό σπι-
τι. Το απόγευμα της ίδιας μέρας άρχισε κι-
βίλας ή θεμελίωση του νέου σπιτιού.

Μέσα σε 30 λεπτά της ώρας τα θεμέλια
είχαν σκαφτεί και το θεμέλιο της δωδε-
κάτης μέρας, το σπιτί ήταν καθ' όλα έτοι-
μο! Δεν του λείπουν παρά μονάχα τα έπιπλα.
Αλλά κι αυτά είχαν μπει στη θέση τους μέ-
σα σε δυό ώρες. Το άλλο πρωί, το σπιτί έ-
τοιμο καθ' όλα και πεντακάθαρο, δεχότανε
τους νεονύμφους!

Περιλαμβάνει το μαγικό αυτό σπιτί: μια
αίθουσα υποδοχών, μια αίθουσα φαγητού,
δυό κρεβάτια, λουτρό, κουζίνα και
βιβλιοθήκη. Το μόνο μειονέκτημα του σπιτιού
ήταν ότι μύριζε άκολλητα έλαια, αλλά
και αυτά την άλλη μέρα δεν μύριζαν πιά!...

□ □

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΝΤΕΡΜΠΥ

Αυτές τις μέρες έχουν γίνει για δεύτερη
φορά, στην 'Αμερική, οι πύλες περιεργού άγώ-
νες του κόσμου. Είλε περιεργότατοι από την
δυνασσία τους ως τό... περιεργότατους...
Λεγόταν το «Ντέρμπυ... το σπαρ-
νοκοιτίου» και διεξάγονταν με ποδο-
σφαίριση αυτόκινητο. Πρόκειται για όχημα,
μικρά βέβαια, όμοια περίπου με τα μικρά
παιδικά αυτόκινητάκια, που χάρις σ' ένα έ-
ξυπνο σύστημα τροχών, που είναι αντίγραφο
του συστήματος των τροχαλίων, τρέχουν πο-
λύ. Πέρυσι όταν πρωτόγιναν οι αγώνες, τους
παρηκολούθησαν 100.000 θεαταί. Φέτος ή
συρροή ήταν ακόμη πιο μεγάλη. Ο νικητής
του αγώνος ανέπτυξε ταχύτητα 39 χιλιομέ-
τρων την ώρα.

□ □

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Δεν είναι ούτε η Ν. Υόρκη, ούτε το Σι-
κάγον, αλλά ή μικρή αμερικανική πόλις Πα-
σαντένα, κοντά στο Λός Άντζελες. Η πό-
λις αυτή που το καλοκαίρι κατοικείται από
35.000 κατοίκους και τον χειμώνα από 100.
000 είναι κυριολεκτικώς ή πόλις των πλου-
σίων. Την κατοικούν μεταξύ άλλων ό μίστερ
Άρθουρ Φλέμινγκ, βασιλεύς... των κορμάλ-
λων αυτός που αγόρασε το βαγόνι όπου ύ-
πογράφηκε ή άνακωχή—ό μίστερ Ήγκλ, βα-
σιλεύς του μεταξιοῦ, ό μίστερ Κράβενς,
που τρώει μέσα σε χρυσό πιάτο, ό μίστερ
Μπέζελ, βασιλεύς των... άποροφνητήρων
της σιάνης, ό μίστερ Τάμ, βασιλεύς του
στευδόχαρτου και πολλοί άλλοι «βασιλείς».

Τò πνεῦμα τῶν αἰώνων

—'Η άπληστία και ή πολυτέλεια πάντοτε
υπήρξαν ή καταστροφή των μεγάλων κρα-
τών.

(Αίδιος)

—'Η σφοδρότην αύξάνει τα τερατά και
προξενεί άκόμη μεγαλύτερη ήδονή.

(Δημόκριτος)

—'Αν είναι τίποτε κατορθωτόν από τους
άλλους θεώρησέ το ότι είναι δυνατό και κα-
τορθωτό και από σέ.

(Μάρκος Αύρήλιος)

—'Ο,τι και να διαλέξεις, ή τόν γάμον ή
την άγανία θα μετανοήσης.

(Σωκράτης)

—Τίποτε δεν γίνεται προθυμότερον δεκτόν
άπό την συκοφαντίαν.

(Κικέρων)

—'Η μόνη πραγματική εὐτυχία είναι ή έν-
πληρωσις του καθήκοντος.

(Λογκφέλλου)

—'Η ωραιότερη κληρονομία που μπορούν
τά παιδιά να δεχθούν από τους γονείς των
είναι το παράδειγμα των καλών πράξεων.

(Πλάτων)

—'Η εὐτυχία είναι όπως ή ήχώ. Μας ά-
ποκρίνεται αλλά δεν έρχεται κοντά μας.

(Ουγκώ)

—'Ο φιλάργυρος εύχαριστείται πάντα ν'
άκούη πως είναι γενναιοδωρος.

(Κομφούκιος)

Σωριάζονται τὰ φύλλα

Σωριάζονται τὰ φύλλα του φθινόπωρου
στην κάθε της αύλης μας κόχη.
δέρνει τις στοίβες τὰ ξερόφυλλα
το πρωτοβρόχι.

□ □

Στο νέο σου θλιβερό σκοποτραγούδισμα
που μελετάς, πικρή, να ψάλλης,
ή στάλα, ή στάλα το ψιχάλισμα
που θέ να βάλης,

□ □

να μοιάξη: άρματωμένους καβαλλάρηδες
που τὰ μεσάνυχτα περνάνε,
ξυπνώντας τὰ έρμα τὰ πλακόστρωτα
και πάνε..... πάνε.....

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

(Από τους «Σκαρβαλι-
ους και Τερρακόττες»)

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΙ
Ο ΦΟΡΟΣ ΤΗΣ
ΒΕΝΖΙΝΗΣ

—'Ο Μάριος διαβάει την έφημερίδα του.

Σαφνικά πετιέται πάνω.

—Πάλι φόρο στη βενζίνη! Που θα πάμε

τέλος πάντων μ' αυτήν την φορολογία!...

Κάποιος που τον άκουσε τον ρωτά:

—Θα έχη φαίνεται αυτοκίνητα ό κύριος...

—Όχι, αλλά έχω δυό άναπηλούς!

□ □

ΤΙ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΜΑΘΗ Ο ΜΑΡΙΟΣ

Στην Μασσαλία έχει φθάσει μια περίφημη
μάντις από το Παρίσι, και ό Μάριος πη-
γαίνει να την έπισκεφθῇ.

—Τί θέλετε να σάς πώ; τον ρωτά ή Πυ-
ρία.

—Που θα πεθάνω,

—Και πότε, φυσικά...

—'Ό! Αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Πρό παν-
τός θέλω να ξέρω το που.

—Και γιατί αυτό;

—Για να μην πάγω ποτέ στο μέρος αυτό!

□ □

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Κάποτε ό Μάριος ήταν ταξίδι με τον φίλο
του Όλιβ. Στο δρόμο τους βρίσκει φοβερή
τρικυμία και παρ' όλίγο να πνιγούν.

Οί δυό φίλοι τότε άρχίζουν τις προσευ-
χές και κάνουν τάμα, αν σωθούν να άνεδοῦν
πεζή στην Νότερ Ντάμ ντε λά Γκάρντ με τα
παπούτσια τους γεμάτα ξερά κουριά.

Η τρικυμία σε λίγες ώρες κόπασε και οι
δυό φίλοι φθάνουν σώοι και άβλαβείς στην
Μασσαλία. Την άλλη μέρα πιστοί στον λόγο
τους πήγαν να εκτελέσουν μαζί το τάμα
τους.

Στο δρόμο, όμως, ένψ ό Όλιβ περπατού-
σε με δυσκολία και κάθε τόσο καθότανε
να ξεκουρασθῇ, ό Μάριος πήγαινε άνετα και
χωρίς δρόλο να σταθῇ.

—Πώς τα καταφέρνεις Μάριε, και περπα-
τάς τόσο καλά εσύ; άπόρησε ό Όλιβ.

—'Αν έβραζες και σὺ τα κουριά πώχεις
μέσα στα παπούτσια σου, θα περπατούσες
ελεύθερα!...

□ □

ΜΕ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ...

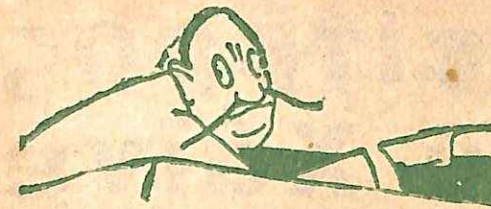
—'Ο Μάριος είναι μάρτυς σε μια δίκη για
κάποια συμπλοκή: ό δικαστής τον ρωτά.

—Και σε τί άπόσταση βρίσκόντουσαν όταν ά-
κούσθηκε ό πρώτος πυροβολισμός;

—Σε άπόσταση δυό μόλις μέτρων.

—Και όταν άκούσθηκε ό δεύτερος πυρο-
βολισμός;

—Πολύ μακριά κ. Πρόεδρε. Είχα φθάσει
κίβλας στο σπιτί μου!

—'Ο πόθος βδελυρά, ύπόθεσις άπαι-
σία άπησχόλησε εκείνο το άπό-
γευμα το Πταισματοδικείο. Περί
γδυσίματος επρόκειτο, περί γδυ-
σίματος έν μέσας 'Αθήναις και έν πλή-
ρει μεσημβρία! Ένας άνθρωπος έγδυσε
έναν άλλον και ίδου έν όλίγοις το περι-
στατικόν:

□ □

—'Η συνάντησις των δυό ανθρώπων έγι-
νε εις το παρά την 'Εθνικήν Τράπεζαν
πεζοδρόμιον της όδου Αιόλου και περί
ώραν «ώσεϊ δωδεκάτην μεσημβρινήν», ό-
πως όρίζουν και τα ίπποτικά μυθιστο-
ρήματα. Κατά τας συναντήσεις του τύ-
που αυτού, ειθίσται οι συναντώμενοι να
άπευθύνουν άμοιβαίως φιλοφρονήσεις ως
αί κάτωθι:

—Τι γίνεσαι, άγαπητέ;

—Καλά, εύχαριστώ.

—Γεια σου.

—Στο καλό...

Παραδόξως, οι δυό άνθρωποι που συ-
νηντήσαν εις το παρά την 'Εθνικήν
Τράπεζαν πεζοδρόμιον της όδου Αιόλου,
έχρησιμοποίησαν «φιλοφρονήσεις» εκ δι-
αμέτρου αντίθετους με τας άνωτέρω:

—Σε βρήκα, επί τέλους, παληολεμέ!
άνεφώνησεν ό εις.

—Να μιλάς καλλίτερα, κτήνος! έ-
βρυχήθη ό δεύτερος.

—'Εγώ, βρέ, να μιλάω καλλίτερα;
Μ' έχεις κάψει, βρέ!

—Να μ' άφήσης ήσυχο!

—'Εγώ; Θα σοῦ φάω το πλεμόνι! Τ'
άκου; 'Ακου, βρέ να τον άφήσω ήσυ-
χο! Γδύσου, γρήγορα! Τ' άκου; Γδύ-
σου!

—Μη δημιουργήεις έπεισόδιο... Κατά-
λαβε; Θα πάθης ιστορίες...

—Βρέ, γδύσου τώρα και βλέπουμε!
Γδύσου! Τ' άκου;

Τὰ άνωτέρω, λεγόμενα στενωρία τη
φωνή δεν άργησαν να συγκεντρώσουν
περί τους δυό ανθρώπους πλήθος κό-
σμου, το όποιον ήρχισε να παρακολου-
θῇ με άφατον ένδιαφέρον την όντως έν-
διαφέρουσαν σκηνήν.

Έν τῷ μεταξύ ό πρώτος άνθρωπος
έξηκολούθει άπαιτών τό... γδύσιμο του
δευτέρου, άδιαφορών τελείως διά την
σχηματισθεϊσαν συγκέντρωσιν και την
δημιουργηθεϊσαν αυτόματως διακοπήν
της κινήσεως του πεζοδρομίου εις το ση-
μειον όπου ίστατο.

—Δεν γδύνεσαι, έ; Τότε, λοιπόν, θα
σε γδύσω εγώ!

Μετά την δήλωσιν αυτήν ό πρώτος
άνθρωπος άπλωσε την χείρα του προς
τον δεύτερον διά να πραγματοποιήσῃ
την άπειλήν του. Ό δεύτερος, όμως, πε-
ρισσότερον ταχύς, άπλωσεν επίσης την
χείρα του και κατάγαγε εις την παρειάν

ΤΙΜΙΟΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ!

—'Ο συνηγορός.—'Ορκίσου στο δι...
στήριο ότι μετανόησες για την πράξη σου...

—'Ο πελάτης.—'Αδύνατον. Φτάνει που
έγινα δολοφόνος, σκοτώνοντας τη γυναίκα

Τὰ εὔδυμα τοῦ δικαστηρίου

Τὸ γδύσιμο

του πρώτου μεγαλοπρεπέστατον φοῦ-
σκον.

—'Ε, να λοιπόν, για να μάθεις να φέ-
ρεσαι!...

—'Ο πόλισμαν που κατέφθασεν επί τό-
που, έν πρώτοις, έσπευσε να συστήσῃ
εις τους συγκεντρωθέντας να διαλυθούν.
'Αλλ' έπειδή εύκολώτερον είναι να...
διέλθῃ «κάμηλος διά τρουμαλίας βελό-
νης» παρά να διαλυθῇ όμιλος χαζευόν-
των 'Ελλήνων, το όργανον της τάξεως
άπληψισθη έγκαίρως και περιορισθέν
εις τους δυό αντιμαχομένους τους ώδή-
γησεν εις το Πταιματοδικείον.

□ □

Κατάμεστος ή αίθουσα του Πταισμα-
τοδικείου. Όλο το πεζοδρόμιον εκείνο
της όδου Αιόλου με τους λαχειοπώλας
των άκόμην, εκεί είχε μεταφερθῇ.

Το ένδιαφέρον πάντων ήτο άγωνιώ-
δες...

Πρόεδρος.— Τι συνέβη άστυφύ-
λας;

—'Αστυφύλαξ (έξιστορεί έν πάσῃ
συντομία τα διατρέξαντα).

—'Ερχετο να τον
καταγγείλῃς, όχι
να τον γδύσης!...

Πρόεδρος.— Έλα εδώ εσύ. Πώς
λέγεσαι; Τι έπαγγέλλεσαι και πόσων έ-
των είσαι;

Κατηγορούμενος.— 'Ιούλιος
Κουμπότρυπας κ. πρόεδρε, 55
έτών...

Πρόεδρος.— Τι συνέβη με τον κύ-
ριο άπ' εδώ;

Κουμπότρυπας.— 'Ο κύριος άπό
δώ, μου βάρεσε ένα χαστούκι γιατί του
είπα να γδυθῇ...

Πρόεδρος.— Πώς;

Κουμπότρυπας.— Μάλιστα, κ.
πρόεδρε. ... κοστούμια μου χρώστα-
γε αυτός ό λεμές. Κι ήρθε πριν δυό μη-
νες στο κατάστημα και μου παράγγειλε
κι' άλλο, ένα κουκούλαρικο, αυτό που
φοράει κ. πόλισμαν. Βλέπεις μου είπε
και μουδειξε ένα γράμμα. Είπε από ένα
θείο μου που λείπει στην 'Αμερική. Μου
γράφει πως θα μου στείλῃ σ' ένα μήνα
πενήντα χιλιάρικά. Λοιπόν, αν θέλῃς να
πληρωθῇς άμέσως και τα άλλα κοστού-
μια που σοῦ χρώσταω, ράψε μου τώρα
ένα κολκουλάρικο. «Σωστά μιλάς» του
λέω. «Στο λόγο της τιμής μου», μου
λέει. Θα στο ράψω, του λέω, αλλά αν
δὲ με πληρώσης σ' ένα μήνα όπου σε
βρω θα σε γδύσω. «Έν τάξει», μου λέει.
Το λοιπόν δεν με πληρώσε και τον βρή-
κα έδωπέρα...

Πρόεδρος.— Και πήγες να τον
γδύσης;

Κουμπότρυπας.— Μάλιστα κ.
πρόεδρε. Δεν είμαι έν τάξει;

Πρόεδρος.— Καθόλου!
Κουμπότρυπας.— Μά γιατί κ.
πρόεδρε; 'Αφού μου χρώσταει και με
κοροϊδεύει;...

Πρόεδρος.— Έπρεπε να τον κα-
ταγγείλῃς, όχι να τον γδύσης μπροστά
σε τόσο κόσμο!

Κουμπότρυπας.— Μά κύριε πρό-
εδρε...

Πρόεδρος.— Καλά, καλά. Ναρθῇ
ό παθών. Πώς λέγεσαι; Τι έπαγγελμα
κάνεις κτλ.

Παθών.— Νικολάκης Σελέμης γρα-
φεὺς γ' τάξεως κτλ.

Πρόεδρος.— 'Ακουσες τι είπε ό
κύριος άπ' εδώ;

Σελέμης.— Κύριε πρόεδρε, δεν
άρνιοῦμαι ότι του χρώστοῦσα, αλλά τον
είχα πληρώσει.

Πρόεδρος.— Πώς αυτό;

Σελέμης.— Να σάς εξηγήσω κύριε
πρόεδρε. Είχα ράψει δυό κοστούμια στοῦ
κυρίου άπ' εδώ.

Πρόεδρος.— Τα όποια δεν του
πληρώσες...

Σελέμης.— Σταθήτε να δῆτε κ.
πρόεδρε. Κάποτε του στέλνω το ένα να
μου το σιδερώσῃ και μου το κρατάει!

Κουμπότρυπας.— 'Αφού δεν μου
το είχες πληρώσει;

Σελέμης.— Πάω λοιπόν και του
λέω: 'Ο λογαριασμός μας δεν ήτανε δυό
κοστούμια; «Ναι» μου αποκρίνεται. Το
λοιπόν, του λέγω, σοῦ χρώσταω ένα κο-
στούμι, μου πήρες άλλο ένα εσύ ήμαστε
λοιπόν πάτσι!...

(Γέλως εις το άκροατήριον).

Πρόεδρος (κρούων τον κώδωνα—
'Ησυχία παρακαλώ. Λοιπόν;

— Σελέμης.— Λοιπόν, κ. Πρόεδρε,
άφού δεν του χρώσταγα, ήθελε να με
γδύσῃ κιάλας...

Πρόεδρος.— Καλά καθήστε. Κου-
μπότρυπας!

Κουμπότρυπας.— Παρών...

Πρόεδρος.— 'Ακουσες τι είπε ό
Σελέμης;

Κουμπότρυπας.— Κύριε πρόε-
δρε αυτά είναι άνω ποταμών, μου χρω-
στάει σάς λέω!

Πρόεδρος.— Αυτό δεν σημαίνει ό-
τι έπρεπε και να τον γδύσης!...

Κουμπότρυπας.— Μά...

Πρόεδρος.— Τίποτε! Είσαι ένοχος
προσβολής της δημοσίας αιδούς και δια-
ταράξεως της τάξεως. Πέντε μέρες κρά-
τηση και 300 δραχ. ψυχική όδύνη στον
πελάτη σου!...

Κουμπότρυπας.— Θα τον πλη-
ρώσω κ. πρόεδρε, αλλά θα τα περάσω
στο λογαριασμό του!...

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ...

—Πόσο θα θέλα να ζούσα την εποχή του
Μεγάλου 'Αλεξάνδρου.

—Και γιατί;

—Δὲ θα καθόμουν τώρα να καθαίνω τι
γινότανε τότε!...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΧΑΪ-ΝΕ

Ἄν κανένας σὰς ρωτήσῃ πῶς βρῖσκομαι ἐδῶ πῆτε του: ὅπως τὸ ψάρι στὸ νερό. Ἡ καλλιτέρεα, ὅπως μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ Χάινε στὸ Παρίσι».

Ἔτσι τελείωνε ὁ Ἑρρίκος Χάινε τὸ γράμμα του, σ' ἕναν πρὸς τοὺς φίλους του τῆς Γερμανίας λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀφιξί του στὸ Παρίσι.

Σ' ἕνα ἄλλο γράμμα του πάλι ἔγραφε: «Τόφερε ἡ τύχη νὰ βρεθῶ στὴν κορυφὴ τοῦ κόσμου, στὸ Παρίσι!». Ἦταν οἱ πρῶτοι ἐνθουσιασμοὶ τοῦ μεγάλου καὶ αἰσθηματικώτατου ποιητῆ τῆς Γερμανίας μὲν θυσία στὴν παραμυθία γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πόλη, τὸ Παρίσι.

Καὶ δὲν ἦταν οἱ μόνοι. Ὁ Χάινε ἐπέπρωτο νὰ δοκιμάσῃ στὸ Παρίσι τὸ ἰσχυρότερο συναίσθημα πὺν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ νοιώσῃ μέσα του, τὸν μεγάλο ἔρωτα! Κι' ὅπως ἔξορουμε ὅλοι μας ὁ Χάινε δὲν ἦταν ἄνθρωπος πὺν δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτα. Ἀπέναντίς ἦταν μέσα στὸ αἷμα του καὶ ζοῦσε θάλεγε κανεὶς μόνον γι' αὐτόν. Ἦταν ἕνας διαρκῶς ἐρωτευμένος!

Καὶ ὅμως, ἦταν γραφτὸ του, ὅπως ἄλλοι-στε τῶν περισσοτέρων δὲν Ζουάν, νὰ πιασθῇ ἀπὸ τὴν μύτη, σὰν τὸ ἔξορνο πουλὶ τῆς παροιμίας, ἀπὸ μιὰ νέα κοπέλλα, πὺν δὲν εἶχε γνωρίσει ἀκόμη τίς μεγάλες συγκινήσεις τῆς ζωῆς.

Δὲν ἦταν πολλὸς καιρὸς πὺν ἦταν ὁ Χάινε στὸ Παρίσι ὅταν μιὰ μέρα περνώντας μπρὸς ἀπὸ ἕνα κατάστημα παπουτσιῶν τοῦ Μπουλεμπάρ Σαὶν Μισέλ, εἶδε στὴν πόρτα του ἕνα νεὸ κορίτσι, πὺν ἀκουσιπιασμένο στὸ κούταλλο τῆς πλαϊνῆς θυρίδας, παρακολουθοῦσε τὴν κίνηση τοῦ δρόμου.

Ἦταν μιὰ χαριτωμένη κοπελίτσα ὡς 18 χρονῶν, μὲ μάτια γελαστά, δερμα λευκὸ, καὶ χαρακτηριστικὰ ἁρμονικὰ καὶ πολὺ πολλὸ συμπαθητικὰ τὸ βλέμμα τῆς εἶχε μιὰ ἑκφραση ταυτοχρόνως παιδικὴ καὶ προκλητικὴ. Ὁ Χάινε κῦτταξε τὴ νέα, τὸν κῦτταξε κι' αὐτή. Ὁ ποιητὴς θέλησε νὰ προχωρήσῃ καὶ

Ὁ μεγαλύτερος ἔρως τοῦ Χάινε

νὰ ἀπομακρυνθῇ. Κάτι ὅμως τὸν τραβοῦσε πρὸς τὴν νέα κοπέλλα τοῦ παπουτζίδικου. Ἐστρεψε καὶ τὴν ξανακῦτταξε. Τὴν εἶδε νὰ τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα. Τῆς χαμογέλασε, τοῦ χαμογέλασε κι' αὐτή. Τελείωσε, ὁ Χάινε εἶχε κῦτταξε χτυπηθῇ ἀπὸ τὰ γλῦκα βλέμματα τοῦ ἔρωτος.

Ἐπιστρέφει καὶ μπαίνει στὸ κατάστημα. Οἱ προφάσεις γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους δὲν λείπουν.

Ἐκανε πῶς ἀγόραζε παπούτσια καὶ ἐνῶ ἡ νέα τὸν σέρβιζε ὁ ποιητὴς ἄρχισε τὴν κουβεντούλα μαζί τῆς. Ἔτσι ἔμαθε πῶς τῆς λέγανε Κρεσέντια—Εὐγενία Μισρά, ὅτι ἦταν ἀνεψιὰ τῆς καταστηματοῦχος κ' ὅτι—τὸ σπουδαιότερο—ἦταν τελείως ἐλεύθερη!

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἕνα ὁρατὸ καναρίνι μέσα σ' ἕνα χρυσωμένο κλουβὶ ἔφθανε στὸ ταπεινὸ ὑποδηματοποιεῖο, μαζί μ' ἕνα μπλε-τάκι τοῦ Χάινε. Ἡ θεὰ ἐμῶλλωσε στὴν ἐσχάτη ἀνεψιὰ τῆς ἄλλὰ τέλος δέχθηκε κι' αὐτὴ τὴν πρόκληση πὺν ἔκανε καὶ στίς δυὸ ὁ ποιητὴς, νὰ φᾶνε ἐκεῖνο τὸ βράδυ μαζί. Καὶ ἔφαγαν.

Στὴν ἀρχὴ, ἔβγαναν οἱ τρεῖς μαζί. Κατόπι ἡ νέα βρεθῆκε νὰ τοὺς ἀκολουθεῖ καὶ οἱ δύο νέοι ἔβγαναν μόνοι.

Ὁ καιρὸς περνᾷ, ὁ Χάινε εἶναι πάντα ἐρωτευμένος καὶ ἄς ἔχῃ ἀποκαλύψῃ ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι ἡ ἀγαπημένη του ὄχι μόνον δὲν ἔχει κομμὰ μόρφωση, ἀλλὰ δὲν ἔχει κανὲν νὰ διαβάσῃ καὶ τὰ μπλε-τάκια του τὰ διάβαζε ἡ θεὰ τῆς!... Τί σχέση ὅμως μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὸ μὲ τὸν ἔρωτα;

Ὁ Χάινε ἀγαποῦσε, τρελλὰ καὶ δὲν τὸν ἔμελλε γιὰ τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῆς Ματθίλδης του. Γιατί, μὴν μπορώντας νὰ συνηθίσῃ τὸ ὄνομά τῆς, τὴν εἶχε μεταβαπτίσει σὲ Ματθίλδη.

Ἐῆσαν μῆνες γεμάτους εὐτυχία καὶ χάδια στὸ Παρίσι. Ὁ Χάινε, ὁ γλεντζές ποιητὴς, ἐνοιοθε τὸν ἑαυτοῦ του νὰ ξαναγίνεται παιδί. Οἱ ἔσχατες τοὺς ἔβλεπαν πασιμένους ἀπὸ τὴ μέση νὰ γυρίζουν ὄρες σιωπηλοὶ, θυσι-σμένοι στὴν ἔκσταση τοῦ πάθους των, πὺν καθε μέρη γινότανε μεγαλειότερο.

Ἐπὶ τέλους ὁ Χάινε παντρεύτηκε τὴν Ματθίλδη του. Νέα ζωὴ ἀρχίζει γιὰ τὸ ἐρωτευ-μένο ζευγάρι τώρα.

Ὁ γάμος δὲν κατευνάζει καθόλου τὴν δι-ψα πὺν εἶχαν πάντα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον Ἡ Ματθίλδη ἀποδεικνύεται καὶ μιὰ ἰδεώδης σύζυγος. Λατρεύει πάντα τὸν Ἑρρίκο τῆς καὶ τοῦ ἀφοσιώνεται ὁλοψύχα.

Κάποτε ὁ Χάινε πηγαίνει καὶ στὴν Γερ-μανία νὰ ἰδῇ τοὺς δικούς του.

Μιὰ φλογερὴ ἀλληγογραφία ἀρχίζει τότε μεταξὺ τῶν δύο συζύγων. Σὰν νάταν τίς πρῶτες μέρες τοῦ ἔρωτός των. Ἡ Ματθίλδη πὺν εἶνε μάθει ἐν τῷ μεταξὺ νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ γράφῃ περίφημα, ἀπαντᾷ μὲ τὰ παθητι-κότερα λόγια στοὺς στίχους πὺν τῆς στέλνε-ὲ πῶντῆς ἀπὸ τὴν Γερμανία.

Σ' ἕνα τῆς γράμμα τοῦ γράφει:

«Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει σβῆσει ὁ ἥλιος. Μοῦ φαίνεται ἀκόμη πῶς δὲν ἀναπνέω πιά. Ἐρρίκο, γύρσε σὲ τὴν πόλιν σου πὺν κλαί-ει!». Καὶ ὁ Ἑρρίκος ξαναγύρῃ. Πιὸ ἔρω-

τευμένος παρὰ ποτέ.

Ἡ ἀρρώστεια ὅμως πὺν κατέτρωγε τὸν Χάινε, εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ προχωρήσει. Παρ' ὅλες τίς φροντίδες τῆς Ματθίλδης, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴν ἀγάπη τῆς.

Εἶναι Μάιος, ὅλα γελοῖν καὶ ἀπολαμβά-νουν τὴν ζωὴ πὺν ξαναρχίζει καὶ μόνον ὁ Χάινε ὑποφέρει. Ἡ ἀρρώστεια τὸν κυριεύει ὅλο ἕνα. Γιὰ τελευταία φορὰ θγαίνει ἕνα ἀ-πόγευμα μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ πηγαίνουν στὸ Λούβρο νὰ ἀποθανάσουν—γιὰ ποσο-στὴ ἄραγε φορὰ;—τὴν Ἀφροδίτη τῆς Μή-λου. Δὲν ξαναβγήκε ὕστερα ἀπὸ αὐτό. Τὸ κακὸ τὸν κάρφωσε στὸ κρεβάτι. Ἡ Ματθίλ-δη εἶναι διαρκῶς τώρα κοντὰ του. Δὲν τὸν ἀποχωρίζεται ποτέ. Κάνει τὴν εὐθυμὴ, τὴν ἐξνοιάζει, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος. Ἡ ψυ-χὴ τῆς ὅμως κλαίει. Προαισθάνεται τὸ τέ-λος. Τὸ μαρτύριο κράτησε χρόνια. Οὔτε μιὰ στιγμή ὅμως, λιποψυχίας ἐκ μέρους τῆς Μα-τθίλδης, πὺν εἶναι πάντα ἡ μεγάλη ἐρωτευ-μένη. Τὸ μέλλον τῆς ἀνισχυεῖ τώρα τὸν Χάινε. Τί θὰ γίνῃ αὐριο, ὅταν αὐτὸς θάξῃ ἐ-ξοφλήσει καὶ μὲ τοὺς πόνους του καὶ τὴν ζωὴ;

Γράφει γιὰ πρώτη φορὰ στὴν οἰκονομεῖά του μὲ τὴν ὁποία δοιοκτότανε σὲ ρῆξι ἐξ αἰ-τίας τοῦ γάμου του μὲ τὴν Μικρὴ Παριονὴ καὶ κατορθώνει νὰ τὴν συγκινήσῃ. Οἱ δικοὶ του ὑπόσχονται νὰ τὴν πάρουν κοντὰ τους ἂν ἡ Ματθίλδη τὸ θελήσῃ, ἡ νὰ τῆς δώσουν τὸ μερίδιο τοῦ Ἑρρίκου ἀπὸ τὴν πατρικὴ περιουσία ἂν θάθελε νὰ μείνῃ στὸ Παρίσι.

Καὶ ὅταν πιά ἔχει ἐξασφαλίσει μαζί μὲ τὴν ἀθανασία καὶ τὴν «μεγάλη του ἀγάπη» ὅπως εἶπε ὁ Χάινε τὴν γυναῖκα του, κλαίει μιὰ μέρα γιὰ πάντα τὰ μάτια του, ἀφοῦ ἔζησε ἑκοσι χρόνια. Εὐτυχισμένος μὲ τὴν Ματθίλ-δη.

Αὐτὴ ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀκόμη καὶ ἔμει-νε ὡς τὸ τέλος πιστὴ στὴν μνήμη τοῦ Ἑρρί-κου τῆς. Δὲν παρέλειπε κάθε Κυριακὴ νὰ πηγαίνῃ λουλούδια στὸν τάφο τοῦ ἀγαπημέ-νου τῆς. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος, ἡ διαίω-νισις τῆς λατρείας του, πὺν τὴν ἔκανε νὰ μείνῃ στὸ Παρίσι, ὅπως ἔγραψε στοὺς συγγε-νεῖς τοῦ Χάινε.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Χάινε. Ματθίλδη.

Ἡ σωτηρία τῆς

Ἀριστουργηματικὸ διήγημα τοῦ Τζωρτζ Ὁσμπορν

Ἄποδομαι πάρα πολὺ, εἶπε ἡ Ἐ-βελυν, μὰ, δυστυχῶς, δὲν μπο-ρῶ νὰ δώσω τὴν συγκατάθε-σή μου.

Μιλοῦσε ἀπαλᾶ, δίνοντας, ὅμως, ἕνα ἰδιαίτερο τόνο στίς τελευταῖες λέξεις, πὺν ἐσημάνει, γιὰ ὅσους τὴν ἤξευραν ἀρκετὰ, ὅτι ἡ στάση τῆς ἦταν ἀμετά-κλητη.

Ἦταν ντυμένη, ὅπως πάντα, κομψὰ καὶ τὰ μαλλιά τῆς καὶ τὰ χέρια τῆς ἦ-σαν περιποιημένα θαυμασίως. Ὅπως δὲ πο-τε δὲν φαινόταν ὅτι εἶχε περάσει τὰ σαράντα.

Χαμογελοῦσε, μὰ τὸ χαμόγελό τῆς δὲν μποροῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν κόρη τῆς καὶ τὸν νεό, πὺν στεκόταν ἀντίκρου τῆς κῦτταζόντάς τὴν στὰ μάτια.

Δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ βιαστικοὶ γά-μοι συνέχισε σὲ λίγο. Εἰσθε καὶ οἱ δυὸ τόσο νέοι. Δὲν θὰ σὰς ἐπέτρεπα νὰ παν-τρευθῆτε, ἀκόμη καὶ ἂν μετὰ τὸ γάμο σας θὰ μένατε στὴν Ἀγγλία. Πόσο μάλλον τώρα πὺν πρόκειται νὰ φύγετε, ἀμέσως μετὰ, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κό-σμου.

Τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ ἀναβλύζουν ἀπὸ τὰ μεγάλα, εὐαίσθητα μάτια τῆς Μπέττυ, πὺν δὲν δυσκολευνόταν καὶ πολ-λὸ νὰ χύσουν δάκρυα χαρᾶς, ἀπελπισί-ας ἢ θυμοῦ. Ὅπως δὲ ποτε αὐτὴ τὴ φορὰ ἦσαν δάκρυα θυμοῦ.

Μὰ μαμὰ, εἶπε μὲ λυγμούς, δὲν μπορεῖς νὰ τὸν πῆς βιαστικὸ τὸ γάμο μας. Γνωρίζομαστε δυὸ χρόνια τώρα..... Κι' ἔπειτα τὸ Σεπτέμβριο γίνομαι ἐνή-λικη.

Ὅταν γίνῃς εἰκοσιεὺς χρονῶν τότε θὰ εἰσαι ἐλεύθερη νὰ διαθέσῃς τὸν ἑαυ-τό σου. Πάντως μὴ ξεχνᾷς ὅτι δὲν σέ-πομαι παρὰ τὴν εὐτυχία σου.

Τότε ἐπενέβη ὁ νεός. Ὁ Ρούντυ Σέλ-κομπ ἦταν γερό, ὁμορφο παλληκάρι. Ἀπὸ εὐγένεια συγκρατιόταν νὰ μὴ μι-λήσῃ ἐλεύθερα στὴν μητέρα τῆς Μπέττυ.

Μὰ κυρία Ρίγκμπυ, τῆς εἶπε, γιὰ-τί θέλετε νὰ παραστήσετε τὴν κατάστασιν ἀπελπιστικὴ; Εἶμαι 25 χρονῶν καὶ βρί-σκομαι σὲ δουλειὰ μὲ εὐρὸ μέλλον. Ὅ-μολογῶ ὅτι στὴ Ζαμαϊκῇ, ὅπου μὲ με-ταθέτουν γιὰ λίγο καιρὸ, δὲν ἔχω ξα-ναπάει, ἔχω, ὅμως, ἐκεῖ ἕνα θεῖο καὶ μιὰ θεῖα, πὺν θὰ μὰς περιποιηθοῦν σὰν παιδιὰ τους.

Ὅταν παντρευτῆς, παιδί μου, τὸν διέκοψε ἡ Ἐβελυν, τότε θὰ μάθῃς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ βασίζεται κανεὶς στὴν βο-ήθεια κανενός, οὔτε κι' αὐτῶν τῶν γο-νέων του.

Σηκώθηκε ὁρθία.

Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτε πα-ραπάνω, εἶπε. Ἐξέρω ὅτι οἱ νέοι εἶναι πάντα βιαστικοί, γιατί ἡμῶν κι' ἐγὼ κάποτε νέα. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιμέ-νω. Αὐτὸ μοῦ δίδαξε ἡ πείρα. Δὲν θὰ σὰς ἐπιτρέψω νὰ παντρευθῆτε, ὅπως σκοπεύετε, τὸν ἐπόμενο μῆνα. Ἀν ἔως ὅτου ἐνηλικιωθῇ ἡ Μπέττυ ἐξακολουθεῖ-σῃ ὁ ἔρωτάς σας, τότε παντρευθῆτε ἐ-λεύθερα.

Ὁ Ρούντυ σηκώθηκε ἐπίσης. Χαϊρέτη-σε ψυχρὰ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρ-τα. Τὸν συνόδεψε ἡ Μπέττυ. Ἡ Ἐβε-λυν ἔμεινε μόνη, μὲ τὴν καρδιά γεμάτη πόνο μὰ καὶ κάποια κρυφὴ ὑπερηφά-νεια. Ἦξευρε ὅτι ἡ Μπέττυ δὲν θὰ τὴν

παράκουε. Στεκόταν καὶ κῦτταζε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν ἡσυχὴ πλατεῖα πὺν ἀ-πλωνόταν ἐμπρὸς στὸ σπίτι τους.

Ὅταν στράφηκε πίσω, εἶδε τὴν Μπέτ-τυ καθισμένη στὸν καναπέ, ὠχρὴ καὶ κλαμένη.

Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε πλησιάζοντάς τὴν. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω λυπημένη. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πάντα φροντίζω γιὰ τὸ καλὸ σου, γιὰ τὴν εὐτυχία σου...

Ἀναρωτιέμαι, τὴν διέκοψε ἡ Μπέτ-τυ, ἂν σὲ ἀλήθεια θελήσῃς ποτέ σου νὰ μὲ παντρεύῃς.

Ἡ καρδιά τῆς Ἐβελυν σφίχθηκε ἀπ' τὸν πόνο. Ἡ Μπέττυ ἦταν ἡ ζωὴ τῆς, ἡ λατρεία τῆς, ἡ ἀγάπη τῆς. Πόσο θάθελε νὰ μποροῦσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τοὺς δυσ-ταγμούς τῆς.

Γλυκὸ μου κορίτσι, τῆς εἶπε, κατα-λαβαίνω καλὰ τὸ πῶς σκέπτεσαι τώρα. Ὁ γάμος σου, τὸ ταξίδι σὲ χώρα μα-κρινὴ μὲ τὸν ἀγαπημένο σου, σὲ μα-γεύουν, σὲ μεθοῦν. Μὰ κορούλα μου, ὁ γάμος δὲν περιορίζεται μονάχα σ' αὐτὸ τὸ εὐχάριστο ταξίδι. Συνεχίζεται καὶ μετὰ, κλείνει ὁλόκληρη τὴ ζωὴ. καὶ κάποτε.....

Ἐμεινε σιωπηλὴ. Ἡ Μπέττυ τὴν κῦτ-ταξε καὶ εἶπε:

— Συλλογίζεσαι τὸ δικό σου τὸ γάμο, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι, ἀπάντησε σιγὰ ἡ Ἐβελυν. Στράφηκε καὶ ἄφησε τὸ βλέμμα τῆς νὰ πλανιέται ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

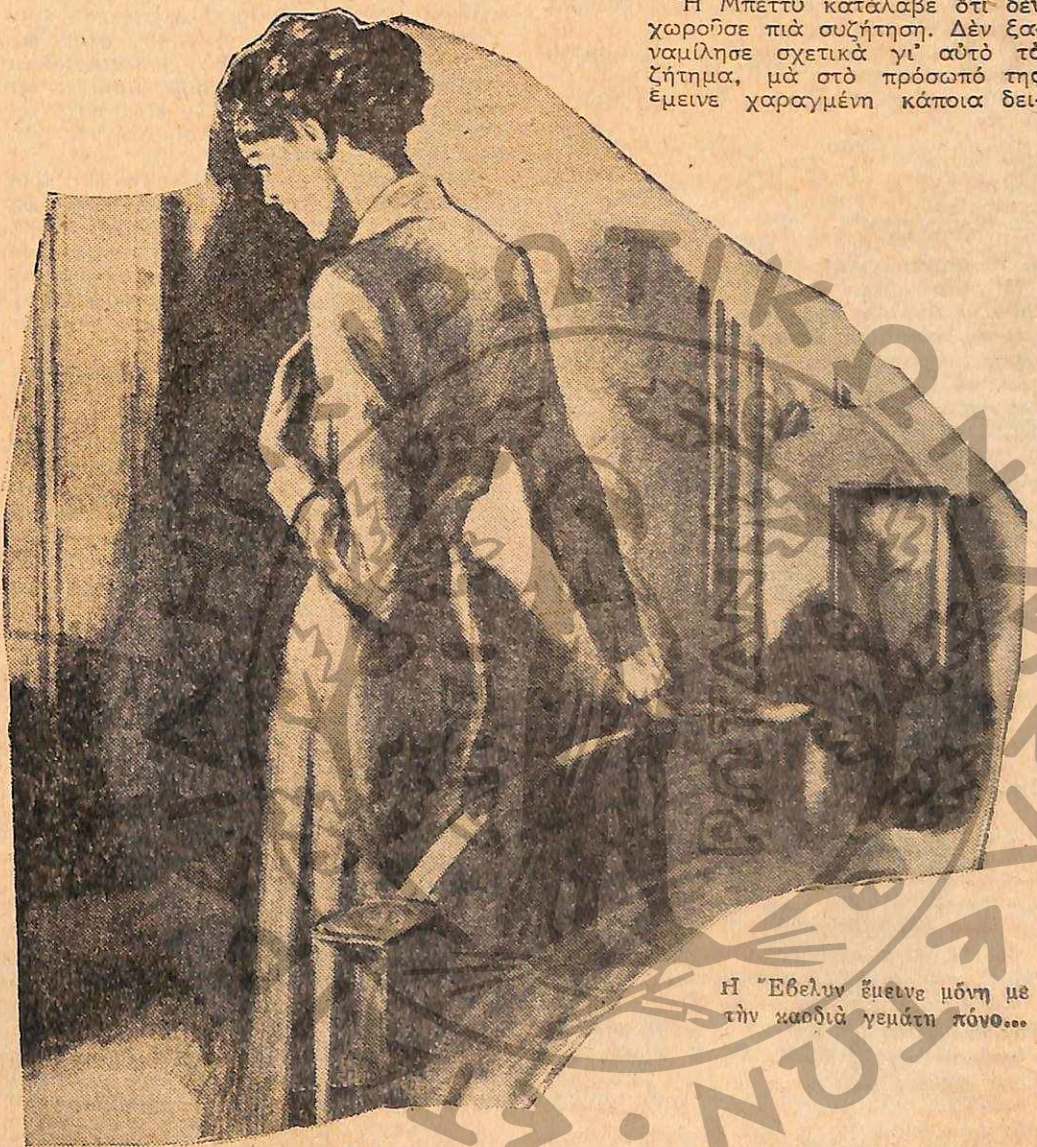
Καὶ γιὰ μὰς τότε, συνέχισε σὲ λί-γο, ὁ γάμος μας ἦταν μιὰ θαυμασία περιπέτεια. Ἐνα ὄνειρο. Κάποτε, ὅμως, τέλειωσε, ξυπνήσαμε... καὶ βρήκαμε τὸ κενό, τὴν ὁδὸν πραγματικότητος.

Μὰ ἐπειδὴ αὐτὸ συνέβη μὲ τὸ μπα-μπὰ καὶ μὲ σένα, δὲν σημαίνει ὅτι θὰ συμβῇ καὶ σὲ μὰς!

— Ὅχι! Δὲν πρέπει νὰ συμβῇ! Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιμένω.

Μιλοῦσε ἀποφασιστικὰ. Φαινόταν ὅτι εἶχε ὑποφέρει κάποτε πολὺ, μὰ ὅτι δὲν εἶχε ὑποκύψει. Μάντευε κανεὶς, βλέπον-τάς τὸ δραστήριο ἐνεργητικὸ πρόσωπό τῆς, ὅτι δὲν ἦταν γυναῖκα πὺν θὰ ἀφη-νόταν νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ μιὰ κακοτυ-χίᾳ, μὴν ἀναποδιά. Ἔτσι ἐξηγούταν τὸ ὅτι, μετὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ γάμου τῆς, εἶχε ἀναλάβει μόνη τῆς τὴν φροντίδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς κόρης τῆς.

Ἡ Μπέττυ κατάλαβε ὅτι δὲν χωροῦσε πιά συζήτησιν. Δὲν ξα-ναμίλησε σχετικὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μὰ σὸ πρόσωπό τῆς ἔμεινε χαραγμένη κάποια δει-

Ἡ Ἐβελυν ἔμεινε μόνη με-τὴν καριὰ γεμάτη πόνο...

λία, κάποιος φόβος.

□ □

Δυό χρόνια τώρα η Μπέττυ και ο Ρούντυ ήταν φίλοι και η Έβελυν χαίρονταν βλέποντας την άγνη φίλα που συνέδεε τα δυο παιδιά. Την κόρη της τη θεωρούσε πολύ μικρή, σχεδόν παιδί, και δεν της έρχόταν ποτέ στο νου ότι κάποια μέρα θα την πάντρευε, θα χωριζόταν και θα έμεινε μόνη, δίχως κανένα πια στον κόσμο.

Ίσως όλες οι μάννες να σκέπτονται έτσι και ίσως πάλι όλες να μένουν σαν κεραυνόπληκτες ακούοντας το άναπάντεχο νέο.

Ο Ρούντυ ήταν υποχρεωμένος από την Έταιρία όπου εργαζόταν να φύγει για την Ζαμαϊκή. Το είχαν τάξει διορία έξη εβδομάδων. Φυσικό λοιπόν ήταν να σκεφθεί να πάρει μαζί του και την αγαπημένη του. Η Έβελυν, όμως, ξανάεστη. Όχι, δεν μπορούσαν να την χωρίσουν από την κόρη της, δεν μπορούσαν να την στείλουν στη Ζαμαϊκή, σε χιλιάδες μίλλια απόσταση, από τη θερμή της μητρικής της καρδιάς. Κι' έπειτα ήταν και το άλλο, το φοβερότερο, που της το είχε διδάξει η πείρα. Δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να επιτρέψει αυτό το γάμο μεταξύ δυο παιδιών, με άσχηματιστη ακόμη ψυχή, που μια παραμικρή αλλαγή τους, θα τους έκανε αργότερα δυστυχισμένους.

Σε κανένα δεν είχε ποτέ της διηγηθεί την δικιά της περιπέτεια μετά το γάμο της. Ίσως επειδή θα της ήταν τρομερά δύσκολο να την διηγηθεί.

Ο άνδρας της, ο Ντάβητ Ρύγκμπυ, βρισκόταν τώρα στην Κένυα, στην Αφρική, και είχε δέκα ολόκληρα χρόνια να τον δει.

Κι' όμως, είχαν κι' εκείνοι παντρευθεί από έρωτα. Η Έβελυν ήταν εκείσι χρονών, άγνωρη με τη ζωή, άπειρη, και του είχε χαρίσει, ολόκληρα την καρδιά της. Ο Ντάβητ ήταν χαριτωμένος, μ' δλη τη σημασία της λέξεως.

Κι' αυτή ήταν ακριβώς η αιτία των πρώτων σκηνών του ζεύγους. Οι γυναίκες τον κύτταζαν ερωτικά, με βλέμματα γεμάτα υποσχέσεις, κι' ο Ντάβητ φλέετο με όλες, έντελως άθωα, ίσως, πάντως κατά τρόπον που ξεενεύριζε την Έβελυν. Άθελά της φερνόταν ψυχρά με τους γνωρίμους της και κυρίως με τις φίλες της και τις φίλες του.

Έπειτα ο Ντάβητ ήταν και φοβερά επιπόλαιος. Δεν σκοτιζόταν για τίποτε. Είχε ένα πολύ καλό μισθό, ποτέ του, όμως, δεν είχε σκεφθεί να εξοικονομήσει τίποτε για αργότερα. Εόδευε δλα του τα λεφτά σε μεγαλοπρεπείς δεξιώσεις — που ήταν ή άδυναμία του — και κατά την διάρκεια των οποίων μεθούσε ασχημα.

Όλα αυτά είχαν αγάλι-αγάλι υποσκάψει την αρμονική συμβίωσή τους. Και το τελικό γκρέμισμα έπληθε κάποιο βράδυ που ο Ντάβητ της ανήγγειλε ότι είχε δεχθεί μια θέση μηχανικού κάτω στην Κένυα, στην Αφρική. Ήθελε να πάρει μαζί του την Έβελυν και την κόρη τους, την Μπέττυ, που ήταν τότε μόλις δέκα χρονών και είχε αρχίσει να πηγαίνει σχολείο.

Η Έβελυν άρνήθηκε να τον ακολουθήσει στην αβιλόξενη εκείνη χώρα.

Βαρέθηκε την Άγγλία, βαρέθηκε τον ίδιο και ίδιο πάντα ούρανό, της δικαιολογήθηκε εκείνος. Θέλω ν' αλλάξω λίγο, να ξεσκάσω.

Τότε θα φύγεις μόνος σου, του απάντησε ατάραχη η Έβελυν.

Και φαντάζεσαι πως η ζωή μου θα να υποφερτή εκεί κάτω μακριά από

σένα και το παιδί μου;

— Μα και η ζωή που περνάμε εδώ, τα τελευταία αυτά χρόνια, μήπως είναι κι' αυτή υποφερτή; ρώτησε η Έβελυν, σχεδόν ψιθυριστά.

Ποτέ της δεν του είχε μιλήσει τόσο καθαρά, τόσο ώμα. Από αγάπη στην κόρη της, για δικό της μονάχα χατίρι απέφευγε κάθε σχετική συζήτηση με το ζήτημα που την απασχολούσε, που της καταντούσε μαρτυρική τη ζωή. Δεν μπορούσε όμως να κρυφθεί, μά κάτι την έπνιγε, και σχεδόν την ανάγκασε να πη τα λόγια εκείνα.

— Καλύτερα να φύγεις, συνέχισε σε λίγο. Ο γάμος μας απέτυχε. Φταίω κι' εγώ όσο και σύ.

Τα λόγια γλυστορούσαν άθελά της από τα χείλη, μάταια προσπαθούσε να κρατηθεί.

Ο Ντάβητ είχε γίνει κάτωχρος.

— Σοδ ζητώ συγγνώμη, δεν το φανταζόμουν. Έγώ φταίω. Θα φύγω, μά τι θα κάνεις μόνη;

— Θα εργασθώ. Μη φοβάσαι, δεν θα σοδ είμαι βάρος.

Έβλεπε το χλωμό πρόσωπό του, και κάτι που είχε μείνει μέσα της από την παλιά της αγάπη, της έσφιγγε την καρδιά, την πονούσε.

Μά όχι, έπρεπε να μην υποκύψει.

Κι' ο Ντάβητ έφυγε. Με τις λιγοστές οικονομίες της η Έβελυν είχε νοικιάσει ένα μικρό διαμέρισμα. Κατόρθωσε να βρει δουλειά σ' ένα λύκειο και σε μια επιχείρηση. Άπορούσε και η ίδια με τη δραστηριότητά της. Μέσα της είχαν ζυγνήσει άγνωστες της ικανότητες. Ικανότητες που είχαν νεκρωθεί στην παγερή ατμόσφαιρα του άποτυχημένου γάμου της. Τώρα κέρδιζε αρκετά και είχε πολύ καλή θέση. Δεν είχε ποτέ της δεχθεί την παραμικρή οικονομική βοήθεια από τον Ντάβητ.

Στο τέλος και η άλλοηλογραφία τους είχε παύσει με τον καιρό. Δυό τρεις φορές είχε γ'νει λόγος για πιθανό ταξίδι του στην Άγγλία, για να την επισκεφθεί κάποιος, όμως, εμπόδιο τον κρατούσε την τελευταία στιγμή. Αυτό άνακούφιζε την Έβελυν που φοβόταν να τον ξαναντικρύψει.

Ενοιωθε πως δεν είχε σβήσει ολότελα στην καρδιά της η φλόγα της αγάπης της. Αναλογιζόταν νοσταλγικά τις πρώτες ευτυχισμένες ημέρες του γάμου της. Και προσπαθούσε να τα ξεχάσει όλα, ολότελα. Ζούσε ευτυχισμένα με την κόρη της, σε μια ευτυχία άδολη, ξεκουραστική. Πώς μπορούσε, λοιπόν, να γορησθεί από την Μπέττυ; Πώς μπορούσε να την αφήσει να παντρευτεί τόσο νέα, τόσο άνιδη από τη ζωή;

□ □

— Μπέττυ, της είπε κάποια μέρα, μετά την άρνησή της για το γάμο, μπορείς να εξακολουθήσεις να βλέπεις τον Ρούντυ όπως και πριν. Να τον καλέσεις μάλιστα να έρθει και στο σπίτι.

— Ευχαριστώ, απάντησε χαμηλόφωνα η κόρη της.

Σώπασαν μετά κι' οι δυο. Ξαφνικά η Μπέττυ την ρώτησε:

— Πές μου μανούλα, δεν θαθελες να ξαναδεις τον μπαμπά;

— Η Έβελυν παράχθηκε.

— Άς μη το συζητάμε αυτό, απάντησε. Άς αφήσουμε τα πράγματα όπως έχουν.

— Μα τον αγαπούσε τον μπαμπά και σε αγαπούσε κι' εκείνος, πως μπορούσατε και ξεγαθήκατε τόσο γρήγορα;

— Δεν ξεγαθήκαμε, της απάντησε η Έβελυν, ενώ μια χλωμάδα απλωνόταν στο πρόσωπό της. Μα με το να επιθυμώ

μής, ένα πρόσωπο, αυτό δεν σημαίνει πως μπορείς και να ζήσης μαζί του.

Η Μπέττυ έτρεξε και την αγκάλιασε.

— Καταλαβαίνω πόσο υποφέρεις και πονείς μανούλα, της είπε. Μά σε βεβαιώ πως δεν θάνα το ίδιο και με μάς: τον Ρούντυ και μένα. Γιατί δεν θες να παντρευθούμε;

— Δεν μπορώ, αγάπη μου, δεν μπορώ, της απάντησε, γυρνώντας άλλοι το πρόσωπό της.

□ □

Οι μέρες κυλούσαν άπελπιστικά, μονότονα. Η εύθυμη, η άνοιχτόκαρδη Μπέττυ ήταν τώρα σιωπηλή και άκερη. Φερνόταν στη μητέρα της ευγενικά, σαν σε ξένη, σαν σε έχθρα, ίσως.

Η Έβελυν ήλπιζε πως με τον καιρό θα ξεχνούσε τον πόνο της, πρό πάντων όταν σε λίγο ο Ρούντυ θα έφευγε για τη Ζαμαϊκή.

Πολλές φορές, τα άπογεύματα που ήταν ελεύθερη και έμεινε μόνη στο σπίτι, γιατί η Μπέττυ έλειπε διαρκώς με τον Ρούντυ πιθανόν, η Έβελυν ρωτιόταν τι να εσήμαινε η έρώτησή της κόρης της σχετικά με τον πατέρα της και την αγάπη τους.

Πόσο μελαγχολικά, βάρεια ήταν αυτά τα άπογεύματα, που της έφερναν δάκρυα στα μάτια, τα άπογεύματα αυτά που άλλοτε τα φαιδρυνε με την παρουσία της η Μπέττυ γελώντας, τραγουδώντας, ό τι της περνούσε απ' το κεφάλι.

Ήρθε, όμως, κι' ένα άπογευμα που άλλαξε και πάλι το ρυθμό της ζωής της.

Είχε μείνει αργά στο γραφείο και έπειδή η Μπέττυ της είχε τηλεφωνήσει από νωρίς ότι δεν θα έρχόταν στο τραπέζι, άπεφάσισε να φάη μόνη της σε κάποιο έστιατόριο.

Θέλησε μετά το φαγητό να κάνει έναν περίπατο και, έντελως τυχαία, τα βήματά της την έφεραν προς την Μπλούμπερυ Στρήτ όπου έμεινε, σε μια πασιόν, ο Ρούντυ.

Ξαφνικά, μέσα στο μισοσκόταδο άναγνώρισε την κόρη της, την Μπέττυ, που, δίχως κατέλτα, δίχως έπαναφόρι, διέσχιζε, τρέχοντας, το δρόμο, κρατώντας κάποιο πακέττο στο χέρι της. Η Έβελυν κρύφθηκε σε κάποια σκοτεινή γωνία παρακολουθώντας την. Είχε φθάσει έμπρός σε μια πόρτα, που φωτιζόταν αρκετά από το φανάρι του δρόμου, και την άνοιξε μ' ένα κλειδί. Τότε μόνον η Έβελυν θυμήθηκε ότι στο σπίτι αυτό έμεινε ο Ρούντυ. Το χτύπημα που αίσθάνθηκε ήταν όδυνηρό. Όχι, δεν ήταν στενοκέφαλη, όπισθοδρομική. Δεν ήταν από κείνες τις μητέρες που θα έμπόδιζαν την κόρη τους να βγαίνει με ένα νέο, να τρώη μαζί του έξω και να χορεύει. Όχι! Κάθε άλλο μάλιστα. Άλλά το θέαμα που είχε αντικρύσει την πείραζε. Η κόρη της έμπαινε ελεύθερα στο δωμάτιο ενός νέου, μεταχειριζόταν το κλειδί της πόρτας, πηγαίνονερχόταν ξεκαπέλλωτη, δλα αυτά εσήμαιναν μιάν οικειότητα προχωρημένη σε όρια τολμηρά.

Στην άρχη έδιστασε. Η ιδέα ότι κατσκοπούε την Μπέττυ, ότι προσπαθούσε να ελσχωρήσει σε κάποιο μυστικό της, την πείραζε κάπως. Ήταν όμως βεβαία για την αθωότητα της Μπέττυ και ήθελε ν' άποσοβήσει κάθε ένδεχόμενο κίνδυνο. Την είχε κυριεύσει ένας άδικαιολόγητος, για κάθε τρίτο, πανικός, ένας φόβος που καταλαμβάνει συχνά τις μητέρες ένστικτωδώς. Μερικές στιγμές άκόμη δίστασε και μετά άνέβηκε τά μαρμαρίνα σκαλοπάτια της εισόδου και χτύπησε το κουδούνι.

— Ο κ. Σέλκομπ μένει στον άριθμό

δώδεκα, της απάντησε ή θυρωρός που της άνοιξε.

Άνέβηκε άργά-άργά τις σκάλα. Δεν ήξερε τι θα έπρεπε να πη. Ήδη τα παιδιά ήταν θυμωμένα μαζί της. Λαχανιασμένη χτύπησε την πόρτα του δωματίου.

— Έμπρός, άκούσθηκε ή φωνή του Ρούντυ.

Ευθύς μόλις άνοιξε άντελήθηκε πόσο τρελλά είχε φερθεί. Ο Ρούντυ ήταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι, τυλιγμένος καλά σε κουβέρτες. Μιά μυρωδιά γιατρού, ένα σωληνάριο άσπιρίνης δίπλα σ' ένα μισόγειο ποτήρι νερό, την κατέτοπισαν άμέσως.

Μόλις την άντίκρυσαν άλλαξαν άμέσως ύφος. Άπ' το διάδρομο τούς είχε άκούσει που γελοούσαν, τώρα είχαν σοβαρέψει ξαφνικά.

— Καλησπέρα μαμά, πως από δω ; ρώτησε πρώτη ή Μπέττυ.

— Έμιαθα πως ο Ρούντυ ήταν άδιάθετος, απάντησε άδέξια ή Έβελυν. Ήρθα να δω μήπως χρειαζόταν τίποτε.

— Σας ευχαριστώ κ. Ρίγκμπυ, είπε ο Ρούντυ. Μά δεν είναι τίποτε σοβαρό. Ένα άπλό κρύωμα.

— Δεν έχει καμμία περιποίηση σ' αυτό το σπίτι, προσέθεσε ή Μπέττυ. Έπρεπε, λοιπόν, να τον περιποιηθώ εγώ.

— Φυσικά, έκανε μηχανικά ή Έβελυν.

Κι' ήταν κατά βάθος φυσικώτατο, γιατί ή Μπέττυ δεν ήταν πιά μαρό ήταν μιά κοπέλλα, σχεδόν γυναίκα, που ένδιαφερόταν για τόν αγαπημένο της. Η ιδέα αυτή πέρασε σαν άστραπή απ' το μυαλό της, και γρήγορα την έβασε ή μεγάλη της νευρικότης και ταραχή. Την μισούσαν άραγε τόσο πολύ; Γιατί την κύττασαν κατάματα, σαν τρομαγμένοι;

— Φεύγω, λοιπόν, είπε. Σοδ εύχομαι περαστικά και...

Κάτι πήγε να πη και ή Μπέττυ. Στάθηκε, όμως, άπότομα κι' έφερε το χέρι της στο στόμα πνύγοντας μιά φωνή. Στο διάδρομο είχαν άκούσθει βήματα βαριά, άνδρικά βήματα.

Η Έβελυν τραβήχθηκε από την πόρτα για ν' αφήσει να περάσει ο έπισκέπτης. Στράφηκε να δη ποιάς ήταν κι' έμεινε άκίνητη, σαν παγωμένη. Ήταν ο Ντάβητ, ο άνδρας της.

Δεν μπόρεσε ποτέ της να θυμηθεί τι συνέβη άμέσως μετά. Το μυαλό της είχε σταματήσει. Όταν συνήλθε είδε το άδύνατο ψημμένο άπ' τόν ήλιο πρόσωπό του, τα γκριζά του μολλιά κι' άντίκρυσε τη ματιά του. Πόσο είχε αλλάξει, ως και το βλέμμα του άκόμη, που άντιφέγ-

γιζε τώρα τόσων χρόνων μοναξιά.

Τα πρόσεξε δλα αυτά και μέσα της σηκώθηκε μιά παράξενη θύελλα, πόνου, τρόμου και κυρίως θυμού. Ο Ντάβητ βρισκόταν στην Άγγλία. Τα παιδιά το ήξευραν και μόνον εκείνη, ή γυναίκα του, το άγνοούσε.

Την είχαν κοροϊδέψει, της είχαν φερθεί πρόστυχα!

— Όστε περιμένατε έπισκέψεις; φώναξε στην Μπέττυ. Μα το δικηο σας, λοιπόν, δεν με θέλατε!

Έτρεξε σαν τρελλή προς την πόρτα. Ο Ντάβητ την κράτησε άπ' το χέρι.

— Έβελυν, αγάπη μου, της είπε.

— Άφυσέ με, άφυσέ με να φύγω, ξεφώνησε.

Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, σκόνταψε, ξασσηκώθηκε και βγήκε σαν τρελλή στο δρόμο. Ο δροσερός νυχτερινός άέρας της χάιδεψε τά φλογισμένα μάγουλά της. Ήθελε να φύγει, να κρυφεί κάπου, μακριά από όλους, κάπου, όπου κανείς να μην μορφή να την πησιάζει και να την πειράζει, να της άνασταώσει τη ζωή. Κύταξε γύρω της να βρή ένα ταξί.

— Έβελυν, Έβελυν άκουσε δίπλα της την φωνή του Ντάβητ.

Θέλησε να της πιάσει ξανά το χέρι. Τινάχθηκε μακριά του.

— Άφυσέ με, φύγε! Γύρνα στην κόρη σου. Δεν πρόκειται να σάς ένοχλήσω ξανά.

Τα μάτια της είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα. Προχωρούσε στο δρόμο στά τυφλά. Δεν άντελήθηκε το αυτοκίνητο που ξεπρόβαλε ξαφνικά στη γωνιά του δρόμου.

Κάποιος την άρπαξε στην άγκαλιά του, άκούστηκε ο στρυγγός θόρυβος τών φρένων. Ο Ντάβητ την είχε σώσει, το αυτοκίνητο την είχε μόλις άγγίξει με το φτερό του. Αυτό όμως ήταν αρκετό για την υπερένταση των νεύρων της. Δίχως βούληση, σαν νεκρή, άφέθηκε να την οδηγήσει ο άνδρας της.

Δίπλα της της τώρα βρισκόταν κι' ή Μπέττυ, που είχε τρέξει από πίσω της. Την έβαλαν σ' ένα ταξί. Δίπλα της άκουε τούς λυγμούς της Μπέττυ.

— Μανούλα μου, αγαπημένη μου μανούλα, πές μου πως δεν χτύπησε, πως δεν πονάς!

Όχι, δεν πονούσε ήταν καλά, κι' όταν το αυτοκίνητο έσπασε σπίτι τους, κατέβηκε μόνη της. Δεν θέλησε να την βοηθήσει ο Ντάβητ. Δέκα χρόνια τώρα, δεν είχε ζητήσει κανέναν τη βοήθεια. Ήταν ικανή να φροντίσει για τόν εαυτό της. Κι' όμως αίσθάνθηκε κάποια κρυφή

χαρά όταν την βοήθησε ν' άνέβη τη σκάλα. Επί τέλους βρέθηκε στην ήσυχη γνώριμη ατμόσφαιρα της κρεβατοκάμαράς της.

— Μανούλα, πρέπει να ξαπλώσεις. Ο μπαμπάς σοδ έτοιμάζει κάτι να πής της είπε ή Μπέττυ.

— Πόσος καιρός είναι που βρίσκεται εδώ; ρώτησε ή Έβελυν.

— Δυό μέρες, μόνο δυό μέρες. Σοδ όρκίζομαι πως δεν θέλαμε να σε συγχίσουμε, να σε ξαφνιασούμε, γι' αυτό δεν άφησα τόν μπαμπά νάρθη κατ' ευθείαν σε σένα, όπως σκόπευε. Στ' όρκίζομαι μαμά.

Όταν ήπια το «μπράντυ» και ξάπλωσε, στο κρεβάτι της, έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της. Το σώμα της πονούσε, μά δεν το άντλαιμβανόταν γιατί ο πόνος της καρδιάς της ήταν πιά μεγάλος. Ο Ντάβητ είχε ξαναγυρίσει, δέκα χρόνια μοναξιάς είχαν σβύσει μονομιάς. Έκλεισε τα μάτια της γιατί το φως την πείραζε. Άκουε ψιθυρίσματα στο διπλανό δωμάτιο. Βήματα, κάποια πόρτα έκλεισε. Και μετά άθόρυβα σχεδόν άνοιξε ή πόρτα του δωματίου της. Δεν ήταν ανάγκη ν' άνοιξη τά μάτια της για να βεβαιωθεί πως ήταν ο Ντάβητ, ο άνδρας της, που άν και τούς χώριζαν δέκα, ολόκληρα χρόνια ξεπντιάς, της ήσαν τόν πιά σημαντικό, το πιο γνώριμο πρόσωπο της ζωής της.

— Πως αισθάνεσαι, Έβελυν; την ρώτησε.

— Καλά, Ντάβητ. Ποδ είναι ή Μπέττυ;

— Την έστειλα πίσω, στον φτωχό τόν Ρούντυ. Θα άνησυχή, και είναι και άρρωστος. Μη φοβάσαι, όμως, θα έπιστρέψει γρήγορα.

Η Έβελυν περίμενε κάτι, περίμενε λίγο, και τέλος το άκουσε.

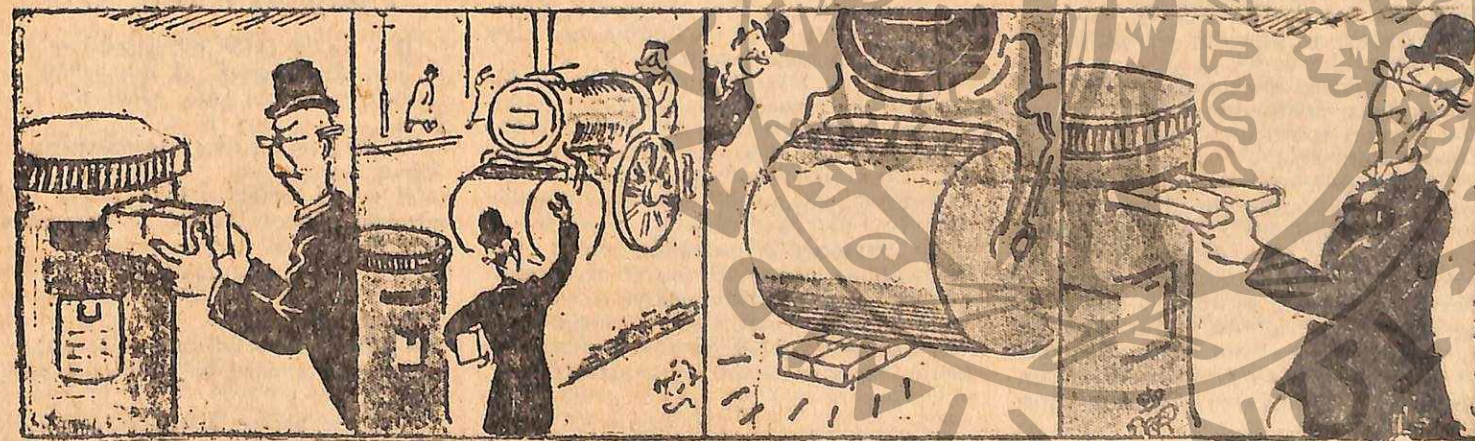
— Πρέπει να σοδ τά εξηγήσω δλα της είπε. Είναι πολλος καιρός που σκόπευα να γυρίσω. Δεν μοδ το επέτρεπε, όμως, ή δουλειά μου. Έργαζόμουν σαν σκλάβος. Κι' επί τέλους ήρθε ή ευκαιρία που περίμενα. Έγραφα της Μπέττυ και την παρακάλεσα να το κρατήσει μυστικό, ήθελα να σοδ κάνω έκπληξη.

— Μανούλα μου, αγαπημένη μου μανούλα, πές μου πως δεν χτύπησε, πως δεν πονάς!

Όχι, δεν πονούσε ήταν καλά, κι' όταν το αυτοκίνητο έσπασε σπίτι τους, κατέβηκε μόνη της. Δεν θέλησε να την βοηθήσει ο Ντάβητ. Δέκα χρόνια τώρα, δεν είχε ζητήσει κανέναν τη βοήθεια. Ήταν ικανή να φροντίσει για τόν εαυτό της. Κι' όμως αίσθάνθηκε κάποια κρυφή

(Το τέλος στη σελίδα 38)

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΟΥΛΑ

Ο κ. Μπούλ, ο αγαπητός φίλος του φίλου μας κ. Μπίλ, θέλει να ρίξει στο γραματοκιβώτιο ένα δέμα. Το δέμα όμως δεν χωρεί από την σχισμή του γραματοκιβωτίου, πράγμα το οποίο φέρει σε δύσκολη θέση τόν κ. Μπούλ, όχι όμως για πολύ...

Γιώργος 'Ανακτορίδης

Η θεατρική εμφάνιση και εξέλιξη του Γιώργου 'Ανακτορίδη θά μπορούσε κάλλιστα να αποδοθεί ως... έργο, κανονικά χωρισμένο σε πρόλογο, τρεις πράξεις και επίλογο, και να είχε την επιτυχία που σημείωσε στην πραγματικότητα, ο πραγματικός πρωταγωνιστής του.

Με μιά τέτοια θεατρική διαίρεση, λοιπόν, θά σάς παρουσιάσωμε την σκιαγραφή του 'Ανακτορίδη, αφήνοντάς σας, να την κατατάξετε στο δράμα ή την κομεντί, στην κωμωδία ή τη φάρσα, κατά βούλησιν...

■ ■

ΠΡΟΛΟΓΟΣ. "Ένας αξιωματικός εν τιμητική πολεμική αποστρατεία (ο 'Ανακτορίδης πατήρ), παρακολουθεί με ενδιαφέρον τις σπουδές του παιδιού του (Γιώργος 'Ανακτορίδης) τόν όποιον προορίζει για την Σχολή των Ευελπίδων, για να μπορέσει έτσι να συνεχίσει την ένδοξη πατρική δράση. Κάθε μέρα ο πατέρας ρωτάει το παιδί του:

—Λοιπόν; σ' άρέσει πού θά γίνης αξιωματικός;

Και το παιδί απαντάει επιπόλαια, πρόθυμα και στερεότυπα:

—Βέβαια, πατέρα!...

■ ■

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ. "Έχουν περάσει τέσσερα χρόνια. Ο Γιώργος 'Ανακτορίδης πηγαίνει στο γυμνάσιο και στο γυμναστήριο ή μάλλον στο γυμναστήριο κι' ύστερα στο γυμνάσιο. Το ποδόσφαιρο τόν έχει κατακτήσει περισσότερο από τα βιβλία. Σύντομα δέ διακρίνεται και γίνεται μέλος της ποδοσφαιρικής ομάδας της 'Ενώσεως Κωνσταντινουπόλεως.

Την ίδια εποχή—1929—μεταξύ των άκραϊων 'Αθηναίων φίλων του ποδοσφαίρου, συγκαταλέγεται και ο γνωστός ήθοποιος Σταύρος 'Ιατρίδης. Και έπειδή, ως γνωστόν, βουνό με βουνό δεν σμίγει, αλλά φιλαθλος με άθλητή γίνονται άμέσως φίλοι, ο Σταύρος συνεννοήθηκε άμέσως με το Γιώργο. Και άποτέλεσμα αυτής της «συνεννοήσεως» ήταν να ζητήσει ο δεύτερος από τόν πρώτο να τόν βγάλει στο θέατρο.

—Σ' άρέσει το θέατρο; τόν ρώτησε ο Σταύρος.

—Καί βέβαια, απάντησε ο Γιώργος με την ίδια προθυμία που απαντούσε στον πατέρα του ότι του άρεσε να γίνει αξιωματικός.

"Έπειτα από την βεβαίωση αυτή ο 'Ιατρίδης, παρέλαβε τόν νεοφώτιστο και τόν παρουσίασε στον 'Αλέξη 'Αρνάτωφ, πού είχε τότε θάσο στο 'Ιντεάλ. Λίγες μέρες δέ άργότερα, ο 'Ανακτορίδης, ενώ οι 'δικοί' του είχαν μεσάνυχτα, έκανε τήν... 'Ιδια άκριβώς ώρα τόν ντεμπούτο του στο 'Ιντεάλ, στο φινάλε της έπιθεωρήσεως «Παριζιάνας», των Σουλβίου—Καρακάση—Δραγάση.

Η πρώτη αυτή εμφάνιση του Γιώργου, στο φινάλε της «Παριζιάνας», άν

και άσημαντη από άπόψεως ρόλου, έκανε καλή εντύπωση. Κι' αυτό τόν φινάλε μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ως «φινάλε πρώτης πράξεως», τού υπό άφήγησιν «Έργου»...

■ ■

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ. Η σχετική ξναρξίς της πράξεως αυτής γίνεται σ' ένα συνοικιακό καφενείο όπου ο έν τιμητική πολεμική αποστρατεία αξιωματικός 'Ανακτορίδης, πίνοντας ένα ποίον γνωστό του περί της ύγείας του Γιώργου.

Γιώργος 'Ανακτορίδης

—Καλά είναι, απαντά. Πάει σχολείο; Ο άλλος μένει έμβρόντης.

—Σχολείο; ρωτάει. Καλά, πάει την ημέρα στο σχολείο και τόν βράδυ παίζει στο θέατρο;

Τώρα έρχεται ή σειρά του 'Ανακτορίδη πατρός να έπλαγεί:

—Στό θέατρο; Ποιό θέατρο;

—Ποιό θέατρο; Στο 'Ιντεάλ, άδερφέ! Τόν είδα χθές τόν βράδυ πού είχα πάει με τή γυναίκα μου!...

Μετά την κατηγορηματική αυτή βεβαίωση ο έν τιμητική αποστρατεία πατέρας... έκοιτάζει κατά τόν θεάτρον 'Ιντεάλ και άπειλεί τόν σύμπαν, χωρίς, όμως, κανένα άποτέλεσμα. Τό θέατρο έχει πιά παρασύρει άνεπαγορθώς τόν Γιώργο. Και μένει σ' αυτό.

Ο πατέρας 'Ανακτορίδης ποτέ δέν συγγνώρισε στο γιού του τόν άνεβασμά του στο θέατρο. Και πέθανε άργότερα πικραμένος γιατί είχαν διαφευγεί οι έλπίδες του για να δει τόν γιού του να φοράει τή στολή του αξιωματικού...

■ ■

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ. Φεύγοντας από τόν 'Ιντεάλ μετά τόν έπεισόδιο του πατέ-

ρα του με τόν 'Αντάτωφ, ο 'Ανακτορίδης προσλαμβάνεται στο 'Μονιόλ' με τόν φοβερό μισθό τών... όκτακοσίων δραχμών. 'Ακόμη δέν έχει βγει στην «θεατρική έπιφάνεια».

Κι' αυτό, όμως, δέν άργεί να γίνει. Ένα χρόνο άργότερα στο θέατρο 'Μονιόλ' της όδου Πανεπιστημίου, ο Γιώργος εμφανίζεται μαζί με τήν Κούλα Γκιουζέπε στο νούμερο «Ζιγκολός και Ζιγκολέττα», της έπιθεωρήσεως «Όλα μέσα» τών Νικολαΐδη και Ζάττα. Η επιτυχία του σ' αυτό τόν νούμερο είναι έξαιρετική. Ο σχετικός ρόλος ήταν μάγικος κι' αυτό έγινε άφορητή να γίνει ένα είδος άποκλειστικότητας για τόν 'Ανακτορίδη αυτός ο τύπος τόν όποιον, όμως, ο ίδιος ούδέποτε συνεισέφερε κατά βάθος. Έν τώ μεταξύ ή καριέρα του συνεχίστηκε θριαμβευτική.

Όλα αυτά, όπως ήταν έπόμενο, είχαν άποτέλεσμα και πολλές άισθηματικές επιτυχίες του Γιώργου, θεατρικές και μη. Σεβόμενοι, όμως, τήν... τελευταία έπιθυμία του—ή σχετική συνέντευξη ελήφθη προχθές—δέν προχωρούμε σ' αυτό τόν κεφάλαιο και είσεργόμαστε στο τελευταίο μέρος τού «Έργου»...

■ ■

ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Τό μουσικό θέατρο, παρά τις επιτυχίες πού τού έχει δημιουργήσει δέν ικανοποιεί πιά τόν 'Ανακτορίδη. Και άποφασίζει ένα άλλα προς σοβαρώτερος θεατρικούς όρίζοντας.

"Έτσι, τόν έφετεινό χειμώνα οι 'Αθηναίοι θεατρόφιλοι θά έχουν τήν ευκαιρία να τόν δούν από της σκηνής τού θεάτρον 'Αργυροπούλου. 'Εκεί, κοντά στον μοναδικό Βασίλη 'Αργυρόπουλο, ο Γιώργος έλπίζει να έπιτύχει μιά θετική καλλιτεχνική δημιουργία. Και θά ήταν κανείς τουλάχιστον άδικος, άν δέν ευχόταν τήν επιτυχία, μιάς τόσο καλλιτεχνικής φιλοδοξίας...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Έξυπνα και κουτά

ΚΟΜΠΛΙΜΑΝ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

Η κυρία (στών συγγραφέα).—Α, φίλε μου, δέν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο ήμουν συγκινημένη στο τέλος της α' πράξεως.

Ο συγγραφέας (κολαυεμένος).—Α, λήθεια;

Η κυρία.—Ναι... Είχα χάσει τόν διαμαντένιο βραχιόλι άλλ' εύτυχώς τώρα τόν βρήκα!...

ΠΟΥ ΝΑΞΕΡΕ!

Στό δικαστήριο:

—Όστε θυσιάζεις όνομα, τιμή, μέλλον και τήν έλευθερία σου για είκοσι ψωροδραχμές!...

—Έχετε μεγάλο δίκιο, κύριε Πρόεδρε. Τι φταίω όμως εγώ; Αυτές υονάχα ήσαν μέσ' στην κάσση...

13. (Η συνέχεια)

Μά δέν φανταζόμουνα...
—Όχι, δέν σέ μαλλώνω, Χάστινγκς. Δέν μπορούσες, φυσικά, να τόν μαντέψεις. Σωφέρ, πιά γρήγορα.

Επί τέλους φθάσαμε. Ο Ρός κατοικούσε στο Κένινγκτον, σ' ένα σπίτι επάνω σε μιά μεγάλη πλατεία. Μιά μικρή κάρτα δίπλα στο κουδούνι μάς έπληροφόρησε ότι τόν δωματίό του ήταν στο πρώτο πάτωμα. Η έξωπορτα ήταν άνοικτη. 'Ανεβήκαμε βιαστικά μιά μεγάλη έλύλη σκάλα.

—Εδώ μέσα μπαίνει όποιος θέλει, μουρμούριζε άνεβαίνοντας ο Πουαρώ. Στο πρώτο πάτωμα, μιά δεύτερη κάρτα ήταν στερεωμένη, σε μιά στενή πόρτα με κλειδαριά. Γιά! Την έσπρωξα και προς μεγάλη μου έκπληξη ή πόρτα άνοιξε.

Βρεθήκαμε σ' ένα χώλ. Μιά πόρτα βρισκόταν στα δεξιά μας και μιά άπέναντί μας. Την άνοιξαμε και μπήκαμε σ' ένα μικρό σαλόνι καλοεπιπλωμένο. Ήταν άδειο. Επάνω σ' ένα τραπέζι βρισκόταν τόν τηλεφώνον με τόν άκουστικό έκκρεμαστό.

—Πάμε στο άλλο δωμάτιο, μου είπε ο Πουαρώ.

Βγήκαμε στο χώλ και άνοιξαμε τήν πόρτα προς τά δεξιά. Τό δωμάτιο αυτό ήταν μιά μικρή τραπέζια. Ο Ρός ήταν πεσμένος κάτω από τόν τραπέζι, σαν να είχε γλιστρήσει από τήν καρέκλα του.

Ο Πουαρώ έσκυψε επάνω του και όταν σηκώθηκε ξανά ήταν κατάχλωμος.

—Πέθανε, είπε. Τόν χτύπησαν μ' ένα στιλέτο στο λαιμό.

... ..

Αυτό τόν τραγικό γεγονός μου έμεινε για πάντα στη μνήμη σαν φρικτός έφιάλτης. Είχα τήν εντύπωση ότι ήμουν κάπως ύπευθυνος για τόν θάνατο τού νεαρού ήθοποιού.

Μετά την ανακάλυψη τού πτώματος τού Ρός, ο Πουαρώ περίμενε ήσυχα τήν άστυνομία. Παρακολούθησε τις έρευνες και τήν άνάκριση τών άλλων ένοίκων τού σπιτιού και μετά γυρίσαμε στο δωμάτιό μας.

—Χάστινγκς, μου είπε, είναι περιττό να κάνουμε τόν καιρό μας κλαυμυρίζοντας, με τόν να αναλογιζόμαστε τι θά γινόταν ή δέν θά γινόταν άν, και άν... Ο δυστυχισμένος αυτός νέος είχε να μάς ανακοινώσει κάποια σπουδαία ανακάλυψη. 'Αν δέν ήταν σπουδαία, δέν θά τόν σκότωναν. Πρέπει, λοιπόν, να προσπαθήσουμε να μαντέψουμε περί τίνος έπρόκειτο. Δέν έχουμε πιά μόνον τή λέξη πού πρόφθασε να μου πει τόν τηλεφώνον: «Παριζιά».

—Άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο:
—Η λέξη «Παριζιά», άκούστηκε πολλές φορές σ' αυτή τήν υπόθεση, συνέχισε σέ λίγο. Δυστυχώς όμως, σέ άλλες διαφορετικές περιστάσεις. Τήν λέξη αυτή τή βρίσκουμε χαραγμένη στο χρυσό κουτάκι: «Παριζιά—Νοέμβριος», και ξέρουμε ότι ή μίς 'Ανταμς βρισκόταν εκείνη τήν εποχή σ' αυτή τήν πόλη, ίσως δέ και ο Ρός. Μήπως όμως βρισκόταν επίσης και κάποιο άλλο, τρίτο πρόσωπο, πού ο Ρός τόν είδε να συνοδεύει τήν μίς 'Ανταμς;
—Αυτό δέν θά τόν μάθουμε ποτέ.
—Μά τι λές, φίλε μου; Μπορούμε να τόν μάθουμε και θά τόν μάθουμε. Η δύναμη τού ανθρώπινου έγκεφάλου είναι άφάνταστη. Τώρα, άς δούμε πού άλλου συναντάμε αυτή τή λέξη. Έχουμε, πρώτα—πρώτα, τή γυναίκα με τά γυαλιά πού παρέλαβε τόν χρυσό κουτί στο Παρίσι. 'Αραγε τήν έ γνώριζε ο Ρός; Ο δούξ ντε Μερτόν βρισκόταν επίσης στο Παρίσι τήν ημέρα της δολοφονίας. Έχω ζαλιστή, φίλε μου, Παρίσι, Παρίσι, Παρίσι, παντού Παρίσι. Ο λόρδος 'Εντγκαρ, επίσης, σκόπευε να πάει στο Παρίσι. 'Α! για στάσου! Αυτό είναι παράξενο. Μήπως ο δολοφόνος ήθελε να τόν έμποδίσουν να πάει στο Παρίσι;
Κάθισε σκεπτικός σε μιά πολυθρόνα.

—Τι συνέβη κατά τή διάρκεια τού γεύματος στο «Κλάριτζ»; συνέχισε σέ λίγο σκεπτικός. 'Αναφέρθηκε και πάλι ή λέξη Παρίσι, μά τι σχέση είχε με τήν υπόθεση πού μάς άπασχολεί; Τι έκανε εκείνη τή στιγμή ο Ρός, ή μάλλον για τι πράγμα μιλούσε;
—Διηγόταν κάτι σχετικά με τις προλήψεις τών Σκωτσέζων, άν δέν γελιέμαι.

—Και προς τά πού κύτταζε;
—Μου φαίνεται ότι ήταν στραμμένος προς τόν μέρος της κ. Γουίντμπαουν, δίπλα της καθάταν ο δούξ ντε Μερτόν, μετά ή Τζέην Γουίλκινσον και δίπλα της κάποιος πού δέν τόν ξέρω.
—Πολύ πιθανόν λοιπόν να κύτταζε τόν δούκα, όταν έπρόφεραν τή λέξη Παρίσι. Ο δούξ βρισκόταν στο Παρίσι, κατά τήν ημέρα τού έγκλήματος. 'Ετσι τουλάχιστον λέγει. 'Αν υποθέσουμε όμως ότι κάποια άσημαντη λεπτομέρεια έπεισε τόν Ρός ότι ο Μερτόν δέν βρισκόταν στο Παρίσι;
—Μά φίλε μου, Πουαρώ, πώς θές...
—Βρίσκεις έξάπαντος τόν συλλογισμό μου παράλογο. Τό περίεργο! Ξέρω όμως ότι ο δούξ είχε λόγους να θέλει ν' άπαλλαγεί από τόν λόρδο. Καμείς δέν θά τολμούσε επίσης να τόν ύποπτευθώ, ούτε να έξακριβώσω πού προσεκτικά τόν άλλοθι του. Κι' όμως είναι τόσο εύκολο να δημιουργήσουν κάποιες ένα άλλοθι σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο. Μπήκε κυρτά σ' ένα καράβι, ήρθε στην 'Αγγλία τόν ίδιο άπόγευμα, και τόν άλλο πωλί έπέστρεψε. Τό πράγμα είναι εύκολώτατο. Χάστινγκς, Ο

ταν ο Ρός άκουσε τή λέξη Παρίσι δέν είπε τίποτα; Δέν έδειξε κάποια ταραχή;

—Θυμάμαι ότι ξερόβηξε.
—Και μετά, όταν σου μίλησε φανεόταν μήπως ταραγμένος, φοβισμένος;

—Ναί, μάλλον.
—Φυσικά. Τού ήρθε ξαφνικά στο νού κάποια ιδέα πού κατ' άρχάς τήν θεώρησης γελοία. Δίστασε λοιπόν να τήν ανακοινώσει. Θέλησε να μίληση σέ μένα. Δυστυχώς όμως είχα ήδη φύγει από τόν «Κλάριτζ».

—Κρίμα πού δέν θέλησε να μου πει τίποτε παραπάνω, αλλοιώς...

—Ποιός βρισκόταν κοντά σου όταν σου μίλησε;

—Δέν θυμάμαι. Όλος ο κόσμος πηγαινοερχόταν.

—'Αραγε, μήπως γελάστηκα από τήν άρχή αυτής της υποθέσεως; μουρμούρισε ο Πουαρώ.

—Πάντως, τού παρετήρησα, ο Ρός ναλιντ Μάρς, δέν μπορεί να κατηγορηθεί γι' αυτό τόν φόνο, άφού βρίσκεται στη φυλακή!

—Βέβαια, αυτό είναι σπουδαίο! Και ξαφνικά φώναξε:

—'Αδύνατο, Χάστινγκς! Δέν μπορεί να γελάστηκα τόσο οίκτρα! Θυμάσαι μιά μέρα πού σου έθεσα πέντε έρωτήσεις;

—Ναί, άκριβώς!

—Λοιπόν στις έπαναλαμβάνω: Γιατί ο λόρδος 'Εντγκαρ έλλαξε ιδέα σχετικά με τόν διαζυγίο του; Πώς έξηγείται τόν ότι έγραψε στη γυναίκα του, μιά εκείνη δέν έλαβε τόν γράμμα του; Γιατί είχε εκείνη τήν έκφραση μίσους στο πρόσωπό του τή στιγμή πού βγαίναμε από τή βιβλιοθήκη του; Τι γύρευαν τά γυαλιά στην τσάντα της Καρόττας; 'Ανταμς; Γιατί τηλεφώνησαν στην λαίδη 'Εντγκαρ στο γεύμα τού Τσίσινγκ και διέκοψαν άμέσως μετά; 'Ε! λοιπόν, Χάστινγκς, από τήν άρχή με βασανίζει κάποια ιδέα, κάποια σκέψη πού έχει σχέση με τόν άνδρα, τόν ατύχητο, τόν συνένογο πού σου έλεγα και άλλοτε. Έχω ήδη απαντήσει σε τρεις από τις έρωτήσεις μου και οι άπαντήσεις συμφωνούν άπολύτως με τήν άρχική ιδέα μου. Μου μένουν όμως άλλες δυό.

Σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς τόν γραφείο του, άνοιξε κάποιο συρτάρι, και ήρθε τόν γράμμα πού μάς είχα στείλει ή Λουΐζ 'Ανταμς από τήν 'Αμερική. Είχε παρακαλέσει τόν Τζέην να τού τόν άφήσει μιά δυό μέρες άκόμη. Τόν άνοιξε και τόν άπλωσε επάνω στο τραπέζι. Αυτό τόν γράμμα τόν είχα με έξετάσει άκριβώς φορές μαζί. Τώρα όμως δέν μπορούσε πιά να ένοχοποιησει τόν Ρόναλντ Μάρς. Τι τόν ήθελε λοιπόν ο Πουαρώ; Ήρθε ένα βιβλίο και βυθίστηκε στην άνάγνωση, ίσως μόλις και να έλαφοκοιμήθηκα, ξαφνικά ο Πουαρώ ξεφώνισε, γαρά, Τινάχθηκα τρομαγμένος.

Με κύτταζε με τὰ πράσινα, άστρα-
φτερά μάτια του.

—Χάστινγκς, Χάστινγκς, μου είπε.
Θυμάσαι τι σου είχα πη σχετικά με το
σχίσιο της σελίδος που λείπει από
το γράμμα;

—Ναί! ότι ο δολοφόνος ήταν βια-
στικός.

—Και όμως όχι, Χάστινγκς. Και νά
μην ήταν βιαστικός το ίδιο θα συνέ-
βαινε. Γιατί, φίλε μου, ή σε λίγα
αύτη έπρεπε όπωσδήποτε
νά σχισθί και όχι νά κοπή
κανονικά!

Κούνησα το κεφάλι μου μη μπορών-
τας νά καταλάβω τι έννουσε. Με φω-
νή χαμηλή, ψιθυριστή ο Πουαρώ συ-
νέχισε:

—Ήμουν βλάκας, ήμουν τυφλός.
Τώρα όμως... τώρα, θα προχωρήσου-
με, με βήματα γιγάντων.

ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ

Ο Πουαρώ φαινόταν μεταμορφωμέ-
νος. Σηκώθηκε απότομα από το κάθι-
σμά του, και, έντελως μηχανικά, τόν
μιμήθηκε κι' εγώ.

—Είμαι ή ώρα έννέα, είπε, άν πάρου-
με ταίρι προφθαίνουμε νά κάνουμε κά-
ποια έπίσκεψη.

Κατεβήκαμε βιαστικά τη σκάλα.

—Πού πάμε; ρώτησα.

—Στη Ρέτζαντ Γκέπ.

Σ' όλη τη διαδρομή μέινανε σιωπη-
λοί. Ο φίλος μου έπαιζε με άφάντα-
στη νευρικήτητα τὰ δάκτυλά του έπά-
νω στο γόνατό του.

Όταν φθάσαμε ένας νέος μαίτρ-
ντ' ότέλ μας υπεδέχθη. Ο Πουαρώ ζή-
τησε νά δη την μίς Κάρολ, και ό ύπη-
ρέτης μας παρεκάλεσε νά τόν άκολου-
θήσουμε. Την ώρα που άνεβαίναμε τη
σκάλα άναρρωτιόμουν, γιά χίλιστή ί-
σως φορά, ποί είχε εξαφανισθί ό πρώ-
τος μαίτρ-ντ' ότέλ, ό νεαρός εκείνος
πού ή μορφή του θυμίζε άρχαίο θεό;
Ή άστυνομία δέν είχε άκόμη κατορ-
θώσει νά εύρη τὰ ίγνη του, όμολογώ
δέν ότι φοβόμουν μήπως ό δολοφόνος
τόν είχε σκοτώσει κι' αυτόν.

Ή μίς Κάρολλ μας υπεδέχθη έγκάρ-
δια.

—Χαίρομαι πού σάς συναντώ άκόμη
έδω, μίς Κάρολλ, της είπε ό Πουαρώ.
Φοβόμουν μήπως είχατε φύγει άπ' αυ-
τό τό σπίτι!

—Ή Γεραλδίνη δέν θέλει ν' άκούση
κάν ένα τέτοιο πράγμα και την δι-
καιολογώ γιατί σε μία τέτοια περί-
πτωση έχει ανάγκη κάποιου ίκανού νά
την προστατεύει και νά κρατήσει σε
άπόσταση τόν κόσμο.

—Δεσποινίς, εύθυσ έξ άρχης είχα
σχηματίσει την έντύπωση ότι είσθε γε-
μάτη ένεργητικότητα. Είναι μία άρετή
πού θαυμάζω στις γυναίκες. Όσο γιά
την μίς Μάρς, έχω την έσφαλμένη ί-
σως ιδέα πώς δέν έχω διόλου πρακτικό
μυαλό.

—Ναί, είναι κάπως όνειροπόλος, και
ζή έξω άπ' την πραγματικότητα. Εύ-
τυχώς πού δέν βρίσκεται στην άνάγκη
νά εργάζεται γιά νά ζήσει. Μά, δέν
μου λέτε, κ. Πουαρώ, δέν φαντάζομαι
νά ήρθατε τέτοια ώρα γιά νά συζητή-
σετε περί χαρακτήρων. Σέ τι θα μπο-
ρούσα νά σάς φανώ γρήσιμη;

Τού Πουαρώ δέν τού καλοόρεσε
αυτή ή υπενθύμιση, πάντως δέν τό
φάνέρωσε.

—Επιθυμώ νά σάς ζητήσω όρισμέ-
νες συμπληρωματικές πληροφορίες.
Βασίζομαι στο μνημονικό σας, μίς Κά-
ρολλ. Θυμάσθε, λοιπόν μήπως άν ό

Ένα στιλέτο στο λαιμό

λόρδος Έντγκαρ πήγε στο Παρίσι τόν
περασμένο Νοέμβριο;

—Μία στιγμή και θα σάς άπαντήσω.
Άνοιξε κάποιο συρτάρι τού γραφείου
της, έβγαλε ένα ήμερολόγιο και τό
φυλλομέτρησε.

—Ο λόρδος Έντγκαρ μετέβη στο
Παρίσι στις 3 Νοεμβρίου και έπέστρε-
ψε στις 7. Ξαναπήγε στις 27 Νοεμβρίου
και έπέστρεψε στις 4 Δεκεμβρίου.

—Ποιός ήταν ό σκοπός τών ταξιδιών
τού;

—Τήν πρώτη φορά ήθελε νά άγορά-
σει μερικά άρχαία άγαλματάκια από
κάποια δημοπρασία. Την δεύτερη δέν
είχε κανένα όρισμένο σκοπό, από όσα
τουλάχιστον ξέρω!

—Ή μίς Μάρς συνώδευσε τόν μπα-
μπά της;

—Ποτέ δέν συνώδευε τόν λόρδο, κ.
Πουαρώ. Εκείνη άλλωστε την εποχή
ή Γεραλδίνη ήταν έσωτερική σε κά-
ποιο λόγο, στα περίχωρα τού Παρι-
σιού. Δέν φαντάζομαι μάλιστα ό πα-
τέρας της νά την επισκέφθηκε.

—Μήπως τόν συνώδευατε έσείς;

—Όχι... Μά γιατί όλες αυτές οι έ-
ρωτήσεις; Ποιό θέλετε νά καταλήξετε;

—Αντί νά άπάντησι ό Πουαρώ υπέ-
βαλε νέαν έρώτηση:

—Ή μίς Μάρς άγαπά πολύ τόν έ-
ξάδελφό της, δέν είν' έτσι;

—Σέ τι μπορεί νά σάς ενδιαφέρει αυ-
τό;

—Ήρθε προχθές και με βρήκε; Τό
ξέρατε μήπως;

—Ή γραμματέυς ταραχθηκε:

—Όχι, δέν τό ήξερα! Τι σάς είπε;

—Μου όμολόγησε... ή μάλλον μάν-
τευσα ότι άγαπά τόν έξάδελφό της.

—Τότε γιατί μου τό ρωτάτε;

—Γιατί θέλω νά ξέρω και τη δικιά
σας γνώμη.

—Ε! λοιπόν ναί! Τόν άγαπά, τόν
άγαπά τρελλά.

—Εσείς όμως δέν φαίνεσθε νά τόν
συμπαθήτε.

—Μου είναι άδιάφορος. Όμολογώ
ότι είναι χαριτωμένος και εύθυμος θα
προτιμούσα όμως κάποιον άλλον, πιό
σοβαρό!

—Τόν δοίκα ντέ Μερτόν, μήπως;

—Τόν δοίκα δέν τόν γνωρίζω. Ξέρω
όμως ότι σέβεται την κοινωνική θέση
του και τις υποχρεώσεις πού τού έπι-
βάλλει. Είναι όμως μπλεγμένος γερά
με την Τζέην Γουίλκινσον. Είμαι βε-
βαία ότι ή μητέρα του θα προτιμούσε
γιά νύφη του την Γεραλδίνη.

—Φαντάζεσθε ότι και ό έξάδελφός
της την άγαπά όσο κι' αυτή;

—Στην κατάσταση πού βρίσκεται
τώρα πολύ λίγο ενδιαφέρει αυτό τό
πράγμα.

—Όστε είσθε βεβαία πώς θα κατα-
δικασθί;

—Είμαι βεβαία ότι δέν είναι αυτός ό
δολοφόνος!

—Παρ' όλα αυτά πού μπορεί νά καταδι-
κασθί. Ή μίς Κάρολλ δέν άπάντησε.

—Δέν θα την έννοχλήσουμε περισσό-
τερο, είπε ό Πουαρώ και σηκώθηκε.

—Αλήθεια, μήπως γνωρίζατε την Καρ-
λόττα Άνταμς;

—Τήν είδα στη σκηνή... ήταν πολύ

καλή ήθοποιος.

—Ναί. Έπαιζε σπουδαία. Μά πού έ-
βαλα τὰ γάντια μου;

Έσκυψε νά τὰ πάρη και έσπρωξε
τὰ γυαλιά της μίς Κάρολλ πού βρι-
σκόνταν δίπλα τούς. Έπεσαν στο γα-
λί και ό Πουαρώ, έσκυψε, τὰ πήρε και
τὰ έπέστρεψε στην κάτωχο, ζητώντας
συγγνώμη.

—Συγχωρέστε μας επίσης γιά την έ-
νόχληση, πρόσθεσε. Ήθελα νά άνακα-
λύψω στοιχεία σχετικά με κάτι πού
συνέβη στο Παρίσι πέρου μεταξύ τού
λόρδου Έντγκαρ και κάποιου άλλου.
Έχασα όμως κάθε έλπίδα. Και ή μίς
Μάρς βέβαια ήταν τόσο βεβαία γιά
την άθωότητα τού έξαδελφου της! Κα-
ληνύχτα σας, δεσποινίς.

Είχαμε φθάσει στην πόρτα όταν ή
μίς Κάρολλ μας σταμάτησε.

—Αυτά τὰ γυαλιά δέν είναι τὰ δικά
μου, κ. Πουαρώ, είπε. Δέν διακρίνω τί-
ποτε.

—Πώς συμβαίνει αυτό;

Ο φίλος μου την κύτταζε κατάπλη-
κτος. Ξαφνικά άναφώνησε:

—Ω! τι Βλάκας πού είμαι! Τὰ γυα-
λιά μου θα έπαιαν άπ' την τσέπη μου
καθώς έσκυβα νά πάρω τὰ δικά σας
και τὰ υπέρδωκα. Για δήτε, οι σκελε-
τοί τους μοιάζουν.

Έπέστρεψε τὰ γυαλιά, πήρε τὰ δικά
του και φύγαμε.

—Μά Πουαρώ, τού είπα, μόλις βρε-
θήκαμε μόνοι, έσύ δέν φοράς γυαλιά!

—Έχεις σπουδαία παρατηρητικότη-
τα, φίλε μου, μου άπάντησε ειρωνικά.

—Μήπως τὰ γυαλιά αυτά είναι εκεί-
να πού βρέθηκαν μέσα στην τσαντα της
μίς Άνταμς;

—Άκριβώς.

—Και πώς φαντάσθηκες ότι μπορού-
σαν ν' άνήκουν στην μίς Κάρολλ;

Ο Πουαρώ σήκωσε τούς ώμους του.

—Είναι τό μόνο πρόσωπο, τό σχετικό
με τό θύμα, πού φορεί γυαλιά.

—Μά δέν είναι δικά της.

—Φυσικά. Άλλοιότικα δέν θα άντι-
λαμβανόταν την άντικατάσταση!

Γυρνούσαμε άσκοπα στους δρόμους
με βήμα άργό. Ή νύχτα ήταν άπονη-
κτική και δέν είχαμε διάθεση νά κλει-
σθούμε στα δωμάτιά μας.

—Οι έρωτήσεις σου σχετικά με τό
Παρίσι, ήσαν άπλως γιά νά πιάσης
κουβέντα; ρώτησα κάποια στιγμή.

—Όχι έντελως.

—Δέν κατωρθώσαμε νά έξιγνιάσουμε
τό μυστήριο τών άρχικών «ΝΤ», συνε-
χισα. Μεταξύ τών ύπόπτων κανένος τό
όνομα δέν άρχίζει από «ΝΤ». Μα γιά
στάσου: Είναι ό Ντόναλντ Ρός, πού
δολοφονήθηκε.

—Ναί, άπάντησε ό Πουαρώ. Δολοφο-
νήθηκε!

Στό νοι μου ήρθε τό βράδυ πού τόν
είχαμε πρωτογνωρίσει και πού είχαμε
περπατήσει γιά άρκετό διάστημα μα-
ζί.

—Θυμάσαι κάτι, Πουαρώ; ρώτησα.

Ο Ρός μας είχε πη ότι ήσαν δεκατρείς
στο τραπέζι και ότι εκείνος είχε σηκω-
θή πρώτος.

Ο Πουαρώ δέν άπάντησε.

—Περίεργο, συνέχισα εγώ, με χαμη-
λή φωνή. Κύτταξε σύμπτωση, νά είναι
δεκατρείς στο τραπέζι και νά πεθάνη
ένας άπ' αυτούς; ό Ρός. Μά γιατί γε-
λας Πουαρώ;

Ο φίλος μου είχε, κυριολεκτικά, λι-
γωθεί στα γέλια, πρός μεγάλη μου
κατάπληξη και άγανάκτηση συγχρό-
νως.

—Τίποτε, τίποτε, έτραύλισε. Θυμήθη-

κα κάποιο άίνιγμα πού άκούσα προ-
χθές. Θα στο πώ και σένα. Τι είναι έ-
κείνο πού έχει δυό πόδια, φτερά και
γαυγίζει σαν σκύλος;

—Μιά κόττα, άπάντησα. Τό ξέρω ά-
τό τό σχολείο!

—Όλα τὰ ξέρεις, Χάστινγκς. Κι' ό-
μως θα έπρεπε νά άπάντησης: «Δέν
ξέρω!» Τότε εγώ θα σου έλεγα: «Μιά
κόττα», κι' έσύ θα φώναζες θυμωμένα:

«Μά ή κόττα δέν γαυγίζει σαν σκύ-
λος!» και θα σου άπαντούσα: «Μά αυ-
τό στο είπα γιά νά σε υπερέψω». Τι
θα έλεγες λοιπόν άν ή έγήγηση τού
μυστηριώδους «ΝΤ», ήταν άπλη σαν
κι' αυτό τό άίνιγμα;

—Αυτό πού λές είναι βλακεία!

—Ναί, ίσως γιά τόν πολύ τόν κόσμο,
όχι όμως και γιά όλους. Άχ, άς μπο-
ρούσα νά ρωτήσω κανένα!

Εκείνη τη στιγμή περνούσαμε έξω
άπό κάποιο κινηματογράφο. Ή παρα-
σταση είχε τελειώσει και οι θεαταί φεύ-
γοντας σηζητούσαν— μερικοί άπ' αυ-
τούς γιά τό φίλμ.

—Ήταν σπουδαία, είπε άναστενά-
ζοντας κάποια δεσποινίς. Ο Μπράϊαν
Μάρτιν ήταν υπέροχος, τη στιγμή μά-
λιστα πού κατέβηκε με τό άλόγο του
έκείνη τη φοβερή βουνοπλαγιά γιά νά
προφθάση νά δώση τό μυστικό έγγρα-
φο.

Ο καβαλιέρος της δέν φαινόταν και
τόσο ένθουσιασμένος.

—Ή υπόθεσις ήταν γελοία, είπε. Ά-
πό την άρχή δέν είχαν παρά νά ρω-
τήσουν την Έλλισ, και θα γλύτωναν
όλες οι φασαρίες, αλλά...

Δέν μπορούσαμε ν' άκούσουμε τη συ-
νέχεια γιατί είχα άπαμακρυνθί. Δια-
σχίσαμε τό δρόμο γιά ν' αλλάξουμε
πεζοδρόμιο. Μία στιγμή νύρσια νά δώ
τι έκανε ό Πουαρώ και τόν είδα άκίνη-
το, στη μέση τού δρόμου τριγυρισμέ-
νο από αυτοκίνητα και λεωφορεία. Έν-
στικτωδώς έκλεισα τὰ μάτια μου. Ά-
κούσθηκε τό άπαίσιο τρίξιμο τών φρέ-
νων και οι βλαστήμιες τών σωφέρ.

Άξιοπρεπέστατος ό Πουαρώ πέρα-
σε άνάμεσα στα σταματημένα όχήμα-
τα και με πλησίασε.

—Μά, Πουαρώ, τρελλάθηκες; ξεφώ-
νισα.

—Όχι, φίλε μου. Δέν είμαι τρελλός,
ήμουν κάποτε. Κάποια έμπνευση μου
ήρθε πριν λίγο.

—Πού παρ' όλίγο νά σου στοίχιζε τη
ζωή!

—Πολύ λίγο μ' ενδιαφέρει. Ά! Χά-
στινγκς, ήμουν τρελλός, τυφλός, κου-
φός, ήλίθιος, κι' ό,τι άλλο θές. Τώρα
όμως ξέρω πώς ν' άπαντήσω και στις
πέντε έρωτήσεις σου. Μάλιστα, φίλα-
τε μου, και στις πέντε! Είναι άπλού-
στατο, σχεδόν παιδαριώδες!...

ΛΙΓΟ ΦΩΣ

Την ώρα πού έπιστρέφαμε στο ξε-
νοδοχείο μας ό Πουαρώ παραμιλούσε
διαρκώς. Μάταια όμως προσπαθούσα
νά καταλάβω τι έλεγε. Τά λόγια του
ήσαν άκατάληπτα.

Μόλις μπήκαμε στο δωμάτιό μας, έ-
τρεξε στο τηλέφωνο, ζήτησε τό ξενο-
δοχείο Σαβόϊ και παρακάλεσε νά τόν
συνδέσουν με τό δωμάτιο της λαίδης
Έντγκαρ.

—Άδικα περιμένεις, τού είπα. Ξεχνάς
ότι σήμερα είναι ή πρεμιέρα ενός νέου
έργου όπου πρωταγωνιστεί. Αυτή τη
στιγμή θα είναι επάνω στη σκηνή.

Ο Πουαρώ όμως ούτε πρόσεχε τὰ
λόγια μου. Μιλούσε με τόν τηλεφωνη-
τή πού θα τού έλεγε τὰ ίδια πράγματα.

λις, δέν είναι έτσι;

—Μάλιστα, κύριε.

Κάθισε στην καρέκλα πού της προ-
σέφερε ό Πουαρώ. Τό ώχρο πρόσωπό
της ήταν άκίνητο.

—Πρώτα-πρώτα, μίς Έλλισ, πήτε
μου πόσα χρόνια υπηρετείτε την λαίδη
Έντγκαρ;

—Τρία χρόνια, κύριε!

—Σας κρατούσε ένήμερη τών υποθέ-
σεών της; Ξέρατε μήπως τούς έχθρους
της;

Ή καμαριέρα έσφιξε περισσότερο
τά λεπτά χείλη της και τέλος είπε:

—Πολλές γυναίκες προσπάθησαν, ά-
πό ζήλεια νά την βλάψουν.

—Όστε οι άλλες γυναίκες την μι-
σοούν;

—Μάλιστα, κύριε. Είναι πολύ δημο-
φι και έχει έπιτυχία. Πολλές είναι οι
αντίζηλές της στο θέατρο.

—Και οι άνδρες;

Κάποιο πικρό χαμόγελο φάνηκε στα
χείλη της Έλλισ.

—Τους κάνει ό,τι θέλει.

—Γνωρίζετε τόν Μπράϊαν Μάρτιν,
τόν ήθοποιό τού κινηματογράφου;

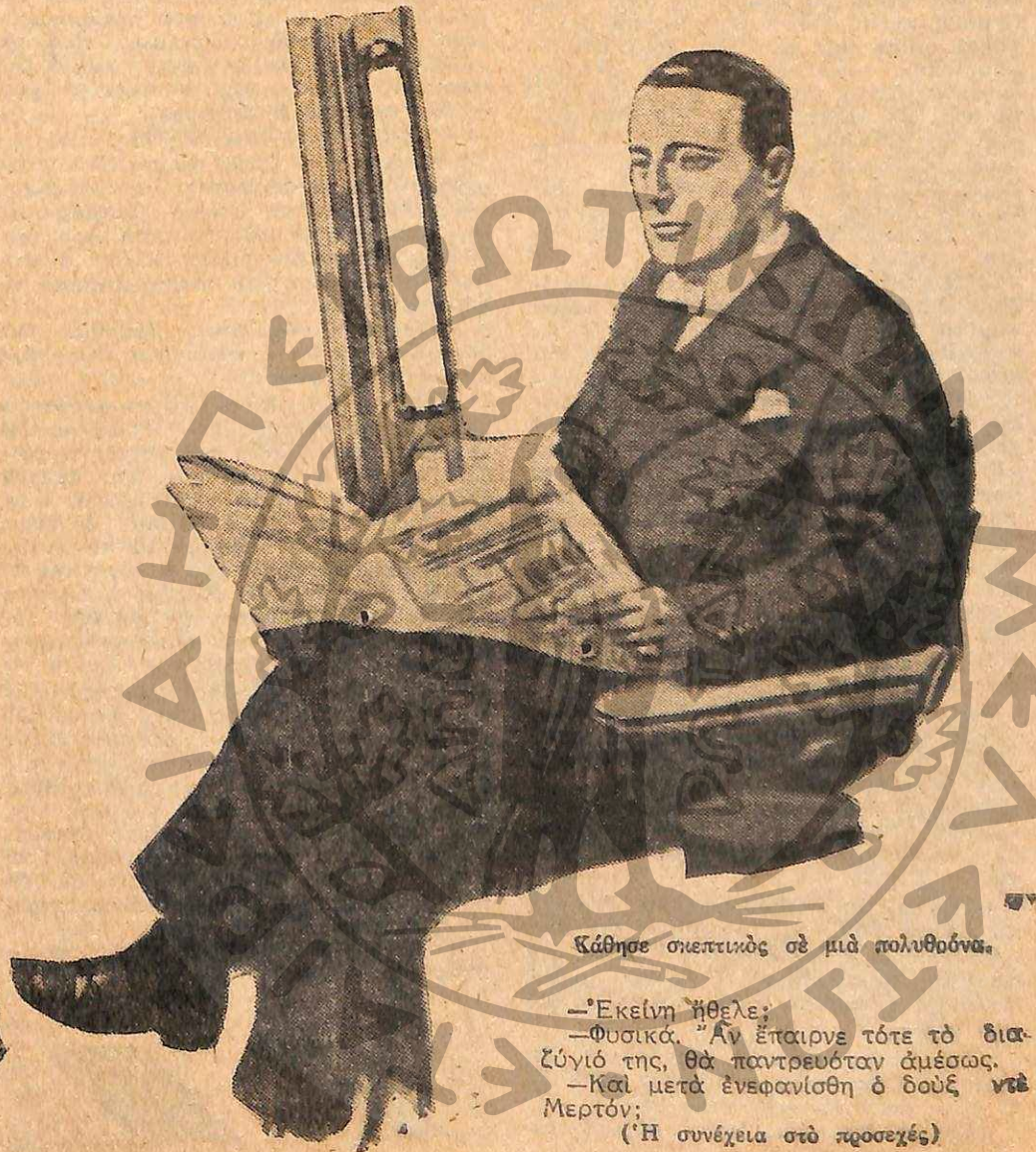
—Ω, βέβαια, κύριε!

—Αν δέν άπατώμαι, ό κ. Μπράϊαν
Μάρτιν συναντιόταν πολύ συχνά με την
κυρία σας, πριν ένα χρόνο περίπου;

—Την άγαπούσε τρελλά, κύριε, και
μάλιστα άν καλοεξετάσετε την άγαπα
άκόμη.

—Τότε λογάριζε νά την παντρευθί;

—Μάλιστα, κύριε.

Κάθισε σιεπιτικός σε μία πολυθρόνα.

—Εκείνη ήθελε;

—Φυσικά. Άν έπαιρνε τότε τό δια-
ζυγίο της, θα παντρευόταν άμέσως.

—Και μετά ένεφανίσθη ό δούξ ντε
Μερτόν;

(Ή συνέχεια στο προσεχές)

'Απονοήτευσις

Διήγημα του Τζοβάννι Βέρντι

-Ελπίζω ότι δεν παίζετε μαζί μου! Πώς τολμάτε άλλωστε να μου προτείνετε ένα τέτοιο πράγμα αφού δεν με ξέρετε καθόλου. Αφού κανείς δεν μάς συνέστησε κι' αφού μου είσατε έντελως αδιάφορος. Έχω δη' πολλούς τολμηρούς άνδρες, μα έσεις υπερβαίνετε τα όρια. Για ποιά με παίζετε, λοιπόν; Μήπως με νομιάσατε για καμμιά από αυτές τις άνοητες γυναίκες που με δυο αίσθηματικά λόγια είναι πρόθυμες να πέσουν στην άγκαλιά ενός άγνωστου; Α, όχι, όχι, αγαπητέ μου! Τόσο πολύ δεν εξευτέλισα τον έρωτα. Έπειτα τί ζητάτε από μένα; Μήπως την καρδιά μου; Και ποιος σ'ας είπε ότι αυτή η καρδιά δεν είναι δοσμένη σ' έναν άλλο; Μά την αλήθεια είσατε πάρα πολύ εκπληκτικός άνθρωπος. Δεν κυττάτε παρά μόνο τον έαυτό σας. Μιλάτε και σκέφεστε προσεξοφλώντας πάντα τη γνώμη του άλλου. Όχι, όχι, δεν θέλω καθόλου να ακούσω τα λόγια σας. Δεν θέλω να χορέψω μαζί σας. Δεν θέλω να με κυττάτε μ' αυτό το επιθετικό βλέμμα και δεν θέλω να σφίγγετε τόσο πολύ τη μέση μου σε κάθε παθητικό σκοπό. Σκεφθήτε είμαι μια γυναίκα. Μια άνυπεράσπιστη γυναίκα. Έλάτε, φανήτε λογικός. Είναι αδύνατο να δεχθώ αυτό το που μου προτείνετε. Αν ήμουν ελεύθερη πιθανόν να το σκεφτόμουν. Ίσως κι' άλλος να τ' αποφάσιζε. Μά τώρα μου είναι αδύνατο να κάνω κάτι. Δεν μπορώ να μπλέξω στα δίχτυα ενός έρωτος. Σκεφθήτε, είμαι μια τίμια γυναίκα!...

-Ω! Δεν είπα κανείς ποτέ το αντίθετο. Είσατε μάλιστα μια πολύ χαριτωμένη τίμια γυναίκα. Έτσι που μ' αναγκάζετε να σ'ας επιθυμώ άκομη πιο πολύ. Η δικαιολογία μου; Μ' άρεσετε. Μ' άρεσουν τα μάτια σας, τα χείλη σας, το πλαστικό σας σώμα. Μ' άρεσει άκομη το γέλιο σας. Γι' αυτό μ'η μου δικαιολογήσατε. Άπαντήστε μου καλλίτερα σ' αυτή μόνο την ερώτηση: «Θά έρθητε ή δεν θά έρθητε; Έλάτε, μια γυναίκα του κόσμου δεν πρέπει να φοβάται έναν καθώς πρέπει κύριο.

-Είσατε τρομερός! Με κυττάτε μ' ένα τόσο επιθετικό βλέμμα λες και θέλεις να με κτυπήσεις! Με κάνετε να σ'ας φοβάμαι...

-Δεν συνήθισα ποτέ να δέρνω τις γυναίκες... Έμαθα μόνο να τις περιποιούμαι και να κάνω τα κέφια τους. Ποτέ άλλωστε μιά γυναίκα δεν μου προσέφερε περισσότερα απ' όσα επέθυμηση ή καρδιά της. Έπειτα άλλωστε πάντα τίμια το παιγνίδι του έρωτος.

-Έστω, άς υποθέσουμε ότι άκουγα τα λόγια σας και δεχόμουν να σ'ας ακολουθήσω, Σκεφθήκατε όμως ότι αν μ'ας ανέκαλυπταν τί φοβερό σκάνδαλο θά ξεσπούσε, στον άυστηρό κύκλο μας;

-Ω! Μην είσατε υπερβολική. Το πράγμα είναι πολύ απλό. Θά πήτε ότι πάτε στον οδοντογιάτρο σας...

-Και τί θά κάνω στον οδοντογιά-

τρό μου, αφού κανένα δόντι μου δεν πονάει;

-Μά δεν θά πάτε ως εκεί πέρα. Αυτό θά είναι μιά πρόφαση...

-Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν να γίνη αυτό το πράγμα!...

-Μά τί φοβάστε, λοιπόν; Μήπως τον σύζυγό σας;

-Καλά θά κάνετε να μ'η μιλάτε για τον άνδρα μου. Μ' αγαπάει τόσο πολύ που δεν θέλω να τον στενοχωρώ και να διασύρω τ' όνομά του.

-Αλλά τότε γιατί μ' ακούτε τόσο ώρα και δεν διαμαρτύρεσθε;

-Γιατί μ' άρεσετε. Βλέπετε έχω το θάρρος να σ'ας το πω για να σ'ας δείξω ότι δεν φοβάμαι μήπως έπηρεασθώ από τις προτάσεις σας.

-Ω, Μάρθα η ζωή είναι τόσο λίγη, τόσο σύντομη. Δεν πρέπει να χάνουμε άδικα ούτε μιά στιγμή της. Έπειτα αυτή την ιστορία και δεν έχω καμιά κατόπι σαν μιά όμορφη και ρομαντική περιπέτεια.

-Μάρθο, δώσε μου, τουλάχιστον, το λόγο σου ότι θά με σεβασθής. Υποσχέσου μου ότι θά μ'η φερθής σαν να ήμουν αδελφή σου. Ξέρεις δεν είμαι από τις γυναίκες που πέφτουν εύκολα. Δεν ένθουσιάζομαι από τα μεγάλα λόγια και δεν έχω καμιά διέσβαση να σιάξω την τουαλέττα μου σ' ένα ανδρικό διαμέρισμα.

-Όποτε θά έρθετε, Μάρθα; -Αυτό δεν το ξέρω άκομη. Μά πολύ πιθανόν να το αποφασίσω από περιέργεια, έτσι για να δώ το διαμέρισμά σας και για να μιλήσω μισή ώρα μαζί σας, σαν καλός φίλος. Έλάτε, δώστε μου το χέρι σας ότι θα κρατήσετε το λόγο σας.

-Είμαστε σύμφωνοι, Μάρθα. Θά δητε ότι δεν θά μετανοήσετε για την συμπεριφορά μου.

Κι' ο Μάρθο φίλησε με τρυφερότητα το χέρι της Μάρθας και άπομακρύνθηκε. Μέσα στο μυαλό του είχε καρφωθεί έπίμονα η εικόνα της. Την έβλεπε πάντα κομψή, πάντα χαριτωμένη, πάντα γοητευτική. Κι' ο Μάρθο αλήθεια είχε χαλάσει τον κόσμο να την γνωρίσει. Και να τώρα που η τύχη την έφερε κοντά του. Η Μάρθα, η όμορφη Μάρθα του είχε υποσχεθί ότι θά έρχόταν στο διαμέρισμά του για να μείνι μισή ώρα μαζί του.

Κι' αλήθεια η Μάρθα ήρθε πράγματι, την ώρισμένη ώρα. Δεν φαίνονταν καθόλου ταραγμένη και θά έλεγε κανείς ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που έπεσκέπτετο ένα ανδρικό διαμέρισμα. Είχε μιά ελευθερία στις κινήσεις της, μιά προκλητικότητα και το βλέμμα της είχε γίνει κοροϊδευτικό. Ούτε έτσι για να τηρήση τα προσήματα δεν είπε μιά λέξη για να δικαιολογήση τη στάση της.

Ο Μάρθο την κύτταξε με κάποια όνησυχία.

-Μπα, σκέφθηκε, θά παρεξήγησα τη στάση της. Όχι, δεν είναι δυνατόν η Μάρθα να είχε κι' άλλοτε ένοχες αισθηματικές σχέσεις.

Και πήγε κοντά της, της φίλησε με τρυφερότητα τα χέρια και την παρεκάλεσε να την βοηθήση να θγάλη το μαντά της και τα γάντια της.

-Μη νομιάσετε ότι θά μ' αναγκάσετε να μείνω περισσότερο από μισή ώρα! του δήλωσε εκείνη μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

Άφησε ώστόσο τον Μάρθο να της χαϊδέψη τα χέρια και δεν διαμαρτυρήθηκε που έκείνος ήρθε και κάθισε κοντά της, πάρα πολύ κοντά της για να την περιποιηθί την ώρα του τσιγανιού.

Σιγά, σιγά η ατμόσφαιρα του πολυτελούς αυτού διαμερίσματος είχε γεμίσει από το άρωμά της. Τα λόγια του Μάρθο είχαν λυγίσει έπίσης την ισχυρή της θέληση. Τα γάδια του της είχαν φλογίσει τις αισθήσεις.

-Μ' έκανες μιά άνυπεράσπιστη γυναίκα, του παραπονέθηκε. Τώρα μπορείς να με πάρης στην άγκαλιά σου. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν θά σ' αντισταθώ.

Ο Μάρθο την βοήθησε να θγάλη την τουαλέττα της κι' όλα τα άραχνοφάντα στολίδια της όμορφιάς της. Μά τότε συνέβη κάτι που δεν το φανταζόταν. Ο Μάρθο παρετήρησε μ' αγωνία ότι το σώμα της Μάρθας δεν ήταν τόσο πλαστικό, όπως το φανταζόταν. Πάνω από την κομψή τουαλέττα της. Παρατήρησε άκομη ότι δεν είχε καμιά αναλογία. Το στήθος που ξεπηδούσε από την τουαλέττα και προκαλούσε τον θαυμασμό τώρα είχε εξαφανισθί! Τε σώμα της έπίσης είχε μερικές ρυτίδες και τα χέρια και τα πόδια της είχαν μιά τρομερή δυσαναλογία από το άλλο σώμα της. Η Μάρθα έμοιαζε σαν μιά ψεύτικη κούκλα που άμα της θγάλης το φόρεμά της δεν έχει τίποτε άλλο όμορφο από το πρόσωπό της.

Ο Μάρθο τ' είχε χαμένα. Και αυτή η άποκάλυψη του είχε κόψει όλο το κέφι για τις έρωτικές τρέλλες που σκεδίαζε. Φέρθηκε, λοιπόν, στη Μάρθα με μεγάλη ψυχρότητα. Την κατέκτησε έτσι από υποχρέωση έπειδή της είχε θγάλει την τουαλέττα. Έπειτα την βοήθησε πάλι να ντυθί.

-Μάρθο, του είπε εκείνη, μ' έκανες να σ' αγαπήσω. Για χατίρι σου θά μπορούσα να μείνω περισσότερο κι' από μισή ώρα κοντά σου.

-Όχι, όχι, φώναξε έντρομος ο Μάρθο. Δεν πρέπει ν' άργήσης. Σκέψου τί θά π'η ο άνδρας σου... Έπειτα μ'η ξεχνάς και το σκάνδαλο!...

Και την συνάδεψε ως στην πόρτα του διαμερίσματος του. Κατόπι όταν έμεινε μόνος άναψε ένα τσιγάρο και θυβίστηκε στις σκέψεις του.

Αυτό που είχε πάθει ήταν τρομερό. Πήγαινε ν' ανακαλύψη ένα θσαυρό κι' είχε θρεί κάρβουνα! Κι' αυτό τον είχε θεραπεύση μιά και καλή από τον παράφορο έρωτά του για την Μάρθα.

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΒΕΡΝΤΙ

Η έκδίκησις του Φρελουσόν

Ευδυμογράφημα του Μαξίμ

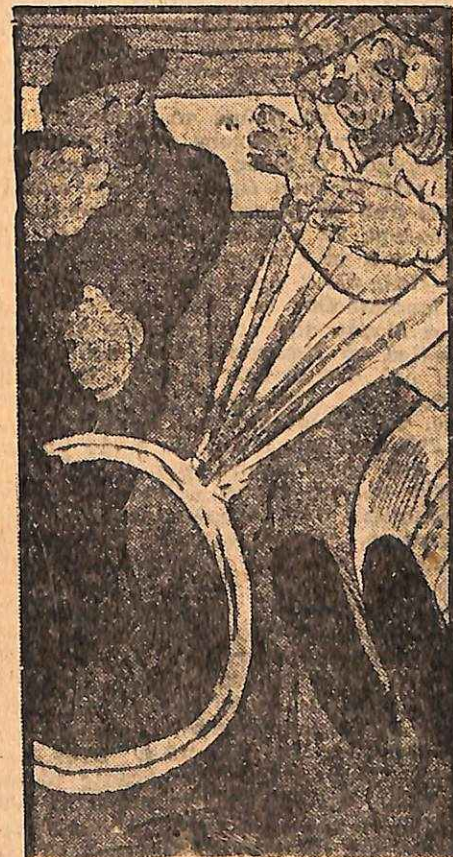
«Το άδικον ούκ εύλογείται» λέγει μιά σοφή κουβέντα. Και όχι μονάχα δεν εύλογείται, αλλά μπορεί να κάμη και έναν άνθρωπο φιλήσυχο και νομοταγή, λαθρέμπορο! Είναι η περίπτωση του φίλου μου Φρελουσόν. Ήταν ο τύπος του καλοκαγάθου ανθρώπου και του νομοταγούς πολίτου. Και έν τούτοις, κατάρθρωσαν, τον καλότατον αυτόν άνθρωπον να τον κάμουν θηρίο δυο τελωνοφύλακες και να τον αναγκάσουν να μεταβλήθι σε λαθρέμπορο.

Ακούστε την ιστορία. Ο πολύτιμος φίλος μου, Σιγισμάνδος, Έρρίκος, Λουκάς, Ίγνάντιος Φρελουσόν, ήταν άνθρωπος εύκατάστατος, και δεν λογάριζε τα λεπτά του, προκειμένου να ευχαριστήση την ψυχή του. Εργένης όπως είχε μείνει, δεν είχε καμιά υποχρέωση και έτσι έκανε ό,τι του κατέβαινε. Κάποτε του ήλθε η ιδέα να κάμη ένα ταξιδάκι ως την Έλβετία. Στην έπιστροφή του, τον σταμάτησαν στο τελωνείο των συνόρων και οι Γάλλοι τελωνοφύλακες τον οωτάουν:

-Έχετε να δηλώσετε τίποτε; -Τίποτε.

-Γιά ποιο λόγο; -Γιά σκεφθήτε!

Ο Φρελουσόν γέλασε καλοκάγαθα και έκανε να άστειευθί. Έχωσε, λοιπόν, στην τσέπη του το χέρι και θνά-

Ένα ώραίο σιντιεράνι δημιουργήθηκε.

ζοντας ένα πακέτο τσιγάρα μισοτελειωμένο:

-Αυτό! είπε.

-Ωραία! Θά πληρώσετε 15 φράγκα δασμό και 20 φρ. πρόστιμο επί άποκρύψει λαθραίων.

Ο Φρελουσόν κοκκίνησε. Είχε παύσει πιά να γελά.

-Άστείευσε, χωρίς άλλο, είπε!...

-Δεν άστείευάσατε καθόλου κύριε, θά πληρώσετε 35 φράγκα σωστά!

-Γιά ποιο λόγο;

-Για τον λόγο που σ'ας είπαμε!...

Φώναξε, διεμαρτυρήθι ο άτυχος Σιγισμάνδος, αλλά στο τέλος πλήρωσε. Ώρκίσθηκε όμως να έκδικηθι για το άδικο που του έγινε και όπως δεν είχε καμιά ώρισμένη δουλειά, αποφάσισε να κάμη τον λαθρέμπορο!...

Άγόρασε ένα ποδήλατο και μιά φορεσιά σπόρ και άρχισε να κάμη τον περιηγητή μεταξύ Γαλλίας και Έλβετίας. Τί ήταν το κόλπο του; Τα έλαστικά του ποδηλάτου, αντί άέρος ήταν γεμάτα με οινόπνευμα των 96 βαθμών! Έτσι, ο Φρελουσόν περνούσε κάθε τόσο τα σύνορα και γέλυσε κάπως από την μύτη των τελωνοφυλάκων, κερδίζοντας άρκετά!

Μιά μέρα όμως, καθώς έκανε πάλι να περάση μπρός από το φυλάκιο των τελωνοφυλάκων, έμφανίσθηκε μπροστά του ένα κατόπτρο. Πονόψυχος ο Φρελουσόν που ήταν η «Εβδόμος των Ζώων», λοξοδρόμησε να μ'η το κόψη! Κάνοντας όμως άριστερά, έπεσε πάνω στην αρόβλα ενός τελωνοφύλακος, που κάποιο καρφί της έξείχε... και ό,τι έγινε, έγινε. Ένα «πάτ» δυνατό άκούσθηκε και άμέσως έπειτα ένα ώραιότατο συντριβάνι δημιουργήθηκε, περιλού-τά λάστιχα του ποδηλάτου, περιλού-οντας την μορφή του τελωνοφύλακος με καθαρώτατο οινόπνευμα! Οι τελωνοφύλακες έξω φρενών έκαμαν να τον συλλάθουν, αλλά ο Φρελουσόν, άνέθηκε στο ποδήλατό του και μ' όλο που το ένα λάστιχο ήταν ξεφουσκωμένο, ο φόβος του έδωσε τέτοια φτερά, που σε λίγο βρισκότανε μακριά από τους διώκτας του.

Από εκείνη την ήμέρα ο Φρελουσόν, άφηκε το ποδήλατό του και αποφάσισε να ξεκουρασθί για λίγο καιρό. Ήθελε τώρα να ολοκληρώση την έκδίκησή του και άρχισε να σκέπτεται με τί τρόπο θά πετύχαινε αυτό. Από το λαθρεμπόριο είχε διπλασιάση σχεδόν την περιουσία του. Τώρα, ήθελε να γελάση κιόλας, όπως γέλασαν και οι τελωνοφύλακες άλλοτε εις θάρος του. Έτσι μιά μέρα παρουσιάστηκε στα γαλλοελβετικά σύνορα ως ένας παχύσαρκος και κοιλαράς ταξιδιώτης. Κανείς δεν τον θυμήθηκε και τον

άφηκαν να περάση ελεύθερα. Στην έπιστροφή του όμως, κάποιοι από τους τελωνοφύλακες τον πρόσεξε περισσότερο του δέοντος. Και ιδιαιτέρως πρόσεξε την κοιλιά του. Κάτι ψιθύρισε σ' αυτή του συναδέλφου του κι' ύστερα λέγει του Φρελουσόν:

-Κύριος, περνάτε λίγο υπό διπλανό δωμάτιο;

Ο Φρελουσόν άτάραχος και γελαστός, πέρασε στο δωμάτιο της σωματικής έρευνας ακολουθούμενος από τους δυο τελωνοφύλακες. Κατά διαβολικήν σύμπτωση, έτυχε νάναι οι ίδιοι που του είχαν πάρει τα 35 φρ. Γελώντας κοτσίπι με την άφέλειά του:

-Τί έχετε εκεί κάτω; τον ρωτά ο ένας, δείχνοντας την κοιλιά του Φρελουσόν.

-Την κοιλιά μου!... Έκανε αυτός μ' ένα χαμόγελο ειρωνείας.

-Είσατε βέβαιος;

-Εγώ είμαι, αν σεις δεν είσθε, μπορείτε να βεβαιωθήτε.

-Κατεβάστε το παντελόνι σας! Ο Φρελουσόν συνεμορφώθι, με το ίδιο πάντα χαμόγελο στα χείλη. Σε λίγο πρόβαλε μπροστά στα κατάπληκτα μάτια των τελωνοφυλάκων μιά όλοστρόγγυλη ψεύτικη κοιλιά από καουτσούκι.

-Τί είναι αυτό!... Έκανε ο ένας από τους τελωνοφύλακες.

-Αυτό που βλέπετε.

-Και τί έχεις μέσα;

-Λαθραίο οινόπνευμα.

Οι δυο τελωνοφύλακες υπτάχθηκαν θριαμβευτικά. Κατόπι ο ένας έφερε το δάχτυλο στην «κοιλιά» του Φρελουσόν και την πίεσε σκύθοντας άκριβώς στο μέρος όπου, ύπηρχε ένα μικρό πώμα. Ο συναδέλφος του έσκυψε κι' αυτός έπίσης για να άπολαύση το θέαμα. Την ίδια όμως ώρα, το πώμα πετάχθηκε, και μιά λεπτή σκόνη έξέφυγε από το άνοιγμα και πετάχθηκε στα πρόσωπα των δυο εκπροσώπων της Έξουσίας. Άμέσως αυτοί άρχισαν να φτερνίζονται, ενώ ο Φρελουσόν έσκασε στα γέλια.

Ο άνθρωπος όμως, δεν μπορεί ως το τέλος να άπολαύση την χαρά στον κόσμο αυτό. Την ίδια ώρα άκούσθηκε άπόξω, δαιμονιάδεις κωδωνισμοί. Ήσαν τα δυο έλβετικά ξυπηγήτρια που είχε κρύψει στη βαλίτσα του ο Φρελουσόν! Ο ρολογάς δεν του είχε π'η πώς ήταν χορδισμένα και έτσι ο Φρελουσόν την έπαθε άκριβώς την ώρα που ώλοκληρώνε την έκδίκησή του!... Επλήρωσε τον δασμό και το πρόστιμο, και ώρκίσθηκε να μ'η ξανακάμη πιά ταξίδι στην Έλβετία!

Αυτά μ'η διηγήθηκε, ο φίλος μου Φρελουσόν, πίνοντας το τρίτο ποτηράκι του θερμού του, στο γωνιακό καφεενεβάκι...

ΜΑΞΙΜ

Η ΙΝΦΑΝΤΗ

— Ένα παθητικό και άριστουργηματικό ισπανικό

σπιτάκι στο 'Αλκαζάρ. Έκει ή 'Ολίβ πεί-
θει την αδελφή της να γράψει στον δικη-
γόρο της για να ενεργήσει για το διαζύ-
γιο. Ήταν μόνη ή Φανέτ και έγραφε ο-
ταν έρχεται ο δόν Λουίς.
Ήλθε να την άποχαιρέτηση γιατί φεύγει.

9. (Η συνέχεια)

ΕΙνε ο πρώτος ποιητής του 'Αλ-
καζάρ, ψιθύρισε ο νέος.
'Η 'Ολίβ άρπαξε τότε το χέ-
ρι του δόν Λουίς, το έσφιξε
μέσα στο δικό της και ψιθύρισε :
— 'Αν άλλαξε μορφή, τουλάχιστον
ας μη πετάξω μακριά !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΥΙΙ

'Η ημέρα εκείνη. του τέλους του
Μαΐου άνηγγέλλετο φλογερή. Κάτω
από τον πέπλο της ή Φανέτ, τραγου-
δοῦσε και πότιζε τὰ κρίνα και τις ρο-
δοδάφνες.

— Έξαφνα έσήμανε το κουδούνι.
— Ο ταχυδρόμος ! φώναξε ή δεσποι-
νισ ντέ Ρομανέν από το βάθος του ά-
τελιέ της.

'Η νέα μετροῦσε τις μέρες. 'Ο μαρ-
κήσιος ντ' 'Αρμπόνια είχε φύγει άπ'
την Σεβίλλη την έπομένη της θραδυάς
εκείνης του 'Αλκαζάρ. Είχαν υποσχεθί
ότι θα έγραφε, αλλά δεν κράτησε την
υπόσχεσή του. Κάθε πρωί, την ίδια ώ-
ρα, ή νέα άνυπόμονη περίμενε τον δια-
νομέα. 'Αλλά και την φορά αυτή δοκί-
μασε άπογοήτευση.

— 'Η θεία Μαρία !

'Η 'Ινφάντη άφίκε το ποτιστήρι της
κοντά στην δεξαμενή και έτρεξε για
να άγκαλιάσει την σενιόρα Ραμίρεθ.
— Έπλεξε τα χέρια της γύρω από τον
λαιμό της ήλικιωμένης κυρίας, και άρ-
χιζε να χαϊδεύεται πάνω της.

— Σήμερα είνε Παρασκευή ! Δεν μου
είπες ότι ήθελες να πάς να προσευχη-
θής στον Χριστό «ντέλ γκράν ποδέρ ;».
Ήλθα, λοιπόν, να σάς πάρω. Θα πά-
με έπειτα στην μητρόπολη όπου βρι-
σκεται το λείψανο του ένδόξου μας θά-
σιληά, του αγίου Φερδινάνδου.

— Πέντε λεπτά να αλλάξω φόρεμα,
και σάς άκολουθώ : 'Ολίβ !—φώναξε
με όλη την δύναμή της—είνε ή θεία !
— Έτρεχε ξυπόλητη πάνω στις μαρμά-
ρινες πλάκες και ο άνεμος της τρεχά-
λας της κολλούσε επάνω στο σώμα
της το μακρύ μεταξένω φόρεμά της.
Και μέσα στον άνθισμένο κήπο έμοια-
ζε με τις περσιές εκείνες εικόνες
των τοιχογραφιών της Πομπηίας.

— Ακούσθηκε θόρυβος από γέλοια, ά-
πό συγκεχυμένους λόγους, από έπι-
πλα μετακομιζόμενα και τέλος ή Φα-
νέτ παρουσιάσθηκε σέρνοντας πίσω
της την 'Ολίβ.

— Με συγχώρητε, θεία μου, ήμουν
τόσον άπορροφημένη ώστε δεν σάς ά-
κουσα.

— Θα σε πάρω μαζί μου, μικρούλα !
— Μά όχι !

— Πώς ! Δεν θέλεις να θυγής ; 'Ενα
τέτοιο θαυμάσιο πρωί ! 'Ο ούρανός
θα ένθουσίαζε και τους άγγέλους...
— Θα μου επιτρέψετε, θεία Μαρία, να

έπιστρέψω στην δουλειά μου ; είπε ή
νέα.

— Δεν θα έλθεις, λοιπόν, μαζί μας ;
'Η νέα κούνησε το κεφάλι της :

'Η θεία έπιασε μέσα στα χέρια της
το ώχρό πρόσωπό της νέας.

— Τι έχεις ; Γιατί μιλάς έτσι ; Σε τί
όφειλεται αυτή ή άνάγκη της μονα-
ξιάς, σ' έσένα που δεν μπορούσες να
ζήσης, χωρίς το ύπαιθρο ; Δεν γελάς
πιά όταν είσαι μαζί μας ! Τι σου εί-
παν ; Τι σου έκαμαν ; 'Υποφέρεις, μι-
κρή μου !

'Η 'Ολίβ άντέτασε στην μητρική
αυτή άνησυχία, ένα σκληρό και θαρ-
ν πρόσωπο.

— Σιωπάτε ! Το κακόν βρίσκεται τά-
χα εδώ ή εκεί ;

'Η λαμπρή γυναικία έδειξε με το δά-
χτυλό της το μέτωπο και την καρδιά
της νέας.

'Η 'Ολίβ προσπαθούσε να άπαλλα-
γί άπ' το ένδιαφέρον αυτό, που την
θασάνιζε άνώφελα. Τι μπορούσε να έμ-
πιστευθί στην θείαν της ; Τίποτε. 'Α-
γνοούσε και ή ίδια την αίτία της δυ-
σθυμίας της, της έπιθυμίας της προς
την μοναξιά. 'Η αλήθεια ήταν ότι ή
έργασία της δεν προχωρούσε όπως θα
ήθελε. Το κλίμα της Σεβίλλης την έ-
καμνε τεμπέλα, τὰ φύλλα της «Έπιθε-
ωρήσεως των δύο Κόσμων» τὰ κρατοῦ-
σαν στα σύνορα. Δεν ήσαν αυτά λό-
γοι, άρκετοί για να την κάμουν νευ-
ρική :

— Έλα απόψε να έπισκεφθής το
μεγαλοπρεπές ανάκτορο του σενιόρ
Σάντσεθ, Ντάλ, το θαῦμα αυτό της
Σεβίλλης, το ώραιότερο κτίριο της
παληάς 'Ανδαλουσίας.

'Η 'Ολίβ κούνησε το κεφάλι της.

— Αργότερα.

— Πάμε να δοῦμε τὰ μωσαϊκά της
'Ιτάλικας, που άνήκουν στην κόμησσα
Λεμπρίχα. 'Ο θεός σου σου είπε ήδη,
ότι είνε εξ ίσου ώραιά, άν δὴ ώραιό-
τερα από τὰ μωσαϊκά του Φόρουμ. Θα
μπορέσης να γράψης ένα λαμπρόν άρ-
θρον για το «Έργον».

— Ναί, αλλά αργότερα.

Προσπαθούσε να ξεφύγῃ. 'Αλλά ή
θεία Μαρία την κράτησε από το χέρι.
— Και το Μουσείο ; Έσύ που όρίζε-
σαι στο όνομα του Γκρέκο... Θα μπο-
ρούσες να δῆς έργα του Θουρμπα-
ράν, του Μουρίλλο, του Μοντανές.

— Ω θεία μου ! φώναξε ή νέα χάνου-
σα πια την υπομονή της.

Την στιγμή εκείνη έφθασε ή Φανέτ,
στολισμένη σαν 'Ανδολουσιανή, με την
μαντίλια της καρφωμένη πάνω στο
μυοῦστό της, και με μίαν θεντάγια
στο χέρι.

Καθρεφτίσθηκε μέσα στο άραβικό
συντριβάνι και ξεκίνησε άκολουθώντας
την σενιόρα, κουνιστή και λυγιστή πά-
νω στα ψηλά της τακούνια.

Πώς ! 'Η θελκτική εκείνη κοκέττα,
ήταν το τρομοκρατημένο θῦμα που εί-
χεν έλθει να ζητήσει άσυλον στην Σε-
βίλλη. Όταν την έλεπε κανείς τώρα,
θα έλεγε ότι δεν ύπηρχε παρελθόν γι'
αυτήν. 'Η τρελλή ! Είχε λησμονήσει,
λοιπόν, τον ζηλιάρη ; Και όμως, αυτός
δεν ήταν πρόσωπον άνάξιο προσοχής,

ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

μυθιστόρημα του Γεωργίου Ρεβάλ —

και μολοντί ή σιωπή του ήταν περιερ-
γη τίποτε δεν επέτρεπε να πιστεύση κα-
νείς ότι είχε έγκαταλείψει, χωρίς καμ-
μία προσπάθεια άντιδράσεως, την γυ-
ναίκα του στην νέα τύχη της ! Καμμία
είδηση άπ' αυτόν ! 'Αλλά και καμμία
άπάντηση από τον δικηγόρο.

— 'Η Φανέτ μου κρύβει κάτι σκέφθηκε
ή 'Ολίβ. Τόν άγαπά, ή μοναχά εκεί-
νος την άγαπά ; Αυτή ξέρει ότι την ά-
γαπά εκείνος ! 'Ασφαλώς θα της το
έγραφε ή θα της το έλεπε... 'Αλλά πού ;
Πότε ; Γιατί κρύβεται από μένα ;...
'Αν τόν άγαπά, γιατί δεν ξαναγυρί-
ζει εκείνος ; Γιατί ή μεγάλη αυτή σι-
ωπή ; Πάνε δεκαπέντε μέρες που έχει
φύγει, ένας αιών ! Πώς όμως ή Φα-
νέτ που είναι τόσο εύθεια στον χαρα-
κτήρά της μπορεί να δέχεται τόν έρω-
τά του, αφού δεν είναι έλευθερη ;

Δεν τολμούσε να φθάσι ως το τέλος
της σκέψεως, ή οποία την θασάνιζε.

'Η 'Ολίβ δεν ήθελε να μείνη πε-
ρισσότερο σπίτι. Έτρεξε στο δωμάτιό
της, έρριψε ένα ρούχο πάνω από το λε-
πτό φόρεμά της, σκέπασε το κεφάλι
της ως τὰ μάτια, και έτρεξε πίσω ά-
πό τὰ ίχνη της αδελφής της.

Από το πρωί οι καμπάνες της Ζιράλ-
δας χόρευαν στον γαλανό άέρα. Τις
έβλεπε κανείς να στριφογυρίζουν, να
πετούν, να γεμίζουν την πόλη με μιά
τρομερή χαρά. Νά ξαναγυρίζουν και
έπειτα να όρμουν πάλιν στο διάστημα
με νέαν όρμη, εξαπολύοντας γύρω
των αληθινή θύελλα ήχων.

Στην αὐλή των Ναράνχας, τμήματα
στρατού με όλον τόν όπλισμό τους και
τους γυλιούς στην πλάτη, περίμεναν
την ώρα για να μπουν μέσα στην έκ-
κλησία. Οι ιερείς με τὰ μεταξωτά ρά-
σα, που τὰ κρατούσαν άνασηκωμένα
στα χέρια των, έσπευδαν προς τις πό-
λες του ναού, ενώ το πλήθος συνωστί-
ζετο στα σκαλοπάτια.

'Η 'Ολίβ πέρασε την ήλιοφώτιστη
πλατεία και με γοργόνθημα ζητώντας
την σκιά, έφθασε στο παρεκκλήσιον
του Χριστού «ντέλ Γκράν Ποδέρ».

— Ένα ήμίφως έπικρατούσε μέσα στην
αίθουσα του ναού. Και μόνον τὰ κεριά
που ήσαν άναμμένα γύρω από το ά-
γαλμα του Χριστού, διέλυαν το ύπο-
βλητικό μυστήριο του χώρου.

'Η 'Ολίβ προσάθηκε στο πλήθος να
διακρίνῃ άνάμεσα των πηγαίνονερχο-
μένων εκείνων ανθρώπων, την θεία
Μαρία και την Φανέτ. Σε μιά στιγμή,
νόμισε ότι τις άνεγνώριζε έμπρός από
τον γιγαντιαίο τάφον του Χριστοφόρου
Κολόμβου. Έτρεξε προς τὰ εκεί φω-
νάζοντας τὰ όνόματά τους, χωρίς να
σκεφθί ότι διατάραζε την λειτουργία.

Οι δύο γυναίκες στράφηκαν και τότε
ή 'Ολίβ είδε το λάθος της. 'Αναγκά-
σθηκε να σταματήσει και να πάρῃ θέση
ανάμεσα στους πιστούς, που το κύμα
μεγάλανε όλοένα.

'Η άσημένια σαρκοφάγος ήταν ά-
νοιχτή. Τὰ κρουστάλλινα τοιχώματά
της άφηναν να φαίνεται ένα σώμα τα-
ριχευμένο, ντυμένο με βασιλικά ρού-
χα. Το πρόσωπο του αγίου Φερδινάνδου
— του βασιλέως αυτού της Σεβίλλης,
που είχε έλευθερώσει την πόλι από

τους Σαρακηνούς—είχε το χρώμα του
έβένου και το μέγεθος της κεφαλής έ-
νός παιδιού.

'Η 'Ολίβ προχωρούσε δῆμα προς
δῆμα και μπρός στο περίεργο εκείνο
θέαμα συλλογιζόταν την 'Αγία Αίκα-
τερινή των Καρμηλιτών, που είναι κα-
θισμένη σαν βασίλισσα στον θρόνο
της, προσφέροντας τὰ μαῦρα χέρια
της και τὰ πόδια της στα φιλήματα
των πιστών, μιά φορά κάθε χρόνο, μέ-
σα σε μιά έκκλησία της Βολωνίας !

Σπρώχνοντας και σπρωχνόμενη, πέ-
ρασε έμπρός από το πολύτιμο λείψα-
νο. Τέλος, λευθερωμένη από το πλη-
θος, έγῆκε από το ναό χωρίς να έρῃ
ίχνος από τις δύο γυναικείες που άναζη-
τούσε και γύρισε διαστικά στο σπίτι.

— Εκεί, με μεγάλη της χαρά άκουσε
από την μικρή σκλάβά που της άνοιξε,
ότι ή σενιόρα είχε γυρίσει.

Στο «πιάτο», ή Φανέτ έκαμνε κού-
νια παίζοντας με ένα μικρό μαϊμουδά-
κι. Έτρεξε να προῦ-
παντήσει την αδελφή
της, με χαρωπό πρό-
σωπο.

— Θέλεις πορτοκά-
λια, γλυκολέμονα, σύ-
κα της 'Αφρικής ;...
Βλέπεις τί εύχαριστη-
μένη που είμαι σήμε-
ρα το πρωί ;

— Επαίξε με το μαϊ-
μουδάκι που έτρεχε
πάνω στο χέρι της και
έπήγαινε να καθήση
άνετα στην κορυφή
της κεφαλής της.

— Έχομε ένα γράμ-
μα ! ένα γράμμα !
Μάντεψε !

— Από την Γαλλία ;

— Ένα γράμμα από
τον γόητα !

— Α !
Το έπιφώνημα αυτό
έμοιαζε μάλλον με
στεναγμό. 'Η 'Ολίβ
δεν ήταν έκπληκτη, ούτε εύχαριστημέ-
νη γιατί είχε ποθήσει τόσο ζωηρά τὰ
γράμμα αυτά ώστε να μη μπορῇ να
χαρῇ που το έπαιρνε μιά τέτοια στιγ-
μή.

— Δεν σ' εύχαριστεί αυτό ;

— Μά βέβαια !

— 'Ο 'Ολίβ πήρε τόν φάκελλον που έβ-
γαλε ή Φανέτ από την τσέπη της και
διάβασε την έπιγραφή.

— Είναι για σένα, έλεπν, αφήνοντας
το γράμμα να πέση.

— Είναι για τις δύο μας !

'Η 'Ινφάντη σήκωσε τόν τετράγωνο
φάκελλο που ήσαν σκεπασμένος, με
ένα γράψιμο σταθερό, όμοιό, αδιάφο-
ρο.

— Έπιβάλλει άκόμη και στο γράψιμό
του την άπάθεια του προσώπου του...
— Ας δοῦμε τί έχει να μάς πῇ... σκε-
πτόνα ή νέα.

Διέτρεξε με τὰ μάτια την έπιστολή
και έφθασε ως την ύπογραφή, ή οποία
έμοιαζε με ύπογραφή μεσαιωνικού θά-
σιλέως.

— 'Η καλωσύνη σας άς συγχωρήση
στον ταξιδιώτη μιά σιωπή, ή οποία θα
σας φάνηκε άνεξηγητή. 'Αλλά οι έρη-
μίται που ταξιδεύουν έχουν τόσον λι-
γα πράγματα να πουν, ενώ, όταν έρι-
σκωνται κοντά σας, έχουν να διηγούν-
ται τόσα πολλά ! Χίλιες άνιარές ύπο-
θέσεις με κράτησαν στην Μαδρίτη. Φί-
λοι, τους όποιους δεν έγνώριζα πιά,
άλλ' οι όποιοι θυμόνταν τόν άπόντα, με
έμπόδισαν να φύγω. 'Η γλύκα της φι-
λίας θριαμβεύει μέσα σε μιά καρδιά
που δεν γνώριζε άλλη εύχαρίστηση ά-
πό την μοναξιά !

— Τέλος, έφθασα στην Κόρδοβαν με
άρκετο καιρό στην διάθεσή μου, για
να μείνω εδώ.

— Βρήκα μέσα στα συρτάρια μου δύο
σάλια της δουκίσσης ντ' 'Αλμπουφέρα.
'Επιτρέψατέ μου να τὰ καταθέσω στα
πόδια σας, κυρία και να ύπογράψω πι-
στός και πειθηνιος θεράπων, δικός
σας και της δεσποινίδος ντε Ρομανέν.

— 'Αρμπόν»

— Αυτό είναι όλο ;
— Δεν είναι άρκετό ; Μας έπιφυλλάσ-
σει τις λεπτομέρειες για την έπιστρο-
φή του.

— Πώς ! Την έπιστροφή του ; 'Από
του συμπεραίνεις ότι τίθεται ζήτημα
έπιστροφής, όταν, άπεναντίας, μάς
στέλλει αυτά τὰ δύο σάλια είν δείξη
μα άποχαιρετιμού !

'Η 'Ολίβ πήρε τόν
φάκελλο και διάβα-
σε την έπιγραφή :

—Δέν ξέρεις να διαβάξεις ανάμεσα από τις γραμμές! Τι σημαίνει εκείνο τό: «ή γλύκα της φίλης θριαμβεύει...», αν όχι ότι: «με έχετε κάμει άλλον άνθρωπον!...». Και εκείνο τό: «Είμαι στην Κόρδοβα, με άρκετο καιρό στην διάθεσή μου για να μείνω εδώ», δηλαδή: «φλέγομαι από την επιθυμία να επιστρέψω στην Σεβίλλη, αλλά πρέπει να με καλέσετε».

—Τα βλέπεις όλα αυτά μέσα στο γράμμα; Άγαπητή μου, είσαι πολύ σοφή.

—'Η Όλιβ κίνησε το κεφάλι της.

—Σήμερα πρόκειται για σπουδαίον ζήτημα, πρόσθεσε.

—'Αστειύσαι!

—Κύτταξέ με!

—Σε έβρισκα περίεργη, δέν είσαι πιά ή ίδια σήμερα τό πρωί.

—Μή τρομάζης!

—'Η Σουλτάνα είχε πάρει μέσα στά χέρια της τό χέρια της αδελφής της, πού είχε γονατίσει έλαφρά.

—Μίλησε! Τί συμβαίνει; Με τρομάζεις με την σιωπή σου.

—'Η νέα κύτταξε την 'Ινφάντην στο βάθος των ματιών της. 'Η Φανέτ άφηκε τότε μία κραυγή:

—'Ο Φελίππε είναι εδώ! Σου τό είπαν... Τόν είδες!... Μοῦ τό κρούεις!...

—Δέν σου κρύβω τίποτε. 'Η τύχη με θόήθησε να μάθω ότι έρίσκεται στην Σεβίλλη.

—'Η νεαρά γυναίκα είχε χάσει διά μιάς όλην την δύναμή της. 'Η Όλιβ την συνεκράτησε στα χέρια της, την έβαλε να καθήση και την άφηγήθη συντομία την συνάντησή πού είχε κάμει.

—'Η Φανέτ άκουσε με χαμένο ύφος.

—Τί να κάμω; Τί να κάμω; Δέν θέλω να τό ξαναϊδω, τόν ποθοῦμαι. Θα με σκοτώση! Γράψε του να μη έλθῃ!...

—'Αν φύγῃ άμέσως θα του συγχωρήσω όλα όσα με έκαμε να υποφέρω!

—'Η μεγάλη αδελφή έννοιωθε οίκτον για τις παιδαριώδεις αυτές ιδέες.

—Τί μπορεί να κάμῃ μία έπιστολή για τόν ζηλότυπο αυτόν, πού άφῃκε τόν θυμό του να κρῶσῃ; 'Αν έλθῃ να σε ζητήσῃ, πιστεύεις ότι θα φύγῃ χωρίς έσένα; 'Αντί να έλθῃς σε διαπραγματεύσεις μαζί του, πρέπει μάλλον να κρυφθῇς άπ' αυτόν.

—Δέν είμαι άσφαλῃς ανάμεσα σε σās; είπεν αυτή χλωμή σαν πεθαμένη.

—Ποιός ξέρει;

—Τότε, λοιπόν, θα τρέξω κοντά στην θεία Μαρία...

—'Η Φανέτ δοκίμασε να άνασηκωθῇ, αλλά έπεσε πάλι κάτω, κυριευμένη από τούς λυγμούς πού την έπνιγαν.

—Νά κρυφθῇς κοντά στην θείαν, ωραία ιδέα! Μά την αλήθεια δέν την είχα σκεφθῇ! 'Απόψε ο άνδρας θα έρίσκεται στο δωμάτιό σου, και αύριο ή θεία θα πάῃ να ευχαριστήσῃ τόν Χριστόν «ντέλ γκράν Ποδέρ» για την συμφιλίωση αυτή. Μεταύριο θα θρίσκεσαι στην διάθεση του ανθρώπου αυτού και έντός της εβδομάδος σὸν Παράδεισο! 'Ωραίο σχέδιο αλήθεια! Τρέξε, Φανέτ, πήγαινε στής θείας μας.

—'Η νεαρά γυναίκα την κύτταξε σαν χαμένη:

—Πού θέλεις να πάω;

—'Η Όλιβ έφαχνε, φαινόταν σαν να ζύγιζε τά υπέρ και τά κατά ένός σχεδίου, τό οποίο άρχισε να διαγράφεται μέσα στο μυαλό της. 'Η κυρία ντέ Κολόμπο έκλεισε με θερμά δάκρυα. 'Απάνω στα γόνατά της, τό μικρό μαύμουδάκι, λησμονημένο, κατεβρόχθιζε μύγδαλα και φυστίκια.

Η ΙΝΦΑΝΤΗ ΜΕ ΤΟ ΡΟΔΟ

—'Ακουσε, είπε με σιγανή φωνή, υπάρχει ένα καταφύγιο όπου ο άνδρας σου δέν θα μπορέσῃ να σε άνακαλύψῃ, ένα καταφύγιο, από τό οποίο θα έγῃς μόνον όταν περάσῃ ο κίνδυνος. Πρόσεξε καλά, εδώ παίζεται ή ζωή σου, τό καταλαβαίνεις και σύ, όπως κι' εγώ. 'Ο Φελίππε δέν μπορεί να μείνῃ πολύ καιρό στη Σεβίλλη. Σκέψου. 'Ελα, μὴν κλαίς πιά, τά δάκρυα δέν ωφελοῦν σε τίποτε. Χρειάσθηκε να περιμένῃ την κανονική του άδεια για να έλθῃ στην 'Ισπανία. 'Αλλά δέκα μέρες δέν είναι πολλές. 'Αν τοῦ είχαν δώσει την διεύθυνσή μας θα ήταν ῆδη εδώ ή θα τόν έβρίσκαμε να τριγυρίζῃ γύρω στο 'Αλκαζάρ. Θα ζητήσῃ να μάθῃ, 'ίσως να πῇγε σήμερα τό πρωί στοῦ θείου μας... Δέν πρέπει, λοιπόν, να χάνωμε ούτε λεπτόν αν θέλῃς να θρεθῇς σε ασφάλεια.

—'Αλλά πού θέλεις να πάω; ρώτησε ή νεαρά γυναίκα ένώνοντας τά χέρια της;

—Στό σπίτι του Λουίς ντ' 'Αρμπόνα άπήνησε ή Όλιβ με την μεγαλειότερη ήσυχία του κόσμου.

—Τί είπες;

—'Απερίγραπτη ήταν ή κατάπληξη πού ζωγραφίσθηκε στο πρόσωπο της κυρίας ντέ Κολόμπο.

—Είπες να πάω στο σπίτι του δόν Λουίς! Τό σκέπτεσαι σοβαρά; Μόλις γνωρίζομαστε με αυτόν... και έπειτα αυτός μένει μόνος του στο μέγαρό του.

—'Εν πρώτοις τώρα δέν έρίσκεται στο μέγαρό του. 'Επειτα δέν πρόκειται να ζητήσῃ στέγη από τόν δόν Λουίς, ένα χθεσινό γνώριμο, αλλά να ζητήσῃ άσυλο από ένα εγγενή 'Ισπανό. Θα κάμῃς έκκληση στην τιμή του και την καλωσύνη του. 'Εμπρός, ή πρώτη από τις Χάριτες, θα είνε καλά φυλαγμένη στο σπίτι του.

—'Ηδη ή 'Ινφάντη είχε άρχισῃ να παρυσούεται τρομαγμένη από την μοίρά της.

—'Αλλά ο θεός; 'Αλλά ή θεία; 'Αλλά τά πρόσωπα πού μάς γνωρίζουν εδώ τί θα πουν;

—'Ω! φώναξε ή Όλιβ με άδημονία. Τί μάς ένδιαφέρει τό «τί θα πουν» όταν πρόκειται να προφυλάξῃς την ζωή σου; Κρύψου πρώτα και οι εξηγήσεις θα θρεθοῦν έπειτα.

—Αυτό πού προτείνεις είναι άσυλόγιστο!

—'Η τρέλλα ή 'είδα είναι, κατά θάθος, σοφία!

—'Ορκίσου μου ότι δέν θα με αφήσῃς ούτε στιγμή!

—'Η νεαρά γυναίκα, τρέμοντας σαν φύλλο, κρέμονταν στο μπράτσο της αδελφής της, στήριζε έπάνω στα μαλλιά της τό πλημμυρισμένο από δάκρυα πρόσωπό της.

—Πρέπει άπεναντίας να χωρισθώμε. 'Όταν είσαι μόνη δέν θα μπορέσῃ κανείς να σε θρῃ, αφού θα είμαι εγώ εδώ για να τούς ξεγελάσω. Πρέπει να θροῦν έμένα αν τολμήσουν να ψάξουν εδώ.

—Και ο δόν Λουίς τί θα σκεφθῇ για μένα;

—'Δέν τόν άγαπά, συλλογίζονταν ή Όλιβ, δέν τόν άγαπά. Μία γυναίκα πού άγαπά δέν κάμνει την προσβολήν αυτή της υποψίας σε πρόσωπο πού ά-

γαπά. Μοῦ στοιχίζει πολύ πού την στέλνω στο άσυλο αυτό. 'Αλλά τό κάμνω έπειδή έχω πίστη σ' αυτόν, γιατί έξ άλλου είμαι θεσμία γι' αυτήν.

Γι' αυτό τολμῶ να την στείλω στο σπίτι του. 'Η Φανέτ είνε πολύ πονεμένη και δέν μπορεί να τά καταλάβῃ αυτά.

Και πρόσθεσε φωναχτά:

—Δέν δήλωσε ότι είναι ο Ιππότης σου; Νά ή στιγμή να χρησιμοποιήσῃς την βοήθειά του.

—'Η Φανέτ κοκκίνισε. 'Εκείνα ήταν παιγνίδια, ρωμαντικές άναπαραστάσεις, ενώ τό γεγονός έμενε πάντοτε άκέραιο: μία γυναίκα μπορούσε να κλεισθῇ μέσα στο σπίτι ένός άνδρος πού δέν ήταν ούτε συγγενής της, ούτε παλιός της γνώριμος; 'Η κρίσις τοῦ κόσμου θα ήταν πολύ άύστηρη. 'Η φήμη της θα καταστρέφονταν οριστικώς στην Σεβίλλη αν ύποπτευόταν κανείς ότι κρύβονταν στο σπίτι του μαρκησιού.

Μία λέξις της Όλιβ κατενίκησε και τούς τελευταίους αυτούς διαταγμούς.

—Κανείς δέν θα μάθῃ ότι είσαι στο μέγαρό του. Θα είναι μυστικό μεταξῶ των τριών μας. 'Αν είχαμε καιρό θα πήγαινα να χτυπήσω την πόρτα ένός μοναστηριού.

—'Αλλά αν θα έπρεπε να δηλώσωμε τά ονόματά μας, θα χάνωμε πολύτιμες στιγμές. 'Εμπρός, έλα να ετοιμάσῃς τά πράγματά σου.

—Τηλεγράφησε πρώτα σὸν δόν Λουίς.

—'Η Όλιβ έκανε ένα κίνημα άνυπομονής.

—'Αφῃσε τώρα εσύ. 'Αναλαβόμῶ εγώ να κανονίσω τό πράγμα μαζί του! Μή μπορώντας πιά ν' άντισταθῇ ή Φανέτ υπεχώρησε... Λίγο την ένδιέφερε αν θα θρισκόταν στο σπίτι του ντ' 'Αρμπόνα ή στο μοναστήρι, άρκεί να μη μπορούσε να την φθάσῃ ο άγριος διώκτης της.

—'Αφού κατέστρωσαν τό σχέδιό τους οι δύο αδελφές έμειναν κλεισμένες έως την νύχτα. Και όταν έφθασε ή ώρα πού οι Σεβίλλινοι κάθονται στο τραπέζι, μία θικτωρία τις ώδήγησε, έπειτα από πολλούς γύρους, ως την είσοδο τοῦ μεγάρου τών ντ' 'Αρμπόνα. Σκεπασμένες με τούς πέπλους των μῆκαν μέσα στην άρχοντική κατοικία της όποιος τά παρθύρια από πολύν καιρό δέν άνοιγονταν πιά σὸν θόρυβο τοῦ κόσμου και κανείς δέν θα άνεγνώριζε στίς φευγαλέες έκείνες σκιές, την 'Ινφάντη με τό Ρόδο και την Σουλτάνα Όλιβ.

—'Η δόνια Ουράκκα έκαμε μία ύποκλιση στίς νεαρές αδελφές.

—'Ηταν μία γρη῏ πού είχε έλθῃ άπό την έπαρχία της Βασκίας, για να υπηρετῇ τόν μαρκήσιο ντ' 'Αρμπόνα. Αυτή τόν είχε άναβρέψῃ και φύλαγε τό σπίτι του σαν επιστάτρια.

Τά σκληρά χαρακτηριστικά της δέν στεροῦνταν κάποιας αὐστηρῆς μεγαλοπρεπείας. 'Ηταν εὐθιγῆς και βάδιζε πάντοτε με άξιοπρέπεια. Τά σκοτεινά και διαπεραστικά μάτια της έρεύνησαν τά πρόσωπα τών δύο έπισκεπτῶν, οι όποιες παρουσιάζονταν τέτοια ώρα στο μέγαρό τοῦ κυρίου της.

—Δόνια Ουρράκα, είπεν ή Όλιβ, μιλώντας τά καλλίτερα Ισπανικά της, είμαι φίλη τοῦ δόν Λουίς ντ' 'Αρμπόνα. Μας είχε πῇ να θεωρούμε τό σπίτι του σαν δικό μας.

('Η συνέχεια στο προσεχές)

Μιά ακόμη γυναικεία κατάκτησις

Γυναίκες πού διευδύνουν όρχήστρες

Διμάστε τό «'Ονειρώδες Βάλς». Στην ώραία και γλυκυτάτη αυτή όπερέττα σου παληού καλού καιρού της μουσικής, έμφανίζεται και μία όρχήστρα όλο από γυναίκες. Δέν έπρόκειτο για καμιά έπινόηση τοῦ Στράους. 'Η όρχήστρα αυτή ύπήρχε τότε στη Βιέννη τών ώραιών προπολεμικών χρόνων και ήταν περίφημη, γιατί ήταν μοναδική σὸν κόσμο και άπαρτιζόταν όλη από ώραιότατα κορίτσια.

—'Ηλθε κατόπι ο πόλεμος. Οι μουσικοί έφυγαν και αυτοί για τό μέταπο και οι γυναίκες έμειναν για να κυριαρχοῦν σε όλα. Και στην μουσική, φυσικά. Σιγά—σιγά οι γυναικείες όρχήστρες πολλαπλασιάσθηκαν. Στην αρχή διηύθυναν, συνήθως, άρρενες μαέστροι. 'Υστερ' από λίγο, όμως, ή γυναίκα έπαρνε και την γαλκία τοῦ άρχιμουσικοῦ και διήθυνε μόνη της. Σήμερα, μονάχα στο Παρίσι υπάρχουν δέκα γυναικείες όρχήστρες και είναι όλες των πρώτης τάξεως.

Κάθε μέλος της όρχήστρας είναι και από μία βιρτουόζα, ακόμη και από μία συνθέτρια. 'Επί πλέον, οι γυναίκες μουσικοί είναι παράδειγμα πειθαρχίας και καταπληκτικής άντιλήψεως.

—'Η Ζάν 'Εβράρ, είναι, σήμερα, ο περιφημότερος άνηλικός μαέστρος της Γαλλίας. 'Όταν άγγειλε τό πρώτο της κονσέρτο, μειδιάματα ειρωνείας την υπεδέχθηκαν από παντού. Μερικοί μουσικοί κριτικοί την πολέμησαν. Και έντούτοις, ή 'Εβράρ, όχι μόνο δέν δέιλιασε αλλά και έμφανίσθηκε με περισσότερο θάρρος. Αί, λοιπόν, τό κοινόν αυτό, πού οι καλο-υεληταί της τό φανταζόταν έτοιμο να την σφυρίξῃ, της έπιφύλαξε την πιο θερμή υποδοχή. Μία υποδοχή άποθεωτική σχεδόν. 'Αλλά ήξερε και έκείνη πως να τό κατακτήσῃ! 'Εμφανίσθηκε μπροστά του κατάξανθη όπως ήταν και άσπρη, μέσα σ' ένα μαύρο μπουστό, έφαρμοστό στις ώραιές καμπύλες της, και χωρίς μανίκια. Δυό λευκότατα και καλλίγραμμα χέρια άπλώνονταν γυμνά σαν δυό φτερά πρὸς τό κοινόν και άρχιζαν ένα άσσυγκριτο συμφωνικό ποίημα κινήσεων, καθώς διηύθυναν την όρχήστρα, ενώ ένα γαμόγέλο γλυκό, πού αϊχμαλωτίζε, άνθοῦσε διαρκῶς στα χείλη και στα μάτια της. 'Η Ζάν 'Εβράρ είχε κατακτήσει έτσι τό κοινόν της.

—'Υστερ' από την 'Εβράρ, ή Εῦα Μπρουνέλλα, μία μελαχροινή Ιταλική όμορφή διηύθυνε επίσης όρχήστρα γυναικών, άλλ' όχι σε κέντρα διασκεδάσεως αυτή.

—'Εδινε μόνον συναυλίες και όσοι την είδαν και την άκουσαν να διευθύνῃ την «Παθητική Συμφωνία» τοῦ Τσαϊκόφσκυ, δέν θα την ξεχάσουν ποτέ. 'Η άκρίβειά της, ή νοητικότητα της, ως πάροῦμε την λέξη, και ή δεξιότητά της, κατέπληξαν. 'Ηταν ο θρίαμβος τών περιφημων Κονσέρ Παντελού, στο Παρίσι.

—'Όσον άφορῇ την 'Εβράρ, ετοιμάζεται τώρα για μία μεγάλη περιοδεία στίς εὐρωπαϊκές μεγαπόλεις, όπου θα παίξῃ Χαϊντελ, Μπάχ, Μότσαρτ, Κουπερέν,

Σοπέν, Μπετόβεν Σουμάν. 'Η όρχήστρα της άποτελείται από είκοσι δύο νεώτατα κορίτσια. Τό μεγαλύτερο μόλις είναι 25 έτών.

□ □

Είναι έπειτα ή Βιεννέζα κυρία Γερτρούδη Χερντλίσκα, πού ή ρωμαλέα μπαγκέττα της διηύθυνε με μαεστρία μεγάλη έργα τών Ρίμσκυ—Κορσακώφ, Σκριάμπη και άλλων άσων τοῦ πενταγράμμου.

Είναι γνωστότατη όχι μόνο στη Κεντρική Εὐρώπῃ αλλά και στη Ρωσία και στην 'Αμερική, όπου επίσης έδωσε συναυλίες με μεγάλη έπιτυχία. 'Αν και νεατάτη, γνωρίζει, έντούτοις, απόξω όλες τις παρτισιόνες.

Είναι κατόπι ή κυρία Βαίνγκάρντερ, άρχιμουσικός με σπάνιο ταλέντο. Είναι μαθήτρια τοῦ συζύγου της, πού είναι από τούς περιφημότερους άρχηγούς της γερμανικής σχολῆς και μία άληθινή ιδιοφυία στην έρμηνεία τοῦ Μπετόβεν.

—'Η κυρία Βαίνγκάρντερ, έχει διευθύνει πολλές συναυλίες στο Παρίσι. Δέν φοβῆται καμιά δυσκολία, και άντιμετρεῖται θαρραλέα με τόν άνδρα της και δάσκαλό της. Την όρχήστρα της θαρρεῖς και την μαγνητίζει χωρίς να δείχνῃ μεγάλη προσπάθεια. Διευθύνει με χάρι και δεξιότητά σπάνια.

□ □

Και έρχόμαστε τώρα στην έλαφρά μουσική, την τζάζ.

Θα φαντασθήκατε πως ότι ή γυναίκα δέν τόλμῃσε να πλησιάσῃ τό κατ' έξοχῃν άνδρικό αυτό μουσικό είδος. Γελοίοστε.

Στην 'Αμερική υπάρχουν σήμερα πολλές γυναικείες τζάζ-μπάντ, πού συναγωνίζονται τις άνδρικές με έξαιρετική έπιτυχία.

Και όπως ή κυρία Βαίνγκάρντερ, στην σοβαρή μουσική, έμμηθηκε τόν άνδρα της και διδάχθηκε άπ' αυτόν, τό ίδιο και ή κυρία Τζέη Χίλτον. 'Εκαμε μία ώραία πρῶτα δική της τζάζ και άρχισε... να συναγωνίζεται τόν άνδρα της!

Τό Παρίσι γνώρισε κι' αυτό την τζάζμπάνττα του: ήταν ή περίφημη Ζοζεφίνα Μπαίκερ. 'Όσοι την είδαν στο ν κινηματογράφο να διευθύνῃ με τό φιδίσιό κορμί της την όρχήστρα πού της έδιδε σε όρισμένες στιγμές τό ρυθμό σὸν τρελό χορό της, θα είσθε ακόμη με την έντύπωση της καταπληκτικῆς εὐστροφίας και κινητικῆς.

—'Η περίφημη τζάζμπάντ στρία Κα Βαίνγκάρντερ.

Ο ήλιος που προδίδει

Τον περασμένο χρόνο σ' ένα χωριό της Ντακόττας των Ηνωμένων Πολιτειών συνελήφθη ένας δολοφόνος ο οποίος είχε επινοήσει το καταπληκτικότερο «άλλοθι». Όσο το άλλοθι αυτό έμυθενίσθη χάρις στην διορατικότητα ενός αστυνομικού.

Ο ιδιοκτήτης ενός γκαράζ είχε σκοτώσει από έρωτική αντίζηλία έναν συνδημότη του. Ο φόνος έλαβε χώραν σ' ένα έρμηκο μέρος στις 2½ το απόγευμα, ημέρα Κυριακή, και το θύμα είχε μαζί του μια φωτογραφική μηχανή της οποίας το φίλμ ήταν άπειραχτο.

Ο δολοφόνος, λοιπόν, μετά το έγκλημα του σκέφθηκε να δημιουργήσει το «άλλοθι» του κι' ενήργησε ως εξής: Πήρε τη φωτογραφική μηχανή από το θύμα κι' επέστρεψε άμέσως στο χωριό, το οποίο ολοι οι κάτοικοι εκείνη την ώρα βρίσκονταν στο γήπεδο του μπέιζ-μπόλ, έξω από το χωριό, όπου επρόκειτο να γίνει μια ενδιαφέρουσα συνάντησις με την ομάδα του γειτονικού χωριού.

Η ώρα, όπως είπαμε, ήταν 2½ τώρα δέ 3 παρά τέταρτο.

Διέσχισε τον έρμηκο δρόμο κι' έφτασε στο γκαράζ του όπου ήταν κρεμασμένο απ' έξω κι' από μια σιδερένια δοκό ένα μεγάλο ρολόι του δρόμου, το οποίο κουρνιζόταν ταυτόχρονα με το μικρό ρολόγι που βρίσκονταν πάνω στο γραφείο του θύματος. Το κλειδί των δύο ρολογιών το είχε ο δολοφόνος στη τσέπη του. Μπήκε, λοιπόν, αυτός μέσα στο γκαράζ, έβαλε και τα δύο ρολόγια μια ώρα μπροστά και κατόπι τράβηξε με την φωτογραφική μηχανή τρεις φωτογραφίες: Η μία έδειχνε τον δρόμο με το μεγάλο ρολόι, η δεύτερη το χτίριο μιας σιταποθήκης, και η τρίτη το μηνείο των χρυσοθηρών που βρίσκονταν στη πλατεία του χωριού.

Ύστερα έβαλε και τα δύο ρολόγια στη κανονική τους ώρα κι' επέστρεψε στο τόπο του εγκλήματος. Άφησε κοντά στο πτώμα τη φωτογραφική μηχανή και ήσυχος πιά πήγε στο γήπεδο όπου βρίσκονταν ολοι οι συγχωριανοί του. Άμέσως πλησίασε τον αστυνομικό και ζήτησε επιδεικτικά να πληροφορηθί τι ώρα ήταν. Ο αστυνομικός κύτταξε το ρολόι του: Ήταν 3½. Το ίδιο έκαμε και σέ δυο—τρείς άλλους γνωστούς του...

Το πτώμα ανέκαλύφθη την άλλη μέρα. Έγινε η μεγέθυνσις των φωτογραφιών του φίλμ κι' απέδειχθηκε ότι το θύμα στις 4 η ώρα το απόγευμα ζούσε! Το αποδείκνυε ή ώρα του ρολογιού στη φωτογραφία.

Κατά τη διεξαγωγή των ανακρίσεων οι ύποψεις έπεσαν στον ιδιοκτήτη του γκαράζ, επειδή ολοι γνώριζαν την αντιπάθεια και αντίζηλία του προς

το θύμα! Ο δολοφόνος, όμως, απέδειξε με μάρτυρας, τους ίδιους που τον κατηγορούσαν — τον αστυνομικό, δηλαδή, και πολλούς άλλους — ότι την ώρα που δολοφονήθηκε το θύμα, εκείνος βρισκόταν στο γήπεδο του μπέιζ-μπόλ. Τότε ο αστυνομικός πήρε τη φωτογραφία του ρολογιού, την εξέτασε προσεκτικά και... Η σκιά του δοκαριού έπεφτε πάνω στη πέμπτη σειρά των γρανιτινών λίθων του δρόμου. Η σειρά αυτή άρχιζε από την γωνία του δρόμου. Κατόπιν πήγε στο μέρος που βρίσκονταν το μεγάλο ρολόι και παρατήρησε, κατάπληκτος, ότι την ίδια ώρα — δηλαδή στις 4 το απόγευμα — η σκιά του δοκαριού έπεφτε στην έβδομη σειρά των γρανιτινών λίθων. Τι απέδεικνε αυτό; Άπλουστα ότι η φωτογραφία αυτή δεν τραβήχτηκε στις 4 η ώρα αλλά στις 3. Ύστερ' απ' αυτή την αδιάψευστη μαρτυρία του ήλιου, ο δολοφόνος αποκάλυφθηκε και συνελήφθη.

Μια συμβουλή του Βύρωνος

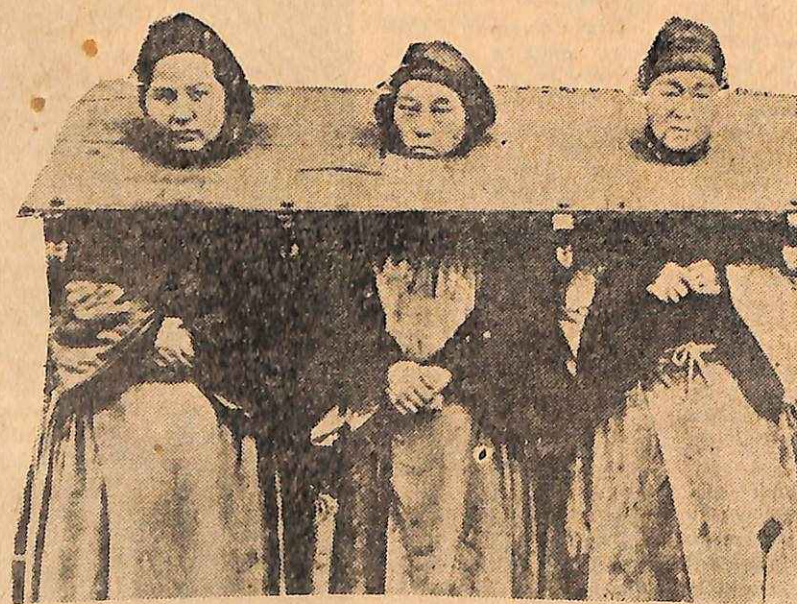
Ο λόρδος Βύρων είχε μια εξαιρετική αντιπάθεια στα γκριζά ματία.

— Παιδιά μου, έλεγε κάποτε που έτυχε λόγος για ζητήματα φυσιογνωμίας, μπορείτε να έπωφεληθήτε της πείρας μου: μη δίνετε έμπιστοσύνη ποτέ σε άνθρωπο που έχει γκριζά ματία.

— Μα και τα δικά σας ματία δεν έχουν το ίδιο χρώμα; τον έρωτησε κάποιος από τους παρόντας.

— Μακάρι κι' όσοι είχαν δοσοληψίες μαζί μου, να γνώριζαν από πριν τη συμβουλή που σας δίνω τώρα! απήντησεν ο Βύρων.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΚΡΑΤΟΣ

Θα σάς έτυχε να ακούσετε για την βασανιστική ποινή της σανίδας στην οποία καταδικάζουν στην Κί να τους κλέφτες. Οι Κινέζοι αυστηροί στην τήρηση των νόμων, δεν φείδονται ούτε των γυναικών. Όπως βλέπετε στην εικόνα μας έδω ή (σανίδα) είναι κοινή για πολλές μαζί καταδικασμένες.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΙΙΘΑΝΑΝ ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ

Ένα ζεύγος φθάνει μια μέρα σ' ένα χωριό των Καρπαθίων για να παραθερίση. Κάποτε άρρωστα ή σύζυγος και ο άντρας, τρέχει γυρεύοντας γιατρό.

— Γιατρό; του λέγει ένας χωρικός. Δεν έχουμε τέτοιο άνθρωπο εδώ.

— Και όταν άρρωσταίτε τί κάνετε; — Πεθαίνουμε από φυσικό θάνατο!...

ΗΞΕΡΕ ΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Ένας νεαρός παρουσιάζεται στον διευθυντή κάποιου κινηματογράφου των Αθηνών και ζητά να προσληφθί ως μηχανικός (όπερατέρ). Ο διευθυντής του κινηματογράφου του κάνει διάφορες ερωτήσεις και στο τέλος.

— Και αν πιάση φωτιά κανένα φίλμ τί κάνετε;

— Πετάγομαι άμέσως έξω από την καμπίνα!

ΠΕΡΙΤΤΟΝ...

Σ' ένα έστιατόριο πολυτελείας κάποιος πελάτης μάταια αγωνίζεται να κόψη το μπιφτέκι του. Στο τέλος φωνάζει το γκαρσόνι.

— Φώναξέ μου σε παρακαλώ τόν «μπίττο». Δεν μπορώ με κανένα τρόπο να κόψω αυτό το μπιφτέκι.

— Ούτε κι' αυτός θα μπορέση κύριε.

ΠΑΛΗΡΩΜΕΝΟΣ

Δύο μέλη της αριστοκρατίας τσακώνονταν σε μια λέσχη. Στο τέλος αποφασίζεται η μονομαχία. Το μέρος στο οποίο θα μονομαχοῦσαν, άπειχε πολύ και έτρεπε να πάρουν το τραίνο.

Συγκεντρώνονται λοιπόν, αντίπαλοι και μάρτυρες στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Ο ένας από τους αντιπάλους παίρνει εισιτήριο μετ' επιστροφής και ο άλλος μόνο μεταβάσεως.

— Τόσο, λοιπόν, βέβαιος είσθε ότι δεν θα ξαναγυρίσετε; του λέγει ειρωνικά ο αντίπαλός του.

— Άπεναντίας. Είμαι τόσο βέβαιος ώστε σκέφτηκα να κάμω κάποια οίκονομία, χρησιμοποιώντας το δικό σας.

ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

Στο φαρμακείο: — Θέλω ξη σοληνάγια θερονάλ.

— Δεν μπορώ, κυρία μου, να σάς δώσω δίχως συνταγή.

— Μην ανησυχήτε. Δεν πρόκειται να το πάρω. Άλλά πρόκειται να ζητήσω από τόν άνδρα μου ένα νέο φάρμακο...

ΧΑΡΑΚΙΡΙ

Ίαπωνικό διήγημα του Χάνγκ Γιορεχάνα

Τόν ήξεραν και τόν αγαπούσαν τόν Χιουσίμο, το τιμίο και εργατικό παλληκάρι, ολοι οι γείτονές του Φουράι, της φτωχής συνοικίας του Τόκιο. Τόν αγαπούσαν και τόν θαύμαζαν, γιατί ήταν δουλετής και προπαντός αριστοτέχνης στη δουλειά του, εύρωστος κι' έξυπνος, πρόσχαρος και γλεντοκόπος. Ήταν, μάλιστα, γνωστός, πολύ γνωστός κι' ο έρωτάς του για την Μάινο την όμορφη κι' όνομαστή γκέισσα. Οι δυο άνθρωποι νέοι αγαπιόντουσαν τρελλά μεταξύ τους. Όμως δόλοκληρες ο Χιουσίμο τις αφιέρωνε για να καμαρώνη μόνο την αγαπημένη του, που την συναντούσε κάθε μέρα στο «Άστρο», το τείπιτοπεί που είχε τις ωραιότερες γκέισσες και τη μεγαλύτερη πελατεία.

Εκεί, λοιπόν, στο «Άστρο», ή Μάινο κι' ο Χιουσίμο, καθιμένοι πολύ κοντά ο ένας στον άλλον, σε κάποιο από τα άπειρα δωμάτια, πλέκανε τα πιο τολμηρά όνειρα για το μέλλον.

— Έλεγε, άξαφνα, κάποτε, ο Χιουσίμο: — Σ' αγαπώ, Μάινο πολύ και σε λαχταρώ ακόμα περισσότερο. Ποθώ την ένωση μας, όπως ζητά το χρυσάνθεμο του ήλιου τις ακτίνες, ή όπως διψά το έκαστο φύλλο τη δροσιά. Μάινο, αγαπημένη μου. Τίποτε ποτέ δεν θα μάς χωρίση. Κι' ο ένας θα ζή πάντα για τόν άλλον!

Κι' ή Μάινο συμπλήρωνε: — Χιουσίμο, ωραίο σαν τόν ήλιο, λαχταριστό σαν τόν φεγγάρι. Θάμαι για πάντα δική σου!

Μια μέρα, όμως, ο ουρανός σκιάστηκε. Ο Ματουσάρα, ευγενής Σαμουράι, ήρθε μαζί με άλλους φίλους του στο «Άστρο» για να διασκεδάσουν με τις όμορφες γκέισσες. Τσακίστηκαν, τότε, να τόν υπηρετήσουν, εκείνος δέ δεν άργησε να διαλέξη την Μάινο, για να τόν συντροφεύση στο γλέντι του.

Η Μάινο τόν ακολουθούσε πρόθυμη. Άλλως τε αυτή ήταν ή δουλειά της. Διεσκεδάσε τους πελάτες του «Άστρου», τούς τραγουδούσε, τούς απαγγέιλε, τούς έχόρευε. Δεν παρεδίδετο μονάχα σε κανένα, ούτε άνεχότανε αίσχρες χειρονομίες.

Έτσι και τώρα. Άπεσούρη σ' ένα παρόμοιο δωμάτιο μαζί με τόν πλούσιο Σαμουράι, αφού άφησε αυτός την παρέα του, φροντίζοντας πώς να τόν ευχαριστήσει καλύτερα.

Άλλά ο Ματουσάρα έθαμπώθηκε κυριολεκτικώς από την όμορφιά της Μάινο. Δεν έχόρταινε να την βλέπει, τέλος δέ, όταν έφευγε και συνήντησε στην έξοδο τόν πονηρό προστάτη της, που ήταν και διευθυντής του κέντρου, του έζήτησε ότι είχε την επιθυμία ν' αγοράση, όπως δήποτε, την Μάινο.

Ο προστάτης της άτυχης γκέισσας έμθευσε από την χαρά του, στο άκουσμα αυτών των λόγων. Κατάλαβε καλά ότι θα κέρδιζε αρκετά χρήματα και γι' αυτό, με ύπουλο τρόπο, παρεκάλεσε τόν Ματουσάρα να του επιτρέψη να του άπαντήσει την άλλη μέρα.

Ο Ματουσάρα δεν έφερε αντίρρηση κι' έτσι την επάυριο κανόνισαν οι δυο άνδρες όλα τα σχετικά με την πώληση. Ο Ματουσάρα μέτρησε και το ποσόν και περίμενε τώρα να του φέρουν την γκέισσα.

Η Μάινο δεν ήξερε, φυσικά, τίποτε άπ' όλη αυτή την ιστορία. Ήταν ήσυχος και ήσυχος ήταν και τόν προστάτη της. Ήταν ήσυχος και τόν προστάτη της. Ήταν ήσυχος και τόν προστάτη της.

— Γιατρέ μου, καταφεύγω σε σάς ως προς την τελευταία έλπίδα μου. Χιλιάδικα άμύτητα έχω πληρώσει ως τώρα σ' άλλους γιατρούς, χωρίς όμως αποτέλεσμα... — Ω! κυρία μου! Τί κρίμα να μην έρθητε πρώττερα σε μένα!...

κόμη. Γι' αυτό άπόρησε όταν είδε τόν προστάτη της νάρχεται δολόχαρος και τρεχοντας να της φωνάξη ότι θέλει ιδιαιτέρως να της μιλήση. Τόν άκολουθούσε με γρήγορο βήμα στο πλάνο δωμάτιο κι' εκεί τόν άκουσε με φρίκη να της μιλά για τήν πώλησή της.

Κατενθουσιασμένος ο θετός της πατέρας της έζήτησε την μεγάλη τιμή που της γινότανε, να συνενθί μ' ένα Σαμουράι, ταπεινή αυτή γκέισσα. Άκόμα της έιπε ότι ο Ματουσάρα είναι ένας πολύ ωραίος άντρας και τήν αγαπά πολύ.

Η Μάινο δεν κράτησε τα δάκρυά της. Ξέσπασε σε δυνατούς λυγμούς, φανάζοντας ότι δεν μπορούσε ν' άκολουθήση τόν Ματουσάρα, γιατί αγαπούσε τόν Χιουσίμο και θά παντρευότανε μαζί του.

Ο προστάτης της, όμως, θύμωσε τώρα πιά για καλά. Άφου τήν έβρισε και τήν έξευτέλισε, τήν άπειλησε πώς θά τήν τιμωρούσε κι' όλας, σύμφωνα με τούς νόμους και θά τήν πετούσε άμέσως έξω από το «Άστρο». Η Μάινο κατάλαβε τότε ότι θά ήταν μάταιο να επιμείνη.

Ο Χιουσίμο, όταν το άκουσε, έκανε σαν τρελλός.

— Η Μάινο, θ' ακολουθούσε, λοιπόν, κάποιον άλλον; Θά άνηκε σ' έναν ξένο και θά τήν έκανε αυτός για πάντα; — Ω! Δεν μπορούσε να το υποφέρει. Δεν μπορούσε να το άνεχθί.

Η άγάπη της έγέμιζε δόλοκληρη τη ζωή του. Τα ματία της ήταν οι δυνατοί προβολείς που τόν καθοδηγούσανε και το φίλμ της τόν έτόνανε στις στιγμές της καταπτώσεώς του. Η Μάινο ήταν το πάλν γι' αυτόν και με κανένα τρόπο δεν έπρεπε να τήν χάσι. Άς αντιδρούσε, Άς έτρεχε παντού, παντού! Άς έκλιπαρούσε στην άνάγκη. Άσφαλώς, τότε, κανείς

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

δεν θά έπέμενε. Κι' ο Ματουσάρα δέ θά μπορούσε παρά να καμφθί. Θά άλλαζε γνώμη, θάπαίρνε άλλες αποφάσεις, δεν θά έπέμενε κι' ή Μάινο θά γύριζε πάλι πίσω.

Κι' έξουθενωμένος ο Χιουσίμο, ύψωσε άργά τα χέρια του στον ουρανό και να χείλη του ψιθύρισαν τότε αυτή την έκείνη στον Βούδδα:

— Μεγάλε Θεέ, μη θελήσης να καταστραφή για πάντα ή ζωή μου. Χωρίς τήν Μάινο δεν θά μπορούσω, ούτε στιγμή πιά να μένω στον κόσμο και να χαίρωμαι τόν ήλιο και τόν φώς... Μεγάλε Θεέ, ζητώ τόν έλεός σου. Είμαι ένας μεγάλος άρρωστος, όπως έλεγαν κι' οι άρχαίοι μου πρόγονοι, τούς έρωτευμένους. Κάνε, λοιπόν, να άποκτήσω τήν ύγεια μου. Και θά τήν άποκτήσω μόνο όταν ή Μάινο γυρίση πίσω και γίνη για πάντα δική μου!

Ύστερα ο άμοιρος Χιουσίμο έτρεξε γρήγορα έξω ρίχτηκε στην προστάθεια του να βρή και να φέρη πίσω τήν Μάινο. Πήγε παντού Χτύπησε όλες τις πόρτες. Τίποτε! Έτρεξε σ' όλους τούς φίλους του, βρήκε όλους τούς ενδιαφερομένους.

Η Μάινο με τόν Ματουσάρα είχαν χαθί. Είχαν ίσως φύγει κι' απ' το Τόκιο.

Και τώρα; Τί θάκανε τώρα ο άτυχος Χιουσίμο;...

Όστόσο έξακολουθούσε τις άναζητήσεις του. Άλλά μάταια πάντα.

Τώρα, μάλιστα, άρχισαν οι γνωστοί να τόν ειρωνεύονται κιόλας. Νά τόν πειράζουν.

Κάποιος άξαφνα του πέταξε αυτή την ειρωνεία:

— Μα μήπως έχεις τήν άπαίτηση να γυρίση πίσω ή Μάινο και νάρθη κι' ο Ματουσάρα να σε προσκυνήσι και να σου ζητήση συγγνώμη γι' αυτό που σου έκανε;

Άλλος πάλι του έιπε:

— Μήπως φαντάζεσαι τόν έαυτό σου άνώτερο από ένα Σαμουράι; Μήπως έχεις έσύ πιο εύγενικό αίμα στις φλέβες σου;

Και γέλια ειρωνικά ακολουθούσαν αυτά τα άδικα πειράγματα.

Γι' αυτό ο άμοιρος Χιουσίμο άπεφάσισε ν' αυτοκτονήσι. Τήν Μάινο τήν αγαπούσε τόσο, ώστε δεν μπορούσε να ζήσι μακριά της. Νά τήν πάρη πίσω πιά ήταν άδύνατο, γιατί δεν μπορούσε, βέβαια, να τά βάλη αυτός μ' έναν Σαμουράι. Συνεπώς ή αυτοκτονία ήταν ή καλύτερη λύση. Η μόνη ένδεσμένη.

Κι' ο Χιουσίμο δεν άργησε να πραγματοποιήσι τήν άπόφασή του. Κλείστηκε στο μεγάλο δωμάτιο του σπιτιού του και φόρεσε τόν έπαιμό του μανδύα. Φαινόταν άτάραχος και μόνο όταν γονάτισε μπροστά στο άγαλμα του Βούδδα και προσευχήθηκε, τού δάκρυσαν τα ματία.

— Δεν μπορώ να ζήσω πιά άτιμασμένος, ψιθύρισε, άτενίζοντας τόν έπιβλητικό άγαλμα του Θεού.

Σηκώθηκε ύστερα, πήρε ένα μεγάλο και κοφτερό μαχαίρι κι' άφου γονάτισε, κοντά στην Έστία, τόν στήριξε στην κοιλιά του.

Σε λίγο έγερνε νεκρός, με τα σπλάχνα του έξω από τόν σώμα και με τόν πρόσωπο οίκοτρά παραμορφωμένο από τούς πόνους.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΑΛΛΟΙ ΤΡΥΠΗΣΑΝ...

— Γιατρέ μου, καταφεύγω σε σάς ως προς την τελευταία έλπίδα μου. Χιλιάδικα άμύτητα έχω πληρώσει ως τώρα σ' άλλους γιατρούς, χωρίς όμως αποτέλεσμα... — Ω! κυρία μου! Τί κρίμα να μην έρθητε πρώττερα σε μένα!...

POZE PEZAN

δεν θα τολμούσε πια να παρουσιασθῇ, θά ήρνούτο άλλωστε να τὸν δεχθῶν.

Ἡ γεμάτη αὐτοθυσία καὶ ἀφοσίωση καριέρας του, ἡ καριέρα αὐτὴ που ἀγαποῦσε τόσο, εἶχε συντριβῇ... Ἦταν ἀτιμασμένος! Νὰ τὴν ἐπανελάμβανε ἀδιακόπτοντας αὐτὸν καὶ ἡ ἀτίμωσις αὐτὴ θὰ τοῦ βάραινε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του... Αὐτὸ, δὲν τὸ ἀγνοοῦσε... Δὲν θὰ τῆς ξέφευγε ποτέ... Ποῦ θὰ παρουσιαζόταν τώρα πια νὰ ζητήσῃ δουλειά; Ὅλοι οἱ νέοι πέρασαν ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ καὶ ὅταν ζητοῦν ἐργασία στὴν πολιτικὴ ζωὴ, οἱ προϊστάμενοί τους ζητοῦν τὰ βιβλιάρια των. Ὅταν, λοιπόν, ζητήσῃ κι' αὐτὸς μιά δουλειά γιὰ νὰ ζήσῃ κι' ὁ προϊστάμενος τοῦ ζητήσῃ τὸ στρατιωτικὸ του βιβλιάριο, ὁ Ζάκ θὰ παρουσιάσῃ τὸ δικό του με χέρι πού θὰ τρέμῃ.

Ὁ προϊστάμενος θὰ διαβάσῃ. Θὰ δῇ ὅτι φέρθηκε σὰν ἥρωας στὸ Τονκίνο, μὰ ὅτι μόλις ἐφθάσε στὸ Παρίσι δὲν κατώρθωσε ν' ἀντισταθῇ στοὺς πειρασμοὺς πού συνήνησε στὸν δρόμο του. Θὰ διαβάσῃ: «Καθηρέθῃ τοῦ βαθμοῦ του διότι ἐκλεπτε στὰ χαρτιά. Αὐτὸ φῶρον ἐγκλήμα». Ὁ προϊστάμενος θὰ χαμογελάσῃ με περιφρόνηση:

— «Αἱ! Αἱ! Εὐχαριστῶ. Δὲν χρειάζομαι κανένα, παλληκάρι μου...»

Καὶ θὰ μουρμουρίσῃ σιγώτερως:

— «Χαρά στὸ κελεποῦρι! Τὶ θὰ μπορέσῃ ν' ἀπαντήσῃ στὴν προσβολή; Μήπως ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχαν συμβῇ; Θὰ ἐξηγοῦσε λοιπὸν κάθε φορά ὅτι δὲν ἦταν ἐνοχος... ὅτι ὁ πῆρε θύμα... ὅτι δὲν ἐκλεψε... κι' ὅτι δὲν ἤξερε οὔτε κατώρθωσε νὰ μάθῃ ποτέ πῶς συνέβη αὐτό;... Πρὸς τί; Κανείς δὲν θὰ τὸν πιστέψει!»

Καὶ μὲ τὰ χέρια σφιγμένα στὸ μέτωπό του, μὲ τὰ νύχια μπηγμένα στὴ σάρκα, ὁ Ζάκ ἐπανελάμβανε, μεγαλόφωνα μέσα στὸ δωμάτιό του:

— «Κανείς δὲν θὰ τὸ πιστέψῃ! Κανείς! Ἡ Μαρζολαὶν εἶχε σηκωθῇ πρὸ πολλοῦ καὶ ἐργαζόταν. Μὰ ἦταν ἐπίσης πολὺ λυπημένη.

Ποῦ θὰ κατέληγαν ὅλα αὐτά; σκεφτόταν.

Χονδρὰ δάκρυα κυλοῦσαν στὰ μάτια της. Καὶ ἀκριβῶς, τὸ βράδυ, ἐκεῖνη κι' ὁ Ζάκ ἦταν καλεσμένοι στὸ σπίτι τοῦ συνταγματάρχου Σεβερνὺ πού ἔδινε μιά γιορτή! Καὶ ἦταν ἐνθουσιασμένη πού θὰ πῆγαινε στὸ μέγαρο τῆς δδοῦ Ἀμπέρ καὶ θὰ χόρευε με τὸν ἀγαπημένο της Ζάκ!

Εἶχε φτιάσει μόνῃ της μιά ὠραία τουαλέττα πού τῆς πῆγαινε περφορμα. Ἦθελε ν' ἀρέσῃ στὸν Ζάκ. Ἦθελε νὰ τοῦ δείξῃ πῶς ἡ ζωὴ στὸ Παρίσι καὶ ἡ συνήθεια νὰ βλέπῃ γύρω της κομψὲς γυναῖκες, τὸν εἶχαν καταστήσει καὶ τὴν ἴδια κομψή... Ἦθελε τέλος, νὰ εἶναι περήφανος γιὰ τὴν Μαρζολαὶν του!

Τὶ θὰ συνέβαινε στὴν γιορτὴ αὐτὴ ἂν ὁ συνταγματάρχης ἐπιληροφορεῖτο τὴν θλιβερὴ σκηνὴ τῆς λέσχης; Γιατί οἱ ἐφημερίδες θὰ τὴν ἀνέγραφαν ἴσως, τὴν σκηνὴ αὐτή! Ποιὸς ξέρει ἂν, τὴν ἴδια αὐτὴ ὥρα, δὲν εἶχε γίνῃ ἡδὺ γνώστη;

Βέβαια, ἐκεῖνη πίστευε στὴν ἀθωότητα τοῦ Ζάκ... Μὰ δὲν εἶχε καμμιὰ αὐταπάτη ἐπάνω στὸ θέμα αὐτό... ἤξερε ὅτι θὰ ἦταν ἡ μόνῃ πού θὰ τὸν πίστευε! Ὁ Ζάκ ἦταν καταδικασμένος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν βεβαιότητα τοῦ σφάλματός του! Ἦταν τόσο φανερό, τόσο ἀναμφισβήτητο!

— Τὶ τρομερὴ νύχτα θὰ πέρασῃ τὸ καυμένο τὸ παιδί! σκέφθηκε ἡ Μαρ-

Δικὴ σου για πάντα!

ζολαὶν.

Καὶ κάθε τόσο ἄφηνε τὴ δουλειά της, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σαλόνι καί, ἀθόρυβα, συγκρατώντας τὴν ἀναπνοή της, πῆγαινε νὰ βάλῃ τὸ αὐτί της στὴν πόρτα τοῦ δωματίου ὅπου ὁ Ζάκ, τὴν ἴδια ὥρα ἐκλαίει ἢ ἦταν βυθισμένος σὲ ἀπόγνωση.

Τρομαγμένη πού δὲν ἄκουε τίποτα, κατέληγε νὰ χτυπήσῃ:

— Ζάκ! Ζάκ μου!

Τῆς ἀνοίξε. Εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ πρὸ ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὴν προηγουμένη, τὰ μάτια φουσκωμένα καὶ κόκκινα.

Δὲν χαμογέλασε βλέποντάς την. Κι' ἡ ἴδια ἄλλωστε ἦταν κατάγλωμος. Μάντευε κανείς εὐκόλα στὸ λεπτὸ πρόσωπό της τίς ἀγωνίες μιάς ὀλόκληρης ἀγρυπνίας νύχτας.

— Ζάκ, ἀγαπημένο μου, μὴν ἀπελπίζεσαι! Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ διαφωτισθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριό μιά μέρα... Πρέπει νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη καὶ θάρρος!

— Εἰμίνα γαμίνος! Ἄν τὸ μάθῃ ὁ συνταγματάρχης, θὰ μὲ καθαιρέσῃ.

— Δὲν θὰ πιστέψῃ ὅτι εἶσαι ἐνοχος.

— Καὶ πῶς θὰ τοῦ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον;

— Ἀκοούθησε λοιπὸν τὴν συμβουλὴ μου, Ζάκ. Ξέρεις ὅτι ἀπόψε εἰμαίτε καλεσμένοι στοῦ κ. ντὲ Σεβερνὺ...

— Ὁχι, ὄχι, δὲν θὰ πάω... δὲν θὰ τολμήσω ποτέ νὰ παρουσιασθῶ μπροστά του.

— Τὸ νὰ μὴν τολμάς, εἶναι σὰν ν' ἀναγνωρίζῃς ὅτι εἶσαι ἐνοχος... Τὸ νὰ ἀντιμετωπίζῃς μὲ ἀδιαφορία τὴν περιφρόνηση, δείχνει ἀντιθέτως ὅτι εἶσαι ἀθώος...

— Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπε μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο μέσα στὰ χέρια του.

— Νὰ τώρα καὶ ἡ συμβουλὴ μου: Δὲν πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ πληροφορηθῇ ὁ κύριος ντὲ Σεβερνὺ ὅτι ἔναν ἀλλόν ἐκτός ἀπὸ σένα τί συνέβη αὐτὴ τὴ νύχτα. Θὰ πᾶς νὰ τὸν βρῇς. Θὰ τοῦ τὰ πῆς ὅλα. Θὰ σὲ πιστέψῃ, Ζάκ μου, θὰ σὲ πιστέψῃ.

— Ἔστω, θ' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴ σου, ἄλλα...

— Ἀμφιβάλλεις γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά της;

— Ναι.

Καὶ κούνησε μὲ ἀπόγνωση τὸ κεφάλι του. Δὲν εἶχε πιά ἐμπιστοσύνη. Ἐνοιωθε νὰ τὸν σπρώχνῃ ἕνα χέρι ἀόρατο σὲ κάποια ἀγνωστὴ ἀβυσσὸς, ὅπου κυλοῦσε χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτα γύρω του πού νὰ μποροῦσε νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Αἰσθανόταν τὸν Ἰλγγο. Ἦ σκέψη του θόλωνε. Ἀνοιγόκλεινε τότε τὰ μάτια του σὰν τοῖς ὅλοις, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ λογικὸ του πού σάλευε.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗ

Τὸ βράδυ, νωρίτερα ἀπ' ὅτι τοὺς προίμεναν, βρέθηκαν στὸ μέγαρο τῆς δδοῦ Ἀμπέρ. Οἱ καλεσμένοι τοῦ συνταγματάρχου δὲν εἶχαν ἔλθει ἀκόμη.

— Ἐγὼ, τοῦ εἶχε πῆ ἡ Μαρζολαὶν.

θὰ μείνω μὲ τὴν κυρία ντὲ Σεβερνὺ. Καθὼς ὁ συνταγματάρχης εἶναι ἀκόμη ἐλευθερὸς τὴν στιγμή αὐτὴ θὰ ἐπωφεληθῇς γιὰ νὰ πᾶς νὰ τὸν βρῇς. Θὰ τοῦ ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου. Ἐχε ἐμπιστοσύνη, σοῦ λέω, ἔχε ἐμπιστοσύνη... Μὰ, κυττάζου λοιπὸν στὸν καθρεφτὴ, εἶχες καθόλου τὸ ὕφος ἐνὸς κλεφτοῦ; Ἐκεῖνος δὲν χαμογέλασε. Ἐνοιωθε ὅτι ἦταν χαμένος. Δὲν συγχωροῦν ποτέ τὴν ἀτιμία, στὸν στρατὸ λιγώτερο ἀπ' ὅπουδήποτε ἄλλο.

Ὁ συνταγματάρχης Σεβερνὺ δὲν ἦταν στὸ σαλόνι ὅπου βρίσκονταν μονάχα ἡ Μαργαρίτα, ὁ Μπερνάρ καὶ ὁ Μπερνάρ.

Ἀπὸ εἰμειναι μερικὰ λεπτά, ὁ Ζάκ εἶπε στὴν κόμησά:

— Ἐχω μιά ἀνακοίνωση νὰ κάνω στὸν συνταγματάρχη μου, κυρία. Μπορὼ νὰ τοῦ μιλήσω;

— Βέβαια. Πῆτε νὰ σὰς ἀναγγεῖλουν, βρίσκεται στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Ζάκ βγήκε. Ἡ κυρία ντὲ Σεβερνὺ τὸν παρηκολούθησε μ' ἕνα βλέμμα ἀνήσυχο.

— Τὶ γλωμῶς πού εἶναι, πόσο φαίνεται λυπημένος! εἶπε. Γιατί;

Μὰ ἡ Μαρζολαὶν ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ κυρία ντὲ Σεβερνὺ ἀναστέναξε.

Ἔτσι κάθε φορὰ πού ἔβλεπε τὸν Ζάκ αἰσθανόταν μιά ξαφνικὴ θλίψη. Ἡ καρδιά της σφιγγόταν. Ἦταν ὅμως πραγματικὴ θλίψη; Ὁχι, ἀλλὰ μάλλον ἕνα εἶδος μελαγχολίας γιὰ τὸ Ζάκ ξαναζωντανεῖ μὲ τὴν ἐμφάνισή του.

Τὶς ἀγαπημένες ἀναμνήσεις τῆς μακρινῆς της νεότητος. Μήπως ὁ Ζάκ δὲν ἐμοιαζε τοῦ Ρενέ; Παράξενη ὁμοιότης, ἀλήθεια, μὰ τί σημαίνει! Τὸ γεγονός ἦταν ὅτι ἡ ομοιότης αὐτὴ ὑπῆρχε, καὶ ὅταν ἡ Μαργαρίτα βρισκόταν δίπλα του, νόμιζε ὅτι ἔβλεπε νὰ ξαναζωντανεύῃ σ' αὐτὸν ἐκεῖνος πού ὑπῆρξε ὁ πρῶτος της ἔρωτας... Αἰσθανόταν ἔξ ἄλλου νὰ προσελκύῃ τὴν στοργὴ τῆς ὁ Ζάκ μὲ τὴν εὐθύτητά του, τὴν εὐκρίνειά του, τὴν εὐγενικὴ ἀφοσίωση πού ἔδειχνε στὴν καριέρα πού εἶχε διαλέξῃ...

Ὁ Ζάκ δὲν ζοῦσε παρά μὲ τὸν στρατὸ καὶ γιὰ τὸν στρατὸ... Εἶχε συναίσθηση τῆς ἀνωτέρας ἀποστολῆς πού εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ στρατός... Ἦταν σχεδὸν σὰν ἕνας ἀπόστολος τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τοῦ καθήκοντος πάντοτε ἔτοιμος νὰ ὑποφέρει, πάντοτε ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ...

Ὁ Μπερνάρ καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἀνησύχησαν ἐπίσης γιὰ τὴν ἀχώρητα τοῦ ὑπαξιωματικοῦ μὰ ἡ Μαρζολαὶν ἔμενε σιωπηλή.

Ὁ Ζάκ μῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχου.

Ὁ Ζωρζ ντὲ Σεβερνὺ, ὁρθὸς ἐμπρός στὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του γιὰ νὰ ἐπωφελήθῃ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του.

Εἶχε μιά ρουτίδα στὸ μέτωπο καὶ τὰ φρύδια του ἦταν ζαρωμένα. Τὸ χέρι τσαλάκωνε νευρικὰ καὶ ὠργισμένα τὴν ἐφημερίδα πού διάβαζε.

— Εἶναι ἀδύνατο, ψιθύριζε μὲ ἀγανάκτηση, εἶναι ἀδύνατο...

Ἐξαφνα σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀντελήφθηκε ἐνῶπιόν του τὸν ὑπαξιωματικὸ Ζάκ.

Τὰ μάτια του ἀστράψαν. Ὁρμησε πρὸς τὸν λοχία δείχνοντάς του τὴν ἐφημερίδα:

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ὁ ἄρραβωνιαστικὸς τοῦ θανάτου

Αἰσθηματικὸ διήγημα τοῦ Ραφαέλε Καρριέρ

Ἡ νοσοκόμα ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ Ὀλιβιέρο Λάνγκ.

Ὁ ἄρρωστος ἀγωνιοῦσε κι' ἡ ἀναπνοή του ἔβγαινε μὲ δυσκολία ἀπὸ τὸ στόμα του. Τὸ μετώπο του ἦταν γλωμὸ κι' ἀπ' τοὺς κροταφοὺς του ἔτρεφε κρῖος ἰδρώτας.

Ἡ κατάστασή του φαίνεται ὅτι ἦταν ὑπερβολικὰ κρίσιμη. Ἡ νοσοκόμα πού εἶχε καταλάβῃ τὸν κίνδυνο, προσπαθοῦσε τώρα νὰ σώσῃ τὸν Ὀλιβιέρο ὁλῶς νὰ καταφέρῃ καὶ σπουδαῖα πράγματα.

Ἔτσι πέρασαν οἱ μικρὲς ὥρες τῆς νύχτας. Μέσα στὴν κλινικὴ βίβλη μιά ἀπόλυτη ησυχία γιὰ τὸ εἰδικὸ τοῖχο τῶν δωματίων δὲν ἄφηναν νὰ φτάνῃ ὡς ἔξω κανεὶς θόρυβος, κανεὶς σπαρτακτικὸς στεναγμός.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ὁ Κήφερ, ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς, μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὴν γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀναπαυθῇ.

Ἡ Ρενάτε ἐρχόταν συχνά νὰ τὸν βλέπῃ.

πιστὴμ θὰ σώσῃ αὐτὸν τὸν διάσημο μουσικόν.

□ □

Στὸ δωμάτιο τοῦ ἄρρωστοῦ ὁ καθηγητὴς Κήφερ εἶχε μείνει ἄρκετὴ ὥρα. Ἦθελε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κατάσταση τοῦ Ὀλιβιέρο. Ὁ Λάνγκ φαίνονταν εὐδιάθετος. Γι' αὐτὸ δὴλωνε κάθε τόσο στὸν καθηγητὴ:

— Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ ὅτι κάνατε γιὰ μένα... Ὅλες οἱ ἐφημερίδες σημεῖρα μιλοῦν γιὰ σὰς μὲ σεβασμό. Σώσατε τὸν πιὸ διάσημο μουσικὸ τοῦ Λονδίνου. Ἀλήθεια πόσα καὶ πόσα ἄρθρα δὲν γράφθηκαν γιὰ τὴν ἀρρώστειά μου καὶ γιὰ σὰς. Ἐλάτε, θὰ μοῦ δινάτε τὴν ἀδεία νὰ πιούμε ἕνα λικέρ. Ἐνὰ μόνο λικέρ;

Ἡ νέα ἔφερε ὅτι χρειαζόταν. Ὁ Λάνγκ γέμισε τὰ μικρὰ ποτήρια. Ἐπειτα ἤπιε στὴν ὕψαι τοῦ γυατροῦ κι' ἐκεῖνος στὴν ἀνάμνησίν του.

— Θὰ σὰς θυμᾶμαι πάντα δόκτορ, τοῦ εἶπε ὁ Ὀλιβιέρο. Ἡ ἀφοσίωσή σου δὲν πληρώνεται μὲ λεφτά... Θὰ δῇς πῶς καὶ ἡμέρα θὰ σ' ἀνταμείψω.

— Σ' εὐχαριστῶ Λάνγκ, εἶπε ὁ Κήφερ.

— Ὡ! Θὰ γράψω γιὰ σένα ἕνα τραγούδι πού θὰ κάνῃ τὸν γύρο τοῦ κόσμου καὶ θὰ σὲ κάνῃ πιὸ διάσημο.

— Ἀς τ' ἀφήσουμε αὐτά, εἶπε ὁ καθηγητὴς. Δὲν πρέπει νὰ μιλάς καὶ νὰ κουράζεσαι. Εἶσαι ἀκόμη πολὺ ἐξαντλημένος. Πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς.

Μορφές που

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ-
ΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙ-
ΤΣΙΑ ΟΥΕΝΤΟΥΙΟΡ

(Η συνέχεια)

18.

όμμου, δεν έννοω να με ξε-
χνούν έτσι. Με προσκαλέσατε
γι' αυτόν τον χορό και να πού
παίρνετε τώρα ένα ύφος στε-
νοχωρημένο που μου φαίνεται ότι εί-
ναι πολύ κατάλληλο για να μπορέσω
να τασκωθώ μαζί σας...

Ο νέος την πήρε μαζί του και ο
Λαίηντον θρέθηκε δίπλα στην "Εβελυν.
Δεν είχε την πρόθεση να της μιλήσει
και ακόμη λιγώτερο να χορέψει μαζί
της. Καί όμως, χωρίς να προφέρουν
λέξη, περιέβαλλε με το μπράτσο του
την μέση της νέας γυναίκας και οι
δύο άρχισαν να χορεύουν υπό τους ή-
χους της καλύτερης τζάζ του Λονδί-
νου που άλλαξε τον στριγγλό σκοπό
που έπαιζε με μία μελωδία που θύμιζε
τον Γρήγκ.

Η ειρωνεία της θέσεως στην οποία
βρισκόταν έφερε ένα μικρό χαμόγελο
στά χείλη του Λαίηντον. Ύστερα από
τόσα χρόνια που είχαν περάσει, έ-
παιρνε στα χέρια του την "Εβελυν ό-
χι όπως μία γυναίκα που άγαπούσε,
αλλά όπως είχε πάρει πρό δλίγου την
Μάρτσια, την Βαρθάρα, την Έλιστα-
βετ... και αντί να θρίσκει μαζί της
στην μοναξιά που ταίριαζε στους έ-
ρωτευμένους, ήταν άνακατωμένη με
αυτό το θορυβώδες πλήθος. Η μελω-
δία του Γρήγκ φαινόταν να τον κο-
ροϊδεύει...

Έκαναν τον γύρο της αιθούσης χω-
ρίς να προφέρουν ούτε μία λέξη. Η
"Εβελυν δεν είχε την πρόθεση να χορέ-
ψει μαζί του όπως ακριβώς και ο Λαί-
ηντον... Μά της ήταν αδύνατο να μι-
λήσει... Τά πόδια της ακολουθούσαν
τον ρυθμό του χορού, και άπαράλλα-
κτα με τον καθαλιέρο της, εύρισκε και
αυτή άνυψοφορα το φως, τον θόρυβο,
τό πλήθος...

Έξαφνα κάτι παράξενο έγινε όπως
είχε ήδη γίνει και στο Λαίηντον Μά-
νορ. Οι χορευταί, ο θόρυβος, η μου-
σική εξαφανίσθηκαν για την "Εβελυν
και της φάνηκε ότι ήταν μόνη με τον
Λαίηντον μέσα σε μία βαθειά σιωπή...
Και στην σιωπή αυτή ένιωσε τον έ-
αυτό της τόσο κοντά σ' εκείνον που ή
οδύνη τους κι' η μοναξιά τους συγ-
χωρεύθηκαν...

Ο Λαίηντον αντιλήφθηκε ότι η νέα
γυναίκα ήταν ωρρότερη από τα μαρ-
γαριτάκια της. Ύστερα από μία τε-
λευταία συγχωρία, η όρχηστρα στά-
θηκε. Η "Εβελυν ύψωσε για ένα λεπτό,
στον συνοδό της τα βαθυγάλανα μά-

τια της, μάτια παιδιού που ξυπνά ά-
πότομα από ένα όνειρο και θρίσκει
σε μία ταραχή και κατάπληξη άθώα,
παιδιάστικη... Πάντοτε χωρίς να μιλή-
ση, άπομακρύνθηκε από τον Λαίηντον,
διευθύνθηκε άργα, προς την γειτονική
αίθουσα κι' εξαφανίστηκε.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΠΕΡΛΑ ΠΑΛΙΖΕΡ

Η "Εβελυν έπέστρεψε σίτι της κα-
τά τις τέσσερις ένα κρύο και έροχερό
απόγευμα του Άπριλίου. Δεν είχε ξα-
ναδύ τον Λαίηντον από την θραυά
του «Λούξ» και είχε με δυσκολία κα-
τορθώσει ν' άποφύγει τα πρόσωπα που
θα μπορούσαν να τον είχαν συναντή-
σει. Έπιθυμούσε άφάνταστα να κερδί-
ση χρόνο, να είναι μόνη, και πολύ συ-
χνά οι συμπονετικοί φίλοι δεν ήθελαν
να τον καταλάβουν. Άκόμη και ο θείος
Χένρυ...

Η "Εβελυν άνοιξε την πόρτα του δι-
αμερίσματός της και έρθηκε στον προ-
θάλαμο την καμαριέρα της Πόνσον,
που της είπε:

—Μία γυναίκα, κυρία, επανέλαβε η
Πόνσον με ύφος λίγο περιφρονητικό.
—Για είναι; ρώτησε η "Εβελυν που
σκέφθηκε με φρίκη την Σοφία Άμ-
ποτ.

—Μία γυναίκα, κυρία, επανέλαβε η
Πόνσον με ύφος λίγο περιφρονητικό.

Η "Εβελυν άναστέναξε, έβγαλε το
ερεμμένο μαντώ της και μπήκε στο
σαλόνι. Η Πέρλα Πάλιζερ σηκώθηκε
μόλις την είδε. Ήταν σφιγμένη μέσα
στον κορσέ της, φορούσε άφθονες μυ-
ρωδιές και χρησιμοποιούσε τους κα-
λύτερους της τρόπους. Ήταν ντυμένη
με ένα παλιό βελούδινο κοστούμι μαύ-
ρο γαρνιρισμένο με λευκή γούνα και
φορούσε ένα μικρό βελούδινο καπελάκι
κι' επίσης μαύρο το όποιο δόλοκληρο
σχεδόν 'ο εμπρόσθιο μέρος ήταν
ολοκληρωτικά σκεπασμένο μ' ένα
μοτίφ από στράς που παρίστανε μία
καρδιά τυμπημένη από ένα βέλος.

—Πώς είσθε; Είμαι κατευχαριστημέ-
νη που σ' έβλεπα, είπε η Πέρλα παίρ-
νοντας την στάση μιάς βασιλίσσης του
θεάτρου, με το κεφάλι ψηλά, το χέρι
σηκωμένο και φωνή διαπεραστική ώ-
στε να μπορέι να την άκούση η Πόν-
σον. Ύστερα μόλις ή πόρτα έκλεισε
άρχισε να γελά και δήλωσε:

—Άληθινά, άγαπητή μου, είμαι έν-
θουσιασμένη που έπιστρέψατε, γιατί η
καμαριέρα που με υποδέχτηκε με πά-
γωσε... Υποθέτω ότι φοβόταν μήπως
κλέψω τ' άσημικά! Τι θράσος! Μα

δεν θέλω να πώ ότι πρέπει να προσέχη
κάνεις στο Λονδίνο. Μία κυρία που ξε-
ρω καλά και ή όποία είναι πολύ κα-
λής οικογενείας, φώναζε έναν ήλεκτρο-
λόγο και μετά την άναχώρησή του,
διεπίστωσε ότι της έλειπαν ένα άσημέ-
νιο κουτάλι, ένα ρολόγι και τρία δα-
χτυλίδια. Είναι άλήθεια ότι τό ένα
είχε ψεύτικες πέτρες, μά το δεύτερο ή-
ταν κοσμημένο με τρία ρουμπίνια και
το τρίτο είχε ένα μαργαριτάρι που της
είχε προσφέρει ο σύζυγός της στην
επέτειο των άργυρών γάμων τους. Γι'
αυτό, δεν κατηγορώ τους άνθρώπους
που παίρνουν τας προφυλάξεις των!

—Δεν θέλετε να καθήσετε; ρώτησε
η "Εβελυν.

—Ναί, άγαπητή μου, εύχαρίστω.
Η μίς Πάλιζερ τράβηξε μία άνα-
παυτική πολυθρόνα κοντά στη φωτιά,
κάθισε, και σταύρωσε τά πόδια της,
πράγμα που έκανε ν' άνεβή ή φούστα
της άρκετά ψηλότερα από τά γόνατα.

—Υποθέτω ότι θα διερωτάσθε ποιός
είναι ο σκοπός της επισκέφώς μου, εί-
πε με ειλικρίνεια. Δεν θα άποφασίζα
να έλθω να σ' έβω, μά δεν μπορούίτε
να φαντασθήτε τί συνέβη! Άπορώ μά-
λιστα πώς δεν άσπρισαν τά μαλλιά
μου, πράγμα που θα ήταν λυπηρό, για-
τί άν και τό λέω μόνη μου, θρίσκω ότι
είναι τό ώραιότερο πράγμα που μου
μένει έκτός από τά δόντια μου που
είναι δικά μου. Θεέ μου, θα ήταν τό-
σο φρικτό να θάφω τά μαλλιά μου ή
να έχω ψεύτικα δόντια. Γιατί είναι ώ-
ραία τά δόντια μου, δεν είν' έτσι; εί-
πε δείχνοντάς τα καθώς μιλούσε.

—Θέλατε να μου πείτε τίποτε; ρώτη-
σε η "Εβελυν.

Η μίς Πάλιζερ έπαυσε να χαμογε-
λά και έκανε ένα νεύμα καταφατικό.

—Ναί, βέβαια, δήλωσε. Τό παρά-
ξενο είναι ότι αυτό συνέβη τώρα ά-
κριβώς, στην ώρα που θα μπορούσε να
πύ κανείς. Μολαταύτα, άγαπητή μου,
δεν ξέρω άν είμαι ένθουσιασμένη γι'
αυτό... Άλήθεια, δεν άπεφάσισα έντε-
λώς άκόμη. Καταλαβαίνετε, πώς όταν μιά
γυναίκα παντρεύτηκε τόσο πολλές φο-
ρές, όσο έγω, συνήθίζει. Μά, έξ άλ-
λου, όταν είναι έλεύθερη, εάν ένας άν-
δρας της γίνεται ένοχλητικός, δεν έ-
χει παρά να τον στείλει από εκεί που
ήλθε, πράγμα, που δεν είναι εύκολο όταν
είναι παντρεμένη μ' αυτόν...

Τί συνέβη, λοιπόν; ρώτησε η "Ε-
βελυν απλώνοντας τά χέρια της προς
την φωτιά και προσπαθώντας μάταια
να θγάλη κανένα νόημα από όλες έ-
κείνες τις άσυνάρτητες φράσεις.

—Θά τό μάθετε άμέσως, γιατί νομί-
ζω ότι είναι καθήκον μου να σας τό
άποκαλύψω όλα. Άλλωστε δεν μπορεί-
τε να πείτε ότι έχασα καιρό, γιατί δεν
έρρηκα τά χαρτιά παρά χθές μόλις.

ΖΩΝΤΑΝΕΥΟΥΝ ΟΠ' ΤΟ ΠΟΡΕΛΘΟΝ

—Ποιά χαρτιά; ρώτησε η "Εβελυν
λίγο τρομαγμένη στην σκέψη μιάς
νέας πιθανής περιπλοκής.

—Μην φοβάσθε, είπε η μίς Πάλι-
ζερ. Δεν είναι τίποτα που μπορεί να
σας θλάψη. Μόνο έμένα μπορεί να έ-
νοχλήση... Μά είμαι άποφασισμένη να
στενοχωρηθώ, άν και δεν μπορώ ν' άρ-
νηθώ ότι αυτό μου προέβησε ένα Ι-
σχυρό πλήγμα ύστερα από τόσα χρο-
νια...

—Μίς Πάλιζερ, θέλετε να μου πείτε
περί τίνος πρόκειται; είπε η "Εβε-
λυν.

—Μά σας τό λέω και όσο μπορώ πιό
γρήγορα μάλιστα! Έμπρός, θα είναι
ίσως προτιμότερο ν' άρχίσω από την
άρχη. Τί λέτε κι' έσεις;

Η "Εβελυν έκανε ένα νεύμα κατα-
φατικό. Η Πέρλα Πάλιζερ άνοιξε την
ζακέττα της, πράγμα που άφησε να
φανή ένα ζαμπό από τοούλι κόκκινο
τσολακωμένο και είπε:

—Είναι πολύ ώραία εδώ. Τί έλεγα
λοιπόν;

—Επρόκειτο ν' άρχίσετε από την άρ-
χή...

Η μίς Πάλιζερ γέλασε δροσερά:
—Πράγματι. Θυμάστε την άκατα-
στασία στην όποία με έρρηκατε την ή-
μέρα που ήλθατε; Ξεκαθάρισα τά
πράγματά μου. Προς τί να κρατά κα-
νείς ένα σωρό πράγματα που δεν τά
χρειάζεται την στιγμή που λίγο ρευ-
στό χρήμα είναι τόσο χρήσιμο; Λοι-
πόν τά τακτοποίησα όλα, και στο θά-
θος ενός μπουλούου έρρηκα ένα πακέ-
το έπιστολές. Στην άρχη τίς πέταξα
σε μιάν άκρη, μά χθές, τις ξαναπή-
ρα και τίς διάβασα. Υπήρχαν μερι-
κές γραμμένες από φίλους που ούτε
τους θυμόμουν πιά τώρα και σ' έ-
βαιώνα ότι έκλαψα, διαδάζοντάς τις!

Έβγαλε ένα γκριζωπό μαντήλι και
σκούπισε τά μάτια της, περισσότερο
γιατί εύρισκε ότι ή χειρονομία αυτή
έπιβαλλόταν από την περίπτωση παρά
γιατί είχε δάκρυα να στεγνώσει.

—Τέλος, έρρηκα τά χαρτιά που ο πα-
τήρ μου είχε στείλει από την Αυστρα-
λία. Ξέρετε εκείνος ο πατήρ που μου
είχε γράψει για να μου άναγγείλη ό-
τι ο Τέντ είχε πεθάνει επί τέλους... Ο
Τέντ Έντουαρντς, άγαπητή μου, ο πρώ-
τος μου σύζυγος. Μου είχε άπευθύνει
όχι μόνο μία έπιστολή, αλλά κι' ένα
σωρό άλλα χαρτιά, τά όποια δέν έ-
κανα ποτέ τον κόπο να διαβάσω.

—Ω! έκανε η "Εβελυν.

Η μίς Πάλιζερ άφησε έναν στεναγ-
μό.

—Μην σκανδαλίζεσθε. Δεν είναι έν-
τελώς άκριβές ότι έλαβα ποτέ τον κό-
πο να τά διαβάσω. Ήταν έπιστολές
άλλων γυναικών και σκέφθηκα ότι ή-
ταν πολύ άσχημο έκ μέρους του Τέντ

να παραγγείλη να μου τις στείλουν.
Γι' αυτό δεν θέλησα να τις διαβάσω.
Καταλαβαίνετε, άγαπητή μου;

—Ναί, καταλαβαίνω, και σ' έζητώ
συγγνώμη...

—Καλά, καλά, είπε η μίς Πάλιζερ
έγκάρδια. Λοιπόν πήρα τά γράμματα
αυτά με την πρόθεση να τά κάψω, άλ-
λά μία φωτογραφία έπεσε από μέσα:
τό πορτραίτο μιάς όμορφης μικρού-
λας με μπουκίες που έμοιαζε του Τέντ.
Πίσω ήταν γραμμένες αυτές οι λέ-
ξεις: «Η μικρούλα μας Νέλλη. Έκ
μέρους της άγαπητής σου γυναίκας
Έλλεν, 5 Ιουλίου 1901!». Τί σκέ-
πτεσθε γι' αυτό;

Η "Εβελυν δίστασε:

—Δεν ξέρω... Φοβούμαι ότι...

Η μίς Πάλιζερ κούνησε τό κεφάλι
της:

—Είχα παντρευτή τον Τέντ τό 1899.
Πώς είχε μία «άγαπητή γυναίκα» και
μιά μικρή κόρη πέντε χρονών περίπου
τό 1901; Καταλαβαίνετε, άγαπητή
μου;

Η "Εβελυν καταλάβαινε κι' επανέ-
λαβε μόνο:

—Ω!

—Καταλαβαίνετε επίσης, φυσικά, ό-
τι τότε διάβασα τά γράμματα αυτά.
Υπήρχαν δύο γράμματα της γυναίκας
που φαίνεται ότι ήταν ένα δυστυχι-
σμένο πλάσμα, τρυφερό και λίγο ά-
νόητο. Του έγραφε ότι άσφαλώς θα
είχε σοδαρούς λόγους για να μην της
γράψει, αλλά ότι εκείνη θα τον άγα-
πούσε πάντοτε, όπου κι' άν πήγαινε,
ότι κι' άν έκανε! Θεέ μου! πρόσθεσε
η μίς Πάλιζερ, κόντευα ν' άρρωστή-
σω! Ποτέ δεν είχα έπιθυμήσει να έ-
ναδω τον Τέντ, μά χθές θα ήθελα να
μπορούσα να τον άναστήσω για μισή
ώρα για να του πώ τί γνώμη έχω γι'
αυτόν. Και δέν ύπήρχαν μόνο γράμ-
ματα, ύπήρχε συγχρόνως κι' ένα πι-
στοποιητικό γάμου...

Στάθηκε άπότομα και κύτταξε την
"Εβελυν, ή όποία είπε ύστερα από λίγη
ώρα:

—Τότε έσεις... τότε αυτός...

—Πρτε δέν ύπήρξαμε παντρεμένοι
άφοδ εκείνος ήταν ήδη έγγαμος, όταν
συνάψαμε τον γάμο μας!

Τό έγγραφο πιστοποιούσε ότι ο
Τέντ Έντουαρντς είχε νυμφευθή την
Έλλεν Λάδγκροφ, στην έκκλησία του
Άγιου Βαρνάβα στο Τσίγγουικ, στις
18 Ιανουαρίου 1895, τέσσερα χρόνια
πριν από μένα... Κι' έμένα δέν μου
είχε καν προτείνει να κάνωμε και έκ-
κλησιαστικό γάμο!

Τά όμορφα μάτια της μίς Πάλιζερ
έρριχναν άστραπές.

—Σας διαβεβαίωνα ότι αισθάνομαι
μιά ίκανοποίηση στην σκέψη ότι ο
γάμος μας ήταν άκυρος και συνεπώς
δέν ύπήρξα ποτέ παντρεμένη μαζί
του. Και αισθάνομαι άπειρο οίκτο για
την δυστυχισμένη αυτή Έλλεν, γιατί
ποτέ δέν συνήτησα ένα άτομο πιό ά-
ξιοπεριφρόνητο από τον Τέντ Έντου-
αρντς!

Σκούπησε τά μάτια της, έβαλε τό
καπέλλο της ίσια και πήρε τό συνειθι-
σμένο καλόκαρδο ύφος της.

—Μονάχα, άγαπητή μου, θέλετε τώ-
ρα σε τί σφηκοφωλιά θρίσκομαι;

—Σφηκοφωλιά;

—Μά ναί, άγαπητή μου! Σκεφθή-
τε μία στιγμή και θα δήτε τά πράγ-
ματα όσο καθαρά τά είδα κι' έγω δ-
ταν μου έδωκε να τά έννοήσω ο μέλ-
λων σύζυγός μου. Πήγα και τον έρρηκα
άμέσως: είμαστε άρραβωνιασμένοι
ή σχεδόν άρραβωνιασμένοι, και μου
έξήγησε άμέσως τά πράγματα. Οι άν-
δρες είναι τόσο συνειθισμένοι στον νό-
μο! Φώναζε άμέσως: «Μά άν δέν ή-
σουν παντρεμένη με τον Τέντ Έντου-
αρντς, τότε ήσουν παντρεμένη με τον Άλ-
μπερ Λακόκ! Και αυτός ζή ίσως άκό-
μα. Ίσως να όντουλάρη τις κυρίες
και να ευρίση τους κυρίους στο «Όντά-
ριο». Θεέ μου, Χένρυ, μη τό λες αύ-
τό», άναστέναζε. Ύστερα έπεσα σ'
ένα κάθισμα κι' έκλαψα σαν την μετα-
νοούσα Μαγδαληνή!

—Φτώχη γυναίκα!

—Ω! μη με λυπάστε και πολύ!
Στην άρχη, πίστεψα ότι ήμουν πολύ
δυστυχισμένη, μά ύστερα σκέφθηκα.
Θά μου άρεσε πολύ να έγκατασταθώ
κάπου και να έχω μία άνετη ζωή...
μά από τό άλλο μέρος, φοβήθηκα μή-
πως πλήξω γιατί ο Χένρυ είναι τόσο
άξιοπρεπής! Πιστεύετε ότι μου ζή-
τησε να μη τον φωνάζω πιά Χένρυ έως
ότου θεβαιωθώ όριστικά ότι είμαι χή-
ρα. «Όνομάζέτε με κ. Κόουντρυ έως ό-
του πάρομε τό τηλεγράφημα».

Αυτές ήταν οι τελευταίες του λέ-
ξεις και άρχισα να διερωτώμαι άν θα
περνούσα εύχάριστα τη ζωή μου μ'
έναν άνθρωπο τόσο τυπικόν όσο αύ-
τός.

—Ποιό τηλεγράφημα; ρώτησε η "Ε-
βελυν.

—Ω! πρέπει να είμαι δίκαιη ά-
πέναντι του Χένρυ: δέν συλλογίστη-
κε τά χρήματα και τηλεγράφησε άμέ-
σως στον άδελφό του Άλμπερ για να
πληροφορηθ ή άν εκείνος ζούσε άκόμη.
Αισθάνεται μία γυναίκα ένα συναισθή-
μα άβεβαιότητας όταν δέν ξέρει άν
είναι χήρα ή όχι!

—Θα είναι φριχτό!

—Ω! ύπάρχει πάντα ή καλή πλεу-
ρά και δέν θα άπελπισθώ ότι κι' άν
συμβή. Άν ο Άλμπερ ζή, ζή... και ί-
σως θα μου άρέση να ζήσω μαζί του
στο Όντάριο. Άν πεθάνει, θα μπορέ-
σω να παντρευθ τον Χένρυ όπως εί-
χαμε συμφωνήσει.

Η "Εβελυν προσπαθούσε να τακτο-
ποίησι τις ιδέες της: τό να συζητά
κάνεις με την Πέρλα Πάλιζερ ή μά-
λλον τό ν' άκούη να μιλά ή Πέρλα Πά-
λιζερ δέν ήταν και τόσο εύκολο.

—Μά άν έχετε παντρευθή νομίμως
με τον κ. Λακόκ... άρχισε η "Εβελυν.
Η Πέρλα Πάλιζερ σηκωσε τό κεφά-
λι της τόσο άπότομα που τό καπέλλο
της γλύστρησε έντελώς επάνω στο έ-
να αυτί και φώναξε:

—Ήμουν βέβαια ότι θα κατελήγατε

ταν από τη θέση του για να ρίξει μια ματιά κάπου, στους τοίχους, στο μαρμαρο της σφινξιάς, στον καθρέφτη ή τα τζαμιά του παραθύρου.

Εν τέλει σηκώθηκε αποφασιστικός, έπληγε στο τηλέφωνο και ξεκρεμώντας το ακουστικό έγυρισε το κέντρον και άρχισε να μιλά με όσο το δυνατό σιγανή φωνή:

—Αλλά-αλλά! Ίνσπεκτορ Σούμερ;... Καλησπέρα ίνσπεκτορ!... Τι νέα;... Δεν κατώρθωσες ακόμη να περάσεις τις χειροπέδες στα χέρια του ασύλληπτου «Λωποδύτη - Φάντασμα»;... Ποιός στο τηλέφωνο;... Εγώ!... Ποιός εγώ;... Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» και πώς σου τηλεφωνώ από το σπίτι της Σάρμιαν;... Ο Σούλιβαν... Διάβολε!... Για ποιο άλλο λόγο παρά για να κλέψω μερικά κοσμήματα... Αν δεν βαρύνεσαι κάνε καμιά βόλτα ως εδώ... Θά δης πράγματα που θα σε παλαβώσουν... Εμένα βέβαια δεν θα με βρής... Γεια σου λοιπόν Σούμερ...

Και κρεμώντας και πάλι το ακουστικό στη θέση του απομακρύνθηκε από το τηλέφωνο. Δεν έπέρασε ένα λεπτό και άνηχσε το κουδούνι του τηλεφώνου.

Ο διαρρήκτης, ο οποίος πραγματικά δεν ήταν άλλος από τον θρυλικό «Λωποδύτη-Φάντασμα» έσπευσε να βγεί από το διαμέρισμα εκείνο και να τρυπήσει σε άλλο διαμέρισμα, πίσω από ένα βαρύ παραπέτασμα κρατώντας στο χέρι του ένα πιστόλι εξακοντισίας κεραυνόβολου ναρκωτικού αερίου.

Ωστόσο, το κουδούνι του τηλεφώνου εξακολουθούσε να χτυπάει σαν δαιμονισμένο και σε λίγο, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» άκουσε πίσω από το παραπέτασμα στο οποίο είχε κρυφθεί, το γοργό βάδισμα κάποιας γυναίκας που ανέβαινε από το πάνω πάτωμα για να πάρει το ακουστικό.

Και σε λίγο, άκουγε τη φωνή της: —Αλλά-αλλά! Ποιός είσθε; Έδώ το σπίτι της πρώας Σάρμιαν; Ο Σούλιβαν... Η καμαριέρα. Σεις ποιός είσθε; Πώς είπατε; Ίνσπεκτορ Σούμερ; Δεν σας γνωρίζω. Τι; Και βέβαια όλα είναι εν τάξει στο σπίτι... Η κυρία μου ήταν αδιάρρηκτη σήμερα και έπαιξε στο θέατρο... Κοιμάται στο δωμάτιό της. Πώς; Σας έτηλεφώνησε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»; Αν είναι δυνατό! Έκλεψε κοσμήματα;... Περιμένετε μια στιγμή παρακαλώ. Μην αφήσετε το ακουστικό να δώ αν δεν κοιμάται η κυρία μου...

Και ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» άκουσε τα γοργά βήματα της καμαριέρας που απομακρυνόταν από το τηλέφωνο. Δεν έπέρασαν ώστόσο δυο λεπτά της ώρας και άκουσε τις διαπεραστικές της σπαρακτικές κραυγές: —Βοήθεια! Βοήθεια! Έστραγγάλισαν την κυρία! Βοήθεια!

Υστερα από λίγα λεπτά το σπίτι της Σάρμιαν; Ο Σούλιβαν ήταν ανίστατο. Άλλος τηλεφωνούσε στην αστυνομία, άλλος έτρεχε για γιατρό, η καμαριέρα κυριευμένη από νευρική κρίση άφηνε διαπεραστικές στριγγές.

Ένα αυτοκίνητο σταμάτησε ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας έξω από την μονοκατοικία της διάσημης πριμαντόνας και κατέβηκε από αυτό ο Σούμερ με άλλους αστυνομικούς και δικαστικούς. Δεύτερο αυτοκίνητο σταμάτησε σε λίγο με άλλους αστυνο-

μους και δικαστικούς και κατόπιν άρρισαν να καταφθάνουν αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες με δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερς.

Το τραγικό στίτι έπλημμύρισε έτσι από κόσμο και η δικαστική αρχή άρρισε άμέσως το έργο της εκ παραλήλου με την αστυνομία.

ΕΝΑΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Τα πράγματα είναι απλούστατα, λέει ο εισαγγελέας επιδεικνύοντας το επισκεπτήριο που είχαν αφήσει στο δωμάτιο του εγκλήματος ο «Λωποδύτης-Φάντασμα». Ο Λωποδύτης-Φάντασμα μπήκε εδώ μέσα να κλέψει υποθέτοντας ότι η Σάρμιαν; Ο Σούλιβαν βρισκόταν στο θέατρο και εξαφνικά την είδε μπροστά του. Έπληκτοχθηκε πάλι και την έστραγγάλισε χωρίς να το καταλάβει και αυτός ο ίδιος. Κατόπιν, όταν είδε ότι είχε πιά να κάνει με ένα πτώμα, έρριξε το πτώμα κάτω από το κρεβάτι, διέρρηξε το χρηματοκιβώτιο και...

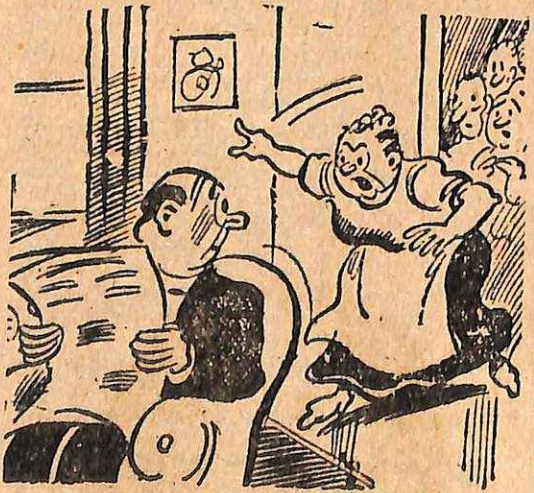
—Διαφώνω! αποκρίθηκε με πεποίθηση ο Σούμερ. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν θα σκότωνε ποτέ για να κλέψει και μάλιστα μια γυναίκα.

—Τότε την έσκότωσε μετά την διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου και την κλοπή των κοσμημάτων.

—Και κατά το διάστημα αυτό η Σάρμιαν; Ο Σούλιβαν παρακολουθούσε τις διασκέδαζοντας την διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου της; Το προσωπικό δλο κατέθεσε ότι η άτυχη καλλιτέχνης δεν βγήκε ούτε μια στιγμή από το δωμάτιό της! Πρώτα λοιπόν έγινε ο στραγγαλισμός και κατόπιν η διάρρηξη του χρηματοκιβωτίου και των συρταριών!

—Και είναι αυτό που σας κάνει να διαφωνείτε...

—Αλλά σας το είπα! Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» όχι μόνο δεν σκοτώνει αλλά και είναι αμείλικτος διώκτης του εγκλήματος. Υστερα, δεν άφθανε ποτέ στον κυνισμό να μοι τηλεφωνήσει μετά το έγκλημά του! Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» μπήκε εδώ μέσα για να κλέψει, είδε ότι βλέπουμε τώρα δλοι

ΚΑΤΟΠΙΝ... ΕΟΡΤΗΣ

—Κύριε! Κύριε! Η κυρία σας έπεσε από το μπαλκόνι στο δρόμο!

—Και τί όφειλε πού μου το λέτε τώρα; Έπρεπε να μου το πείτε από πριν!...

μας και μου έτηλεφώνησε.

—Είμαι και εγώ της ίδιας γνώμης, άκούστηκε μια φωνή από το πλήθος των δικαστικών, των αστυνομικών, των δημοσιογράφων και των περιέργων, οι οποίοι στο άναμεταξύ είχαν πλημμύρισε την μονοκατοικία και παρακολουθούσαν τις ενέργειες των δυο άρχων.

Ο Σούμερ στράφηκε προς το μέρος από το οποίο άκούσθηκε η φωνή και τα μάτια του έπέταξαν αλλόκοτες λάμψεις, αντικρύζοντας μια γνωστή του φυσιογνωμία.

Ο άνθρωπος που είχε μιλήσει ήταν ένας ψηλός και αδύνατος άνδρας άκαθόριστης ηλικίας, με γκριζά μαλλιά και γκριζό κοστούμι, με χοντρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούγας, με μια μικρή κρατοεληθά κάτω από το άριστο αυτό και με ύφος μισοκακόμοιρου ανθρώπου:

—Σεις μιλήσατε, τζέντλεμαν; ρώτησε αποτεινόμενος προς αυτόν.

—Μάλιστα, ίνσπεκτορ.

—Ποιός είσθε;

Ο αξιοπερίεργος τύπος προγώρησε λίγα βήματα κουτσάινοντας ελαφρά από το άριστερό πόδι:

—Είμαι και εγώ δικαστικός. Είμαι ξένος και περνώντας έξω από το σπίτι, είδα πλήθος περιέργων, άκουσα πώς έπρόκειτο περί εγκλήματος και άνεβηκα από εξαγγελιστική περιέργεια. Έτσι, έκαμα και εγώ τις έρευνές μου χωρίς να με άντ ληφθή κανείς και έσημάτισα την δική σας γνώμη ίνσπεκτορ. Θά μπορούσα μάλιστα να διευκολύνω πολύ το έργο της δικαιοσύνης εάν μου το επέτρεπαν οι Άγγλοι συνάδελφοί μου, λέει στρεφόμενος προς τους δικαστικούς.

—Όχι μόνο σας το επιτρέπουμε, αλλά και σας παρακαλούμε, αποκρίθηκε ο άνακριτής.

—Ναι; Σας ευχαριστώ. Αφού λοιπόν μου το επιτρέπετε, θά γίνω μια Αμερικανική δικαστική ενέργεια μέσα στο Λονδίνο. Γιατί έχω την τιμή, τζέντλεμαν, να είμαι Αμερικανός... και ξέρετε... Έμεις οι Αμερικανοί ενεργούμε διαφορετικά σε υποθέσεις αυτού του είδους. Αρχίζω λοιπόν! Να βγούν δλοι από αυτό το δωμάτιο και να παραμείνουν μόνον οι δικαστικοί και οι άνωτεροι αξιωματικοί.

Σε λίγο, μέσα στο τραγικό δωμάτιο δεν ύπηγαν παρά μόνο δικαστικοί και αστυνομικοί και ο αξιοπερίεργος τύπος άρχισε λέγοντας:

—Επατήρησα προσεκτικά πόρτες και παράθυρα και δεν βρήκα ίχνος διαρρήξεως. Ένα μόνο παράθυρο έχει διαρρηχθεί. Είναι το παράθυρο από το οποίο μπήκε εδώ μέσα ο «Λωποδύτης Φάντασμα». Το ίδιο και με τα συρτάρια και με τα έρμαρια και με το χρηματοκιβώτιο ακόμη! Ίχνος διαρρήξεως δεν φέρει κανένα. Ο ληστής λοιπόν έστραγγάλισε πρώτα την ήθοιο, βρήκε κατόπιν τα κλειδιά της και έκανε με την ήσυχία του την δουλειά του. Έφ' όσον λοιπόν δεν παρατηρείται ίχνος διαρρηκτικής προσπάθειας σε παράθυρο ή πόρτα, πρέπει να πιστέψουμε πώς ο δολοφόνος είναι άνθρωπος του σπιτιού. Τώρα έχω και κάτι άλλο που ένισχύει την ύποψία μου αυτή. Αυτό εδώ!

Και λέγοντας, έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτάκι.

—Τι είν' αυτό;

—Όπως βλέπετε, είναι ένα χαρτάκι. Με τις τσακίσεις του προδίδει πώς είναι χαρτάκι φαρμακείου. Είναι μέσα

σκονάκι! Το βρήκα τσαλακωμένο στο δοχείο των σκουπιδιών. Με τη μυρωδιά του όμως προδίδει ότι είχε μέσα ίπεκουάνα! Ποιά ήταν η σημερινή οδίαθέσις της ήθοιοιού που την έμπόδισε να λάβει μέρος στην παράσταση; Το προσωπικό κατέθεσε πώς είχαν από το πρωί έμμετους! Η ίπεκουάνα κύριοι είναι, όπως γνωρίζουμε δλοι, ένα δραστικό έμμετικό. Ο δολοφόνος λοιπόν την έπότησε από το πρωί ίπεκακουάνα για να την κρατήσει όλη την ημέρα στο κρεβάτι, να την στραγγάλισι και να άνακαλυφθή το έγκλημα αύριο άργά! Άλλά βρήκα και κάτι άλλο εδώ μέσα και αυτό το άλλο θά μάς παραδώσει τον δολοφόνο. Ένα-ίνα θά περνούν από δώ μέσα δλοι τα μέλη του προσωπικού και εγώ θά άρωθύνω στο καθένα από μερικές έρωτήσεις. Κάθε μέλος του προσωπικού που θά άνακρίνεται, θά παραμένει εδώ μέσα μαζί μας. Πρό όλίγου έπέστρεψαν και ο κηπουρός και ο σωφέρ που άπουσίαζαν. Τόσο το καλλίτερο, Μπορεί να είναι κι' ο ένας από τους δυο δ δολοφόνους.

Εκάθισε στο γραφειάκι που άντι για μπουσάκι ήταν σκεπασμένο με κρύσταλλο κι' άρχισε να άνακρίνει στερεότυπα το ένα μετά το άλλο τα μέλη του προσωπικού.

Στις γυναίκες έλεγε στερεοτύπως: —Λέγε, ότι γνωρίζεις. Μην φοβάσαι νσ της την αλήθεια.

Τρομοκρατημένες έκείνες έλεγαν, ότι έγνώριζαν, δηλαδή, τίποτα το διαφωτιστικό και άπουσούνταν στην γωνιά που τους ύπεδεικνυν.

Στους άνδρες όμως άλλαζε τακτική. Άναβε ένα τσιγάρο, έπρόθερε άλλο στον άνακρινόμενο χωρίς όμως και να του δώσει σπύρτα και ρωτούσε με γλυκύτητα:

—Λοιπόν; Δεν άντελήφθες τίποτα το ύποπτο εδώ και δυο-τρεις μέρες; Δεν είδες κανένα ύποπτο ύποκειμενο να περιφέρεται έξω από το σπίτι; Συγκέντρωσε καλά τη σκέψη σου. Άναψε το τσιγάρο σου και συγκεντρώσου.. Δεν είναι δυνατό... Κάτι το ίκανό να μάς διαφωτίση θά θυμηθής.

Και ο άνακρινόμενος άναβε το τσιγάρο του συγκεντρώνοντας τις σκέψεις του.. και δεν έλεγε περισσότερα των όσων είχαν καταθέσει οι γυναίκες.

Δικαστικοί και άστυνομικοί είχαν άρχισι να άλληλοκυττάζονται και να γαμογελούν ειρωνικά! Ο Αμερικανός δικαστικός κατά την γνώμη τους είχε άρχισι να πελαγώνη! Μόνον ο Σούμερ έψαξε με άνυπομονή μέσα στις τσέπες του για τις χειροπέδες! Ο δικαστικός άστυνομικός από την στάση του δήθεν Αμερικανού μυριζόταν κάποιο θεατρικό κόλπο που θά του παρέδιδε άλαλο από την κατάπληξη και αυτό το δολοφόνο!

Και πραγματικά, έτσι έγινε! Άστυνομικοί και δικαστικοί ένω άκουγαν γαμώμενοι την κατάθεση του θαλαμηπόλου ό οποίος είχαν άναψει το τσιγάρο που του έπρόσφερε ο δήθεν Αμερικανός δικαστικός, είδαν εξαφνικά και κατάπληκτοι τον τελευταίο να πετιέται από τη θέση του και με μια τρομερή γροθιά στο σάγονι να έαπλώνη σγεδόν άναίσθητο τον θαλαμηπόλο!

—Τις χειροπέδες σου ίνσπεκτορ! λέει ψύχραιμος στον Σούμερ πριν άκόμη οι άλλοι συνέλθουν από την κατάπληξή τους. Σοφ παραδίδω τον δολοφόνο της άτυχης πριμαντόνας!

—Θά μάς έξηγηθήτε, άγαπητέ συνάδελφε! ρώτησε ο εισαγγελέας άφου δ

δολοφόνος ωμολόγησε το έγκλημά του, πώς τον καταλάβατε;

—Άπλούστατα! Τόν έπρόδωσε το τσιγάρο! Κυττάτε τα δάκτυλά του! Δείκτης και μέσος του δεξιού του χειριού είναι κατακίτρινοι από μέσα. Αυτό σημαίνει πώς ο άνθρωπος αυτός είναι μανιακός καπνιστής! Πώς καπνίζει τουλάχιστον έκατό τσιγάρα την ήμέρα! Όπως γνωρίζουμε όμως δλοι, ό καπνός του τσιγάρου δεν κιτρνίζει τα δάκρυλα όσα κι' άν καπνίζει ο καπνιστής, εάν δεν σαλιώνη το τσιγάρο καπνίζοντας! Έδώ μέσα βρήκα τρία άποσιγάρα της τελευταίας-μάρκας και σαλιωμένα και τα τρία! Έκαμν λοιπόν τη σκέψη ότι η πριμαντόνα, άν καπνίζει, θά καπνίζει τσιγάρα εκλεκτά και δεν θά τα σάλωνε σαν νευτικός! Έκαμα και την σκέψη ότι ο δολοφόνος για να καπνισι τρία τσιγάρα άμέσως μετά το έγκλημά του, το ένα πάνω στο άλλο, έπρεπε να είναι μανιακός καπνιστής, έπειδή δε έσάλωνε το τσιγάρο καπνίζοντας δεν μπορούσε να μην είχε τα δάκτυλά του κιτρινισμένα! Άνύποπος, όταν έπρόσφερε και σ' αυτόν τσιγάρο όπως έπρόσφερε σ' όλους, το άναψε σαλιώνοντάς το. Έρριξε μια ματιά στα δάκτυλά του και τα είδα κατακίτρινα. Έπρεπε εξαφνικά να τον κάνω να χάσει την ψυχραιμία του για να του άποσάσω την όμολογία. Και το κατώρθωσα με μια γροθιά. Μιά γροθιά... ψυχολογική!

Όσο και άν ήταν ψύχραιμος και όσο κι' άν είχε μελετήσει την κατάθεσή του, δεχόμενος έκείνη την τρομερή γροθιά, δεν μπορούσε να μη τα χάσει και να μην ύποθέση πώς είχε προδοθή έστω και από κάποια φράση του! Και το άποτέλεσμα το είδατε. Ωμολόγησε πέντε λεπτά μετά την γροθιά! Άς είσλθη τώρα ο κόσμος να θαυμάση τον δολοφόνο με τις χειροπέδες στα χέρια.

Οι πόρτες άνοιξαν και οι άστυνομικοί με κόπο κατώρθωσαν να σώσουν τον δολοφόνο από βέβαιο λυταρίσμα. Όταν ώστόσο τα πράγματα ήσυχάσαν, το κάκου έζήτησαν τον Αμερικανό. Άντι γι' αυτόν βρήκαν ένα επισκεπτήριο πάνω στο τραπέζακι πού το διάβασε ο Σούμερ χαμογελώντας:

«Ευχαριστώ τον άστυνομικό έπιθεωρητή Σούμερ, για την καλή ιδέα που έχει για το άτομό μου.

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα!»

—Αυτός ήταν! Καί μάς έφυγε μέσα από τα χέρια μας! λέει άφρίζοντας ο εισαγγελέας.

—Δέ λέμε ευχαριστώ που μάς παρέδωσε τον δολοφόνο! αποκρίθηκε ύψώνοντας τους ώμους ο Σούμερ...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Εϋδυμες Ιστορίες

ΠΩΣ ΥΠΕΦΕΡΕ ΕΚΕΙΝΟΣ

Σ' ένα ξενοδοχείο των Αθηνών είχε φθάσει ένας ταξιδιώτης από την Αυστραλία και την δεύτερη μέρα της άφίξεώς του πού έτυχε να φυσά τρομερά, βγήκε κι' έκαμε έναν περίπατο στην πόλη.

Σε λίγη ώρα επέστρεψε στο ξενοδοχείο κατασκονισμένος.

—Έδώ στην Αθήνα έχετε πολύ σκόνη, παρατήρησε στον ύπάλληλο.

—Ναι, μουμούρισε ο ύπάλληλος. Υποφέρω κι' εγώ από τη σκόνη.

—Σ' έχει πειράξει στα μάτια; ρώτησε ο ξένος.

—Όχι, κύριε.

—Μήπως έχουν πειραχθή οι πνεύμονές σου;

—Όχι, μουμούρισε ο ύπάλληλος.

—Πώς, λοιπόν, λές ότι υποφέρεις από τη σκόνη; ρώτησε κάπως έκπληκτος ο πελάτης.

Και ο ύπάλληλος άγανακτισμένος του άπάντησε:

—Ακούγοντας έξηντα φορές την ημέρα από κάθε ήλιθιο πούρεται εδώ να μου λέη ότι έχουμε πολύ σκόνη στην Αθήνα.

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΣΤΕΙΟ

Ένας Άγγλος πού είχε πάει στην Αμερικκή ήπειρο να επιστρέψη στην πατρίδα του μ' ένα πραγματικό δείγμα του άμερικανικού πνεύματος. Έφτασε η τελευταία μέρα της διαμονής του εκεί και δεν συνάντησε κανένα πού να του πη κάτι καλό. Μόλις έτοιμαζόταν να φύγει από το ξενοδοχείο «Σεμπίραμς» της Νέας Υόρκης για να επιβι-θαστή στο πλοίο ρώτησε τον γκρούμ:

—Μήπως έου ξέρεις να μου πης κανένα καλό άστείο;

Ο γκρούμ σκέφθηκε για μια στιγμή και του άπάντησε:

—Να σας πω ένα κύριε; Ο πατέρας μου έχει ένα γυιό πού δεν είναι άδελφός μου. Ποιός είναι;

Ο Άγγλος δεν μπορούσε να λύση το πρό-βλημα αυτό.

—Εγώ! τοπτε τότε ο γκρούμ.

Ο ταξιδιώτης γέλασε με τη καρδιά του και όταν επέστρεψε στο Λονδίνο, σκέφθηκε να παρουσιάση το άστείο στους δικούς του. Την ώρα του φαγητού, λοιπόν, τους είπε:

—Ο πατέρας μου έχει ένα γυιό πού δεν είναι άδελφός μου. Ξέρετε ποιός είναι;

Κανείς δεν μπόρεσε να το βρή.

—Να σας πω εγώ, έκαμε τότε θριαμβευτικά. Είναι ο...γκρούμ του ξενοδοχείου «Σεμπίραμς» της Νέας Υόρκης.

ΤΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΑΓΓΕΛΜΑ

—Είπατε στον κύριο Ευτυχίδη ότι έγινε πατέρας τριδύμων;

—Όχι, άκόμα, γιατρέ. Ξυρίζεται.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΑΝΔΡΕΣ--ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Υπάρχουν δύο τρόποι για να εκφράσει κανείς την φιλία, την στοργή, τον έρωτα, κάθε αίσθημα, τέλος, που ηγιάζει από την καρδιά.

Ο ένας είναι εξωτερικός, ο άλλος εσωτερικός. Ο πρώτος είναι κατά κανόνα εκείνος που μεταχειρίζονται οι άνδρες, ο δεύτερος εκείνος που μεταχειρίζονται οι γυναίκες. Φυσικά κάθε κανών έχει τας εξαιρέσεις του και ακόμη περισσότερο οι κανόνες που διέπουν τα ανθρώπινα αισθήματα.

Πάντως η γυναίκα — και φυσικά δεν πρόκειται για μερικά επιπόλαια πλάσματα που αποτελούν την ελάχιστη μειοψηφία — αγαπά βαθύτερα, σταθερότερα, πιστότερα. Όταν δώσει την καρδιά της μια καλή, δεν την ξαναπαίρνει πίσω. Γι' αυτό ακριβώς κάθε απιστία, κάθε έλλειψη λεπτότητας απέναντί της, πληγώνουν βαθειά την καρδιά της. Αγαπά με όλη την δύναμη του είναι της, με την ψυχή του έρωτός της θα μπορούσε κανείς να πει. Και εκείνο που δίνει και επιθυμεί να της δώσουν και οι άλλοι είναι η εσωτερική αυτή προσφορά που είναι ανώτερη απ' όλους και την οποία τίποτα δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει.

Όταν η ψυχή αυτού του αισθήματος πληγωθεί μέσα της, τί σημασία έχει η εξωτερική προσφορά ενός όνειρου, μιας διασκεδάσεως, ενός λόγου που διαψεύδεται από την πραγματικότητα;

Και όταν ακόμη δεν φωνάζει τον πόνο της, δεν σημαίνει ότι η καρδιά της δεν μαντεύει αμέσως την εξωτερική ελεημοσύνη που της κάνουν. Η προσφορά ενός κοσμήματος δεν θα γιαιτρέψει, βέβαια, την ραγισμένη καρδιά μιας απαιτημένης συζύγου. Ούτε ένα αντικείμενο θα μπορούσε να ρίξει ποτέ στη λήθη την πληγή που μας προξένησε κάποιος σ' ένα οποιοδήποτε αίσθημά μας.

Σ' αυτό το σημείο ακριβώς, κάνουν λάθος πολύ συχνά οι άνδρες. Πιστεύει εύκολα ότι μια ξαφνική περιποίησης δείχνει τον έρωτα ή την στοργή. Χωρίς αμφιβολία αγαπά αλλά κατά τον δικό του τρόπο. Κι' ενώ με τις πράξεις του ή τα λόγια του πληγώνει κατάκαρδα, φαντάζεται ότι ένα οποιοδήποτε πράγμα αξίας που δεν έχει, βέβαια, καμιά σχέση με το αίσθημά του, αρκεί να επανορθώσει το άδικο που αισθάνεται άοριστα ότι έκανε. Με μια λέξη παίρνει κάτι έξω από την καρδιά του για να παρηγορήσει μια καρδιά κι' ύστερα μπορεί πως δεν γίνεται έρωτικό θαύμα συμπλήρωσεως.

Σε πόσο οίκτο προξενούν οι καρδιές που δεν μπορούν να συνεννοηθούν και πρὸς ἡ καθεμιά τὸν δρόμο της ὅσο κι'

ἀν ζοῦν κοντὰ οἱ ἄνθρωποι! Γιατί δὲν μποροῦν νὰ κα-
ταλάβουν ἐκεῖνο
πὺ χρειάζεται ἀ-
κριβῶς γιὰ νὰ πα-
ρηγορηθοῦν καὶ πὺ
ἀισθῶνται ἀπὸ τὴν καρδιά, τὰ

θὰ ηγιάζει ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν καρδιά, τὰ
αἰσθῶνται, τὴν ψυχή...

Υπάρχει πολὺς ἔρως στὸν κόσμον, μὰ
λίγος εἶναι ὁ μεγάλος, ὁ ἀληθινός... Εἶ-
ναι κάτι πολὺτιμο καὶ θανάσιμο πὺ τὰ
σπαταλοῦν, πὺ δὲν ξέρουν νὰ τὸ χρη-
σιμοποιήσουν...

Καὶ αὐτὸ δὲν συμβαίνει μόνον στὸν ἔ-
ρωτα, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλα τὰ αἰσθηματά
μας: στὴν φιλία, στὴν στοργή, στὴν συμ-
πάθεια. Ἀνοίγει ἕνα ράγισμα πὺ δλοέ-
να μεγαλώνει σκοτώνοντας τὴν ἐμπιστο-
σύνη, τὴν ἀβρότητα, τὴν πίστη...

Πραγματικά, λίγοι ξέρουν ν' αγαποῦν.
Γιατί ὁ καθέας ἀγαπᾷ μὲ τὸν δικὸ του
τρόπο χωρὶς νὰ παίρνῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ τὸν
τρόπο τοῦ ἄλλου. Κι' αὐτὸ ἀποδεικνύει
ὅτι ἡ ἀγάπη εἶ-
ναι μὴ τέχνη,
μὴ τέχνη δύσκο-
λη πὺ δίνει συ-
χνὰ τὸν πόνο καὶ
σπανίως τὴν
χαρά.

ΛΟΡΑ

Μαντῶ-ρεντιγκῶτα
ἀπὸ λαινὰς μαλα-
νὸ σὲ χρώμα σὺ-
δέτερο, γαρνι-
σμένο μὲ ντεκούπ
καὶ βελονιές. Για-
κὰς καὶ ρεβέρ τε-
τράγωνο καὶ τσέ-
πες ἀπὸ γούνα
σπορτίφ: καστόρ,
φόν, λούτρ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

Η ΜΟΔΑ

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἄν μόνο οἱ γυναῖκες πὺ ἔχουν τέ-
λειο σῶμα μποροῦσαν νὰ ντυθοῦν καλὰ,
τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν πολὺ θλιβερό! Πράγματι, οἱ περισσότερες γυναῖκες δὲν
μποροῦν νὰ ἔχουν τὶς ἰδεώδεις ἀναλο-
γίες: ἄλλες ἔχουν πολὺ στενοὺς ἢ πολὺ
φαρδεῖς ὤμους, ἄλλες μεγάλο ἢ ἐλάχι-
στο στήθος, πολὺ ὕψηλὴ ἢ πολὺ χαμηλὴ
τάγια κλπ.

Φυσικά, τὸ καλύτερο εἶναι νὰ ἔχη μὴ
γυναῖκα κανονικὸ σῶμα... μὰ καὶ ὅταν
ἔχει κανένα ἐλάττωμα δὲν ὑπάρχει λό-
γος ν' ἀπελπιζέται. Μπορεῖ θαυμασιὰ μὲ
λίγη ἐξυπνάδα νὰ τὸ ἐλαττώσῃ ἀκόμη
καὶ νὰ τὸ κρύψῃ ἐντέλως. Πρέπει νὰ ξέ-
ρη κανεὶς νὰ διορθῶν τὴν... Φύση καὶ
γι' αὐτὸ θὰ σὰς δώσουμε ἐδῶ μερικὲς
συμβουλές.

Όταν μὴ γυναῖκα εἶναι πολὺ «μα-
κρόμεση» τότε πρέπει νὰ διαλέγῃ φορέ-
ματα πὺ, χωρὶς αὐτὸ νὰ φαίνεται, ἄλ-
λάζουν τὴν θέση τῆς τάγιας ἀνεβάζον-
τάς τιν. Ὅχι κινητὲς ζώνες οἱ ὁποῖες
παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές σας, τοποθε-
τοῦνται πάντοτε μόνες τους στὴν πραγ-
ματικὴ θέση τῆς μέσης.

Ἀντικαταστήσατε τὶς ζώνες μὲ ἄλλα
«ἐμφέ» πὺ ἀνεβάζουν τὸ κορὰς καὶ ἀ-
φήνουν τὴν μέση ἀκαθόριστη ἢ μὲ ζώνες
φαρδεῖς ντραπέ. Ἐνα ἀμπεισμὰν στὸ
κορὰς «κοντίνει» ἐπίσης τὸ στήθος.
Μὴ φορεῖτε ζακέττες μὲ μακρὺς μπά-
σκες. Προτιμᾶτε ζακέττες κοντόμεσες μὲ
μικρὴ μπάσκα πὺ μόλις φθάνει τοὺς
γοφούς.

Μὴ φορεῖτε πολὺ κοντὰ φορέματα, εἰ-
τοι θὰ κάνετε τὶς γάμπες σας νὰ φαί-
νονται μακρότερες.

□ □

Ἄν ἔχετε λίγο φαρδεῖς ὤμους καὶ ἡ
μέση σας δὲν εἶναι λεπτὴ καὶ εὐδιάκριτη,
ἀποφεύγετε τὰ στενά καὶ κολλητὰ φορέ-
ματα. Υπάρχουν μερικὲς ζακέττοὺλες
ἱσῖες πὺ ἔχουν πολὺ κανονικὴ ἐμφάνιση
καὶ θὰ σὰς ντύσουν περίφημα. Ἐπίσης
πολὺ κατάλληλα εἶναι τὰ ἴσια μαντῶ.

Τὰ κορὰς μὲ ντεκούπ ἀπλὸ πὺ πτυ-
χώνονται στὴν μέση εἶναι ὅτι χρειάζε-
ται γιὰ τὸ σῶμα σας. Μανίκια ρεγκλάν,
ἄποφεύγετε γαρνιτούρες καὶ «μυχλιμ-
πίδια» στοὺς γοφούς. Ἐνα ἐλαφρὸ φάρ-
δος στὴν φούστα, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τοὺς
γοφούς καὶ κάτω.

□ □

Ἀντιθέτως, ἂν ἔχετε στενοὺς ὤμους
καὶ λεπτὴ μέση πρέπει νὰ «γεμίσετε» λί-
γο τὸ κορὰς μὲ πτυχές κλπ. Ἐκλέξα-
τε μπλουζὲς πὺ ἔχουν μανίκια ἀνεβάζον-
τὰ στοὺς ὤμους, γιὰκάδες ντραπέ. Ὁ-
λες οἱ φανταζὶ σὰς ἐπιτρέπονται ὅταν
σὰς φαρδαινουν, ἀποφύγετε, ὅμως, τὸ
λάθος νὰ φορέσετε μανίκια φαρδεῖς
πρὸς τὰ κάτω γιὰτὶ οὕτῳ ἐπιτρέπονται
ἀποκλειστικὰ στὶς γυναῖκες πὺ εἶναι ὅ-

σεηίδες

ψηλές κι' ἔχουν πολὺ λεπτοὺς γοφούς.

Υπογραμμίζετε τὴν μέση. Οἱ ἐφαρμο-
στὲς ζακέττες θὰ σὰς ηγιάσουν πολὺ,
ἀλλὰ νὰ τὶς κάνετε μὲ ρεβέρ φαρδεῖα
καὶ ὕψηλα.

□ □

Ἄν ἔχετε γάμπες λεπτές καὶ ὕψηλές
μπορεῖτε νὰ φορῆτε φοῦστες στενές καὶ
κοντές. Ἐάν, ἀντιθέτως, ἔχετε γάμπες
λίγο χονδρὲς μὴ φορεῖτε φοῦστες ἐφαρ-
μοστὲς καὶ μὴ φοβείσθε νὰ ντύσεσθε μὲ
φορέματα λίγο μακρότερα ἀπ' ὅσο ἐπι-
βάλλει ἡ μόδα.

Ἐπίσης στὴν δευτέρα αὐτὴ περίπτωση
ἀποφεύγετε τὶς πολὺ ἀνοικτόχρωμες καὶ
γυαλιστερές κάλτσες, καθὼς καὶ τὰ πα-
πούτσια πὺ εἶναι πολὺ ντεκολτέ στὰ
πλάγια καὶ κάνουν νὰ ξεχειλίξῃ τὸ πό-
δι. Ἀποφεύγετε τὰ πολὺ χαμηλὰ τακούνια
πὺ κάνουν τὸ πόδι χονδρότερο, χω-
ρὶς καὶ νὰ φορῆτε γι' αὐτὸ ἐκεῖνα τὰ
πολὺ στενά τακούνια πὺ δὲν εὐνοοῦν
τὴν ἰσορροπία.

□ □

Τὸ γκρι καὶ τὸ ἀνοιχτὸ μπῆζ χονδραῖ-
νουν τὴ σιλουέττα. Τὸ μαῦρο τὴν κάνει
ἀκόμη πὺ λεπτή κι' ἀπὸ τὸ μπῆζ μα-
ρὶν, τὸ καφέ, τὸ πράσινο σκούρο.

Τὰ σκωτσέζικα καὶ οἱ ὀριζόντιες ρί-
γες εἶναι πολὺ κατάλληλα γιὰ τὶς λε-
πτές.

□ □

Η ΜΟΔΑ ΣΤΙΣ ΔΑΝΤΕΛΕΣ

Νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ δαντέλλα πὺ εἶ-
χε ἐξορισθῇ σχεδὸν κάποτε ἀπὸ τὸ βε-
στιariό μας, βρῆκε τὴν ἀφορμὴ νὰ μᾶς
ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή της ἐπὶ
μερικὰ χρόνια. Ἦλθε, λοιπὸν, ἀκόμη
πὺ θριαμβευτικὰ ἀπὸ πρὶν καὶ δὲν φαί-
νεται νὰ σκοπεύῃ νὰ μᾶς ἀφήσῃ εὐκολὰ.

Μαντῶ ἀπὸ δαντέλλα, μπλουζὲς ἀπὸ
δαντέλλα, φορέματα ἀπὸ δαντέλλα, κα-
ζάκες ἀπὸ δαντέλλα, βέστες ἀπὸ δαν-
τέλλα, ντῆ—πιές ἀπὸ δαντέλλα καὶ ὅ,τι
ἄλλο θέλετε.

Καὶ ἔχουμε φυσικά δαντέλες ὄλων τῶν
εἰδῶν: μάλινες καὶ βαμβακερές γιὰ
προχειρότερα, μεταξωτές γιὰ πὺ ἀμ-
πιγιέ.

Στὸ Παρίσι, στὴν τελευταία ἐκβесе
θαυμάστηκαν ἰσῶς οἱ διάφορες μπλου-
ζὲς ἀπὸ δαντέλλα καθὼς καὶ ἕνα θαυμά-
σιο φόρεμα μὲ ἕνα ἀμπεισμὰν στὸ κορ-
σὰς καὶ μανίκια μονταρισμένα μὲ πιέ-
τες. Ἦ φοῦστα σκεπαζόταν μὲ μὴ του-
νὶκ πὺ σχεδίαζε διάφορα γκοντῆ ἐμ-
πρὸς.

□

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

2ον

Στὸ προηγούμενο σῆς ἔγραψα γενικῶς καὶ
λεπτομερέστατα περὶ τῶν διαφόρων σημα-
ντικῶν λειτουργιῶν τοῦ δερμάτος γιὰ νὰ κα-
ταλάβετε ὅτι κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κυ-
ριώτερα ὄργανα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος
ὅπως ἡ καρδιά, τὰ νεφρά, τὸ σκῶτι κ.τ.λ.

καὶ συνεπῶς ἔχει σχέση μὲ τὴν γενικὴ λει-
τουργία τοῦ οργανισμοῦ καὶ συμπάσχει εἰς
διάφορες παθολογικὲς ἐκδηλώσεις καὶ κατα-

στάσεις τοῦ οργανισμοῦ.

Διηλαθὴ μὲ δυὸ λόγια ἡ κατάσταση τοῦ
δερμάτος τοῦ προσώπου εἶναι ὁ καθρέπτης
τῆς γενικῆς ὑγείας τοῦ οργανισμοῦ.

Όταν ἔχετε, λοιπὸν, ἕνα πρόσωπο εὐερέ-
θιστο, εὐμετάβλητο στὴν ποιότητά του, δηλ.
πότε λιπαρὸ καὶ λιγδιασμένο καὶ πότε πολὺ
ξηρὸ, χωρὶς τὸ χρῶμα τῆς ὑγείας καὶ γεμᾶ-
το πολλὰς φορὲς στυρία, λειχήνες ἢ ἐξαν-
θήματα, πρέπει ἀμέσως νὰ ὑποπευθῆτε κά-
ποια πὺ βαθειὰ πάθηση, κάποια ἀνώμαλη
καὶ κακὴ λειτουργία ἐνὸς ὁργάνου σας.
Στὴν περίπτωσιν λοιπὸν αὐτὴν δὲν ἀρκεῖ μὴ
τοπικὴ θεραπεία μ' ὁσονδήποτε καλλυντικὴ
κρέμα ἢ λοσιὸν, ἀλλὰ ἐσωτερικὴ φαρμακο-
θεραπεία ἀνάλογη πρὸς τὴν πάθησιν καὶ μὴ
γενικὴ διαιτητικὴ καθοριζομένη ὑπὸ τοῦ
ιατροῦ σας. Θὰ παρατηρήσετε τότε ὅτι ὅταν
ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία σας καὶ τὸ δῆμα ἀ-
μέσως θ' ἀναλάβῃ καὶ θὰ γίνῃ πάλι ὑγιὲς
καὶ ρόδινο. Ἐξ ἄλλου θάχετε καὶ σῆς προ-
σέξει ὅτι ὅταν κάποτε δὲν αἰσθάνεσθε πολὺ
καλὰ ἀπὸ μὴ ὁποιαδήποτε γενικὴ αἰτία
(ἀιπνία, ὑπερχόλησις, συγκίνηση, δυσκοιλι-
ότητα, ἐμμηνοπαυσή, αἱμορραγία κ.τ.λ.), τὸ
πρόσωπό σας παίρνει ἕνα τὸνο κυτρινωπὸ
καὶ θαμπὸ, καὶ τὰ μάτια σας εἶναι θαρεῖα
καὶ κουρασμένα. Τὴν ἡμέρα λοιπὸν αὐτὴ, μ'
ὄσῃν προσοχῇ κι' ἂν μακιγιαρισθῇ, οὕτε
ἡ πούδρα, οὕτε ἡ κρέμα στρώνει στὴν ἐπι-
δερμίδα σας καὶ γενικῶς τὸ μακιγιάζ σας
κι' ἔχει μᾶλλον μὴ θλιβερὴ ὄψη.

Ἀπεναντίας, ὅμως, ὅταν εἰσθε ὑγιὲς κι'
εὐδιάθετη, τότε κι' ἕνα λεπτότατο στρώμα
πούδρας εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ δώσῃ ζωηρότε-
ρο τόνο σ' ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ σας. Ὅ-
σοι λοιπὸν θέλετε νάχετε φυσικὴ καὶ ὁμορ-
φη ἐπίδερμίδα, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ φρον-
τίζετε γιὰ τὴν γενικὴν σας ὑγείαν, οὕτως ὡ-
στε πάντα πλούσιο καὶ καθαρὸ αἷμα νὰ κυ-
κλοφορῇ παντοῦ κανονικά, καὶ νὰ διατρέφῃ
τὰ κύτταρα τοῦ δερμάτος, ὑποδοθῶντας το
στὴν ἀνάπτυξιν κι' ἀνανέωσίν των.

Τὸ πλούσιο, λοιπὸν, αὐτὸ αἷμα πρέπει νὰ
κυκλοφορῇ καλὰ καὶ νὰ φθάσῃ καὶ στοὺς πὺ
δώσουν τότε τὰ καλλυντικά. Γενικὴ προσπά-
νὰ τοὺς καθαρίξῃ ἀπὸ τὶς δηλητηριώδεις
τοξίνες πὺ μαζεύονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπι-
δερμίδα καὶ τῆς δίνουν τὴν κάποτε ἀπο-
κρουστικὴ καὶ θλιβερὴ ἀναμικτὴ ὄψιν. Κι'
ἡ καλὴ αὐτὴ κυκλοφορία ἐπιτυγχάνεται ἀ-
σφαλῶς ὅταν ὅλα τὰ συστήματα τοῦ ὄργα-
νισμοῦ λειτουργοῦν ἀρμονικά κι' ὁμαλὰ δηλ.
δυσκολεύουν ἀκόμη περισσότερο καὶ τὴν ἐ-
λαχίστην ὀξείδωσιν τῶν ἱσῶν ὅταν ὑπάρχῃ
πλήρης ὑγεία. Ἐν ἐναντία περικλίνει, δηλ.
συνεπεία τῆς μὴ καλῆς ὀξείδωσεως τῶν ἱ-
σῶν μὲ τὸ πλούσιο καὶ καλὰ κυκλοφοροῦν
αἷμα ἐπέρχεται τὸ πρόωρο γήρας καὶ τῆς ἐπι-
δερμίδος. Ἦ ζωτικότερη τότε τοῦ δερμάτος
ἐλαττώνεται κατὰ πολὺ, συνεπῶς κι' ἡ φρε-
σκάδα τῆς ἐπίδερμίδος.

Τὸ τελευταῖο δὲ χεῖμα ἐρχοῦνται νὰ τὸ
δώσουν τότε τὰ καλλυντικά. Γενικὴ προσπά-
θεια ἀρκεῖ τότε νὰ ἀναλάβῃ τὸ δῆμα μ'
αὐτὰ. Ἀλλὰ τότε τί γίνεται; Τὰ διάφορα
καλλυντικὰ καὶ μακιγιάζ εἰσχωροῦν ἀπὸ τοὺς
πόρους στὰ βάθη τῆς ἐπίδερμίδος κι' ἀνα-
κατεύονται μὲ τὰ ζωντανὰ στοιχεῖα τῆς
(ιδρώτα κ.τ.λ.) σχηματίζον σκληρὰ σῶμα-
τα κι' ἀδιάλυτα. Αὐτὰ μαζεύονται σιγά-σι-
γά ἐκεῖ καὶ καταλήγουν στὸ νὰ πνίξουν κυ-
ριολεκτικῶς τὰ ζωντανὰ κύτταρα. Ἐπακο-
λουθεῖ τότε ὁ μαρasmus, τὰ ἐξανθήματα, οἱ
ερυθίδες, καὶ τὸ γήρας μὲ λίγα λόγια τῆς
ἐπίδερμίδος.

Στὸ ἐπόμενον οἱ πὺ συνήθειες ἀσθένειες
πὺ ἀντανανταλοῦν στὸ δῆμα.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ἡ σωτηρία της

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

καὶ μὲ μεταχειρίσθηκε ἔτσι, σὺν ἐξέ-
νῃ; Φταίω ἐγὼ μήπως ἂν ἡ Μπέττυ εἴ-
ναι ἀκόμη παιδί καὶ θέλῃσιν νὰ τὴν ἀ-
ποτρέψω ἀπὸ ἐνα γάμο βιαστικό, νεανι-
κό, ποὺ κρύβει τοὺς κινδύνους ποὺ γνώ-
ρισσα ἐγώ;

Σταμάτησε. Ἡ ἐρώτησή της λὲς καὶ
πλανιόταν στὸν ἀέρα, περιμένοντας κά-
ποια ἀπάντησι. Ἐπρέπε δλόκληρὴ κι'
ἐκρυψε ἑαφνικά τὸ πρόσωπό της μέσα
στὰ χέρια της.

— Κι' ὅμως, ἴσως νὰ φταίω ἐγώ, ψι-
θύρισε.

— Δὲν φταίει κανεὶς, ἀγάπη μου, ἀ-
πάντησε λίγο παραγμένοσ ὁ Ντάβητ.
Ἐγὼ ἤμουν τρελλός, ἐπιπόλαιος, σχε-
δὸν παιδί, κι' ἐσὺ μ' ἐκρινες κάπως αὐ-
στηρά, ἴσως μάλιστα πολὺ αὐστηρά, κι'
αὐτὸ χειροτέρευε τὴν κατάστασι. Ἀγα-
πίμασταν, ὅμως, κι' αὐτὸ τὸ ἀγνοήσα-
με, τὸ παραβλέψαμε, κι' ἔτσι γκρεμίσα-
με μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια μας, τὸ ἐρωτικό
δνειρὸ μας.

Ἡ Ἐβελὺν σιωποῦσε. Ἀντιλαμβάνο-
ταν πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια, ἡ σωτὴ
ἐξήγησι τῆς θλιβερῆς περιπετειᾶς της.

— Δὲν μπορούμε πιά νὰ ἀναστήσουμε
τὸ παρελθόν, ψιθύρισε. Τώρα πρέπει νὰ
φροντίσουμε γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς
Μπέττυ.

— Ἡ εὐτυχία της, εἶπε μὲ σιγανὴ φω-
νὴ ὁ Ντάβητ, εἶναι ὁ γάμος της μὲ τὸν
Ρούντυ. Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσῃς.
Ἐκτὸς ἀν φοβάσαι μὴν τὴν χάσῃς.

— Μὴ, μὴ, φώναξε ἡ Ἐβελὺν, σφίγ-
νοντας σὰν τρελλὴ τοὺς κροτάφους της.
Μὴ τὸ ξαναπῇς αὐτό.

Στάθηκε λίγο καὶ μετὰ:

— Κι' ὅμως ἴσως, εἶπε. Αὐτὴ εἶναι ἡ
ἀλήθεια. Ἡ Μπέττυ εἶναι τὸ πᾶν γιὰ
ἐμένα. Αὐτὴ μόνον μοῦ ἔχει ἀπομείνει
καὶ θέλετε νὰ μοῦ τὴν πάρετε.

Κάποιο πέπλο εἶχε σχισθῇ μέσα της.
Τώρα ἀντιλαμβάνονταν πόσο αὐταρχικὰ
εἶχε φερθεῖ, ἔχοντας ἀπόλυτη πεποίθη-
σι στὴ δική της μονάχα κρ'σι. Κι' ἔτσι
εἶχε στείλει μακριὰ τὴν ἀνδρὰ της,
κι' ἐμπόδιζε τώρα τὴν εὐτυχία τῆς κό-
ρης της. Ἦταν ἡ καταστροφή τῆς οἰκο-
γενειακῆς τους γαλήνης.

Ἐκλαίε μὲ λυγμούς. Ὁ Ντάβητ τὴν
πλησίασε καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Ἐνοιώθη
τὸ μάγουλό του κολλητὸ στὸ δικό της.

— Ἀγάπη μου, τῆς ψιθύρισε.

— Ἀφ'οὗ μὲ Ντάβητ, τὸν παρακάλε-
σε. Ἦμουν ἡ πιὸ κακιὰ μητέρα, ἡ πιὸ
κακιὰ σύζυγος. Ἐγὼ ἔφταιξα σὲ ὅλα,
ἐγὼ! Μὰ τί πρέπει τώρα νὰ κάνω, πὼς
νὰ ἐπανορθώσω τὰ λάθη μου;

— Ἀπλῶς ὑπακούοντας με, τῆς εἶπε ὁ
Ντάβητ χαμογελώντας.

— Αὐτὲς εἶναι οἱ διαταγές μου, εἶπε
ἀπαλά. Θὰ παντρεύουμε τὴν Μπέττυ μὲ
τὸν Ρούντυ καὶ θὰ φύγουμε μαζὶ τοὺς
στή Ζαμαϊκή. Ἐκεῖ θὰ τοὺς ἐγκαταστή-
σουμε ὅσο μπορούμε πιὸ καλὰ καὶ μετὰ
θὰ φύγουμε... θὰ ἔρθῃς μαζί μου ἐκεῖ
κάτω, στὴν Κέϋνα; Δέχεσαι νὰ μὲ ὑπα-
κούσῃς;

Πόσο εἶχε ἀλλάξει ὁ Ντάβητ! Πόσο
θ' ἄθελε νὰ ἦταν ἔτσι ἀπ' τὴν ἀρχή.
Τώρα καταλάβαινε πὼς ἡ ἀνεξαρτησία,
ἡ ἐργασία, ἡ ἐλευθερία της, ἀξίζαν νὰ
θυσιασθοῦν, γιὰτὶ τώρα μόλις ἀρχίζει ἡ
συζυγικὴ ζωὴ τους δίχως παρεξηγήσεις
καὶ δράματα.

Ἐμεινε λίγο σιωπηλὴ καὶ μετὰ σφί-
χθηκε στὴν ἀγκάλιά του.

— Θὰ σὲ ὑπακούσω, τοῦ ψιθύρισε καὶ
τὰ μάτια της ἦσαν ἀκόμη δακρυσμένα.

ΤΖΩΡΤΖ ΟΣΜΠΟΡΝ

Ὁ ἀρραβωνιαστικός τοῦ θανάτου

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ θαῦμα εἶχε
γίνει. Ὁ Ὀλιβιέρο εἶχε ξεφύγει ἀπὸ
τὸν θάνατο. Κι' αὐτὸ τὸ χρώσταγε σὴν
Ρενάτε ἡ ὁποία ἐρχόταν συχνὰ νὰ τὸν
βλέπῃ, ξετρελλαμένη ἀπὸ τὸ ὁμορφο
μουσικὸ κομμάτι του. Ἐπειτα ἐκείνη
τὸν κάλεσε στὸ σπῆτι τοὺς. Ὁ Ὀλιβιέ-
ρο τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἔγραφε
μιὰ σύνθεσι γιὰ νὰ τὴν ἐκτελέσουν
μαζὶ στὸ πιάνο.

— Θέλω νὰ γράψω ἕνα τραγοῦδι γιὰ
τὸν ἔρωτα στέναξε. Ἀλήθεια Ρενάτε
γιατὶ εἶχες ἀφοσιωθῇ τόσο στὴ σύν-
θεσι ποὺ σὰς εἶχα στείλει... Γιατὶ τρέ-
μετε ὅταν μὲ συναντᾶτε καὶ γιὰτὶ χά-
νετε τὸ χρώμα σας;...

Μὰ ἡ Ρενάτε δὲν ἀπάντησε.

Λίγες ἡμέρες ὅμως ἀργότερα ὅταν
ὁ καθηγητὴς Κήφερ πῆγε στὸ σπῆτι
τοῦ τὸ βρῆκε ἀδειο. Ἡ γυναίκα του
κι' ὁ φιλοξενοῦμενός του μουσικός εἶ-
χαν φύγει γιὰ τὴ Βενετία... Κι' ἔτσι
τὸν πληρώσαν καλὰ γιὰ τὴν ἀφοσίω-
σή του καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε δείξει
σ' αὐτὰ τὰ δυὸ πλάσματα...

Μὰ ὁ Κήφερ δὲν ἔμωσε. Ἦξερε
καλὰ πόσο κακὸς σύμβουλος εἶναι ὁ
ἔρωτας... Καὶ ἀφωσιώθηκε στὴν ἐπιστή-
μη του προσπαθώντας νὰ τοὺς ξεχάσῃ.

ΡΑΦΑΕΛΕ ΚΑΡΡΙΕΡΙ

Τὸ παρελθόν

Φλόγα τοῦ πάθους στῆς ψυχῆς τὴν κόμη
Στέκει ἀκάνθινον, πυρρὸ στεφάνι
Χλωμὸς Ἐσταυρωμένος κλαίει ἀκόμη
Ὁ πόνος, ποὺ δὲν θέλει νὰ πεθάνῃ....

■ ■

Στὴν στράτα ἀπόψε ἀνθίσανε σὰν γιοῦλια
Τὰ λόγια ἀπὸ ἕνα στόμα ἐρωτευμένο
Στὸν οὐρανὸ ἡ ἀναγέλαστρα ἡ πούλια
Καὶ στὸ γιὰλὸ τ' ἀσπὶ μ' ἀπλωμένο...

■ ■

Κάτι ἀγωνίζεται κι' ἐντὸς μου ψάχνει
Καὶ τῆς καρδιάς μου τίς χορδὲς χαϊδεύει
Νὰ διασκορπίσῃ τὸν νεφὼν τῆς πάχνης
Μ' ἀπεγνωσμένη ἐπιμονὴ γυρεύει....

■ ■

Μὰ ἐμένα ὁ νοῦς μου φεύγει τρεχαντήρι
Γιὰ τὸ λιμάνι ποὺ δὲν ἔχει ταίρι
Συντριμμία ἀπ' τὸ βυθὸ του ν' ἀνασύρῃ
Μὲ τῆς Ἀνάμνησις τ' ἀβέβαια χέρι...

■ ■

Καὶ τρέμει ὡς τὸν χλωμὸν Ἐσταυρωμένο
Ἡ ψυχὴ μου σὸ φέγγος σου, ὦ Σελήνη
Ὡς βλέπει ἐμπρὸς στὰ πόδια της γεμμένο
Δάκρυα πικρά, τὸ Παρελθὸν νὰ χύνη...

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΚΑ

Μικρὲς ἱστορίες

Τὸ τέχνασμα τοῦ ἀστυνόμου

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ σ' ἕνα μεγάλο οἰκο-
τροφεῖο τοῦ Λονδίνου εἶχε σημειωθῇ μιὰ
θραυστὴ κλοπὴ: Εἶχαν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ
τσαντάκι τὰ διαμαντικὰ μιᾶς πλουσίας ἐνοί-
κου. Ἐκλήθη ἀμέσως ὁ ἀστυνόμενος ὁ ὁποῖος
διέταξε νὰ κλείσουν καλὰ τίς πόρτες τοῦ
ξενοδοχείου καὶ ἐτοποθέτησε ἀπ' ἔξω φρου-
ρούς. Ἐπειτα ἐρευνήσε παντοῦ σὲ ὅλα τὰ
διαμερίσματα τοῦ ξενοδοχείου ἀλλὰ χωρὶς
κανένα ἀποτέλεσμα.

Εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπελπίζεται ὅταν τοῦρθε
μιὰ μεγαλοφυῆς ἐμπνευσις. Ἐφυγε ἀμέσως
ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεψε
ἔχοντας μαζί του ἕνα μαῦρο σκυλάκι. Διέ-
ταξε νὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι οἱ ἐνοικοὶ τοῦ
ξενοδοχείου στὸ χῶλ, ἔσβυσε τὸ ἡλεκτρικὸ
φῶς καὶ εἶπε σὲ ὅλους τοὺς παρευρισκομέ-
νους:

— Ἡ κύρια Χ... ἔχασε τὰ διαμαντικὰ της.
Ὁ κλέφτης δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ βρεῖ-
σεται ἐδῶ. Ἐνας-ἕνας ἀπὸ σὰς θὰ πλη-
σιάζῃ καὶ θὰ χαϊδέψῃ τὸ σκυλάκι αὐτό, τὸ
ὁποῖο μόλις αἰσθανθῇ τὸ χέρι τοῦ κλέφτη
θά... γαυγίσῃ!

Οἱ παρευρισκόμενοι ἐπέσθησαν στὴν δια-
ταγὴ τοῦ ἀστυνόμου! Προσέρχοντο ἕνας-ἕ-
νας καὶ χαϊδεύαν τὸ μυστιριώδες σκυλάκι,
τὸ ὁποῖο ἔμενε σιωπηλὸ σὰν ψάρι. Κι' ἐνῶ
οἱ ἐνοικοὶ τοῦ ξενοδοχείου ἄρχισαν νὰ μου-
μουρίζουν, εἰρωνευόμενοι τὸ ἀνόητο σύστη-
μα τοῦ ἀστυνόμου, αὐτὸς χωρὶς νὰ ταρᾶξῃ,
ἀναψε τὸ φῶς καὶ διέταξε ὅλους τοὺς πα-
ρευρισκομένους νὰ σηκώσουν τὰ χέρια τους.

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

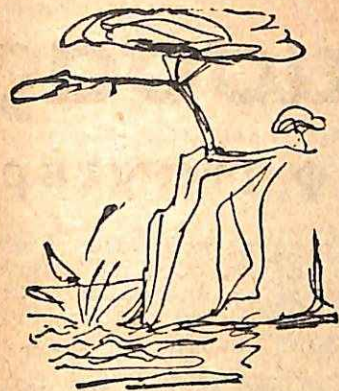
Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Τὸ κόλπο τοῦ ἔξυπνου ἀστυνόμου ἦταν ἀ-
πλοῦστατο.

Οἱ ἀθῶοι—εἶχε σκεφθῇ— δὲν θὰ διατά-
σουν νὰ χαϊδέψουν τὸ σκυλάκι. Ὁ ἐνοχος
ὅμως ἀπὸ φόβο μήπως τὸ σκυλάκι γαυγίσῃ
θὰ προσποιηθῇ ὅτι συμμορφώνεται μὲ τὴ δια-
ταγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγγίξῃ τὸ τρίχωμά
του. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ εἶχε ρίξει
ἐπάνω στὸ τρίχωμα τοῦ ζώου ἄφθονο...

— Νὰ ὁ κλέφτης! φώναξε θριαμβευτικά.

Οἱ θρύλοι ποὺ ἀφοροῦν τὴν καταγωγὴ
τῶν πουλιῶν—ἐξαίρεσει ἐκείνων
ποὺ ὀφείλονται σ' ἕναν ὀρισμένον
συγγραφέα καὶ δὲν ἐξεπέρασαν ποτὲ
τὸν περιορισμένο κύκλο τῶν ἀναγνωστῶν
του—μποροῦνε νὰ διαιρεθοῦν σὲ κλασι-
κοὺς (ἐλληνικοὺς ἢ λατινικοὺς) καὶ σὲ χρι-
στιανικοὺς. Οἱ πρώτοι εἶναι γνωστοίτατοι
καὶ εὐρύτατα διαδεδομένοι, οἱ δεύτεροι ἐλά-
χιστα γνωστοί, ἀλλ' ἀξίζει νὰ γνωσθοῦν.
Ἀκόμη λιγότερο γνωστοὶ εἶναι οἱ λίγοι ἀ-
νατολικοὶ θρύλοι.

Οἱ κλασικοὶ μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν
κατὰ πλειονότητα, τραγικοί, ὅπως, ἐπὶ πα-
ραδείγματι, οἱ θρύλοι τῆς Ἀλκυόνος, τοῦ
Ἀηδονίου καὶ τοῦ Κορυδαλλοῦ ὑπάρχουν
καὶ ἄλλοι, ὅπως τοῦ Πετεινοῦ καὶ τοῦ Κό-
ρακος, λιγότερο τραγικοί, ἀλλὰ δραματικοὶ
πάντοτε.

Ὁ Ὀδίδιος στὶς Μεταμορφώσεις του τοὺς
ἀφηγεῖται ὅλους σχεδόν—τὸ ἀηδόνι, τὸ χε-
λιδόνι, ἡ καρδερίνα, ὁ κύκτιος, ὁ κορυδαλλός,
τὸ τρυγόνι, ἡ ἀλκυὼν, ὁ πελεκάνος, ὁ κόρα-
κος, τὸ περιστέρον, ἡ πέδικα, ὁ κύκτιος, τὸ
παγώνι, τὸ τρυγόνι ἔχουν τὴν περιγραφὴ
τῆς καταγωγῆς των.

Σὲ ἀρχαίους θρύλους ἐπίσης ἀνάγουν τὴν
καταγωγὴν τους, ἡ γλῦκα, τὸ ὀρνίσι, ὁ ἀε-
τός, τὸ γεράκι.

Ἡ μοιχεία, ἡ ἐκδίκησις, ἡ τιμωρία τρο-
μερῶν ἐγκλημάτων, εἶναι οἱ ἀφορμὲς ποὺ
καθορίζουν τὴν μεταμόρφωσι ἀνδρῶν, γυναι-
κῶν ἢ ἡμιθέων σὲ πουλιὰ. Ἡ εὐσπλαχνία
τοῦ Θεοῦ ἐπίσης τοὺς μεταμορφώνει καμμιά
φορὰ γιὰ νὰ ἐνώση ἐραστὰς ποὺ τοὺς ἐχώ-
ρισε ὁ θάνατος.

Ἀκόμη καὶ ἡ μεταβολὴ διὰ τοῦ περιβάλ-
λοντος προκαλεῖ ἐνίοτε παρόμοιες μεταμορ-
φώσεις, μεταβολές δηλαδὴ στὴ στολή των
πουλιῶν. Ἀλλ' εἶναι γνωστὲς σὲ ὅσους ἔ-
χουν καὶ μετρίως ἔστω γνώσεις.

Οἱ χριστιανικοὶ θρύλοι δὲν ἀφηγοῦνται
παρόμοιες μεταμορφώσεις, οὔτε θὰ μπορού-
σαν νὰ ἀφηγοῦνται, δεδομένης τῆς οὐσίας
τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀφηγοῦν-
ται μεταμορφώσεις πουλιῶν ἀνοήτων,
πουλιῶν ἀνευ ταυτότητος, σὲ πουλιὰ ὡ-
ρισμένα, ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ χελιδόνι, ἡ
μὲ τὸν πύρρολα, ἡ ἀπλῶς ἐξηγοῦν τὸ τρα-
γο

Η νεράιδα της θάλασσας

Διήγημα του ΓΙΟΖΕΦ ΜΑΓΙΕΡ

Τό νορβηγικό καράβι έμπαινε ήρεμα στά νερά τού λιμανιού. Ο Γιόχαν Γουόλφολκ μάσησε τήν ξύλινη πίπα του κι' ύστερα έδωσε έντολή από τή γέφυρα νά παραταχθί τó πλήρωμα σέ τάξη άγκυροβολίας. Τότε οι άρμενιστάι τρέξαν στό καμπούκ, ξεβίδωσαν τά κλειδιά, ξεσκέπασαν τά «μάτια» τού καραβιού και στάθηκαν δίπλα στίς βαρείες άλυσίδες μέ τά σφυριά γιά νά βγάλουν τά σίδερα πού τίς συγκρατούσαν. Κείνη τή στιγμή στήν επιφάνεια τών κυμάτων φάνηκαν δυό άνθρωπινα χέρια νά παλεύουν άπεγνωσμένα.

Χίλιοι σατανάδες, γκρινιάζε ό καπετάνιος, κάποιοι πνίγεται κεί πέρα. Μπρός ρίχτε γρήγορα τή σωσίβιο λέμβο.

Κι' έστριψε τó καράβι πρós τó μέρος πού πάλευε ό άνθρωπος. Έπειτα από λίγο είδε τήν βάρκα νά φθάνη κοντά του, δυό ναύτες νά βουτούν στή θάλασσα και νά βγάσουν ένα άναίσθητο σώμα. Είθε άκόμη ότi τó καράβι έξ αιτίας αύτής τής γυναίκας θά κάθιζε στό ρηχά. Διέταξε λοιπόν τίς μηχανές νά κάνουν «όπισθεν» όλοταχώς κι' έπειτα όταν γλύτωσε τόν κίνδυνο έφερε τó πλοίο στ' άγκυροβόλιό του και διέταξε:

— Πόντισον!...

Η άγκυρα γλύστρησε τότε από τó μάτι τού καραβιού και φοντάρισε. Τό καράβι σείσθηκε λίγη ώρα κι' έπειτα άρχισε νά «ψαρεύη» ήρεμα στά νερά.

Ο καπετάνιος κατέβηκε από τή γέφυρα και ζήτησε νά δή τόν άνθρωπο πού είχαν μαζέψει από τή θάλασσα. Ο δεύτερος καπετάνιος τόν πληροφόρησε τότε ότi ήταν μία νέα κι' όμορφη γυναίκα. Τό σώμα τής είχε τήν πλαστικότητα ένός άρχαίου αγάλματος, τά μαλλιά τής στεφανώναν μέ χάρη τήν γοητευτική τής όμορφιά και τά χέρια τής ήταν χέρια «πριγκίπισσας».

Ο Γιόχαν, έφερε μέ άμχανία τó κασκέτο του στό μέτωπό του κι' έβυσε τó κεφάλι του.

— Μά τήν αλήθεια, αύτ ή θάνα καμιά νεράιδα! Φώναξε. Γρήγορα νά έρθη ό γιατρός τού καραβιού. Φροντίστε άκόμη νά τή μεταφέρετε στήν καμπίνα μου και νά μέ είδοποιήσετε μόλις συνέλθη.

Έπειτα πήδησε στή βενζινακάτο τού πλοίου και βγήκε στήν ξηρά. Ήθελε νά συνεννοηθί γιά μερικές έπισκευές τού πλοίου. Γι' αύτό τράβηξε όλόϊσα στό σπιτάκι τού γέρω Νικόλα τού βουτηχτή. Τ' άνοιξε μία νέα γυναίκα.

— Τί θέλετε; Τόν ρώτησε. Ποιός είσαστε;

— Είμαι ό καπετάνιος τού νορβηγικού. Θέλω τó γέρω βουτηχτή γιά μία δουλειά.

— Α, είσατε ό κυβερνήτης τού καραβιού πού μπήκε τó πρωϊ στό λιμάνι;

— Ακριβώς.

— Ο πατέρας δέν θ' άργήση νά γυρίση.

Κι' αλήθεια ό γέρω ναυτικός φάνηκε έπειτα από λίγο.

Ο Γιόχαν συνεννοήθηκε μαζί του κι' ύστερα τράβηξε γιά τó καράβι περίεργος νά δή ποιά ήταν ή άυορφη νέα πού είχαν μαζέψει από τή θάλασσα.

Όταν μπήκε στήν καμπίνα του όλοι τραβήχτηκαν μέ σεβασμό. Έτσι ή νέα πού είχε συνέλθει κατάλαβε ότi αύτός ήταν ό καπετάνιος. Τού χαμογέλασε λοιπόν και τού δήλωσε:

— Έσένα πρέπει νά εύχαριστήσω πού μ' έσωσες.

— Χμ! Γκρινιάζε ό καπετάνιος. Έσύ κυρά μου φαίνεται πώς δέν λογαριάζεις τόν κίνδυνο τής θάλασσας. Έπαιξες μέ τά κύματα σάν νά ήσουν στή στεριά. Μά δέν μάς λές τώρα τ' όνομά σου;

— Μάμπελ, Μάμπελ Στόρπ!

— Στόρπ!... Στόρπ!... Έκανε ό καπετάνιος. Κάπου έχω άκούσει αύτό τ' όνομα.

— Είμαι κόρη τού μεγαλύτερου μισάνθρωπου τού κόσμου.

— Μά τήν εύχή τής Παναγίας, τώρα θυμήθηκα. Και νά δής πώς μάς χρειάζεται ό «γέρος» σου. Θέλουμε νερό γιά τó καράβι και κάρβουνα. Αύτός έχει τίς μεγάλες ύδροφόρους και τίς τεράστιες άποθήκες νά τά κάρβουνα.

— Έννοια σας και θά ταχτοποιήσω έγώ τή δουλειά... είπε μέ θάρρος ή κοπέλλα. Μά από πού έρχεσθε;

— Από τó «Ελσινγκφορ».

— Και πάτε;

— Γιά τήν Γουϊάνη.

— Σπουδαίο πράγμα τά ταξίδια! Έκανε συλλογισμένη ή Μάμπελ Στόρπ.

— Έχεις κολυμπήσει; Τή ρώτησε ό Γιόχαν.

— Όσο βαστούσαν οι δυνατόις μου. Κολυμπάω πάντα στ' άνοιχτά!... Μιά ήμέρα τó έσκασα κι' όλας και πήγα ως πέντε χιλιόμετρα από τó λιμάνι. Ο πατέρας όμως δέν μ' άφήνει νά ταξιδεύω. Μ' έδιωξε σήμερα από τó σπίτι γι' αύτ ή δουλειά. Κι' έγώ βούτηξα στή θάλασσα. Θά κολυμπούσα όσο έπαιρνε κι' είχα σκοπό νά γαντζώσω στό πρώτο καράβι πού θ' άντίκρυζα.

Μά οι δυνατόις μου έξαντλήθηκαν... Κρίμα γιατί χάλασε τó σχέδιό μου.

— Πρέπει νά σε παραδώσουμε πάλι στόν πατέρα σου, δήλωσε ό Γιόχαν.

Κι' έστειλε τόν δεύτερο καπετάνιο νά είδοποιήση τόν γέρο Στόρπ.

□ □

Έπειτα από λίγο ένας κατάλευκος γέρος, γκρινιάρης κι' άπαίσιος ήρθε στό καράβι. Δίχως νά χαιρετήση κανένα τράβηξε πρós τήν κόρη του. Έκείνη έγινε κατάγλωμη και τόν απείλησε ότi άν τήν άγγιζε θά έφεπτε πάλι στή θάλασσα.

Ο Γιόχαν έπενέβη τότε και τού έξήγησε τί είχε συμβή. Τού ζήτησε έπίσης ιά τού δώση ότi τού γρειάζοταν.

Ο γέρος είχε μερικές άντιρρήσεις. Έπειτα όμως από εύγνωμοσύνη πού τού είχαν σώσει τήν κόρη του δέχθηκε νά τούς δώση ότi τούς γρειάζοταν...

Τέλος ή κόρη του τόν έπεισε νά προσκαλέση τόν καπετάνιο στό σπίτι. Κι' αύτός δέν τής άνιήθηκε.

Ο Γιόχαν δέν ήταν συνεισισμένος σέ τέτοιου είδους περιπέτειες. Είχε ως τώρα κάνει τίς γνωριμιές του από τά καπηλεία τών λιμανιών κι' οι έσωτέρ του άνοιξαν και τέλειων μέσα στό

μεθύσι. Μά τώρα τά πράγματα ήταν διαφορετικά. Έπειτα αύτ ή Μάμπελ είχε μία διαφορετική όμορφιά από τίς άλλες. Κι' ό Γιόχαν έβαλε όλα του τά δυνατά νά φανή κομψός κι' εύχарιστος.

Μετά τó γεύμα ή Μάμπελ τού πρότεινε νά κάνουν μία βόλτα στήν παραλία.

— Και γιά ποιό λόγο; ρώτησε ό Γιόχαν.

— Θέλω νά θαυμάσουμε μαζί τήν φεγγαρόλουπη νύχτα, τού είπε εκείνη, και στηρίχθηκε στό μπράτσο του.

□ □

Περπάτησαν ώρα πολύ στήν παραλία δίχως νά λένε μία λέξη. Ξαφικά ή Μάμπελ στάθηκε και δείχνοντάς του τó καράβι πού έφευγαν στέναξε:

— Νά τί θά πη νά είναι έλεύθερος και νεις. Φεύγει όποτε θέλει από ένα λιμάνι και δέν νοιάζεται γιά τίποτε. Α, δέν μπορεί νά καταλάβης τί σπουδαίο πράγμα είναι ή έλευθερία.

Ο Γιόχαν τής μίλησε τότε γιά τά πολύτιμα ταξίδια του, γιά τίς διάφορες πολιτείες πού είχε έπισκεφθί, γιά τά έξωτικά νησιά τού Ειρηνικού, γιά τήν όμορφιά τής θάλασσας.

— Θέλω νά μέ πάρης μαζί σου Γιόχαν, φώναξε πέφτοντας στήν άγκαλιά του ή Μάμπελ. Θέλω νά ζήσω πάνω στό καράβι σου.

Κι' ό Γιόχαν τής χάιδεψε τά μαλλιά και τής ύποσέθηκε νά πείση τόν Στόρπ νά τού δώση γυναίκα του.

Μά ό μισάνθρωπος δέν ήθελε ν' άκούση λέξη.

— Η κόρη μου, τού δήλωσε είναι ή συντροφιά μου και δέν θά τήν αφήσω ποτέ νά φύγη από τó λιμάνι. Έμπρός, τó καλλίτερο πού έχετε νά κάνετε είναι νά μου άδειάσετε τή γωνιά...

Κι' έδιωξε τó Γιόχαν. Κι' εκείνος βρίζοντας σάν κολασμένος πήγε στό καράβι του και διέταξε ν' ανάψουν τίς φωτιές τών καζανιών. Ήταν ή ήμέρα πού έπρόκειτο νά φύγη. Καταλάβαινε ότi τίποτε δέν μπορούσε νά γίνη. Καταλάβαινε άκόμη ότi άρχισε ν' άγασθή τή Μάμπελ κι' αύτό τόν κίνδυνο ήθελε νά τόν αποφύγη.

Τήν ώρα όμως πού τó καράβι σαλπάριζε μία γυναίκα φάνηκε πάλι νά κολυμπάη στή θάλασσα μ' όλη τή δύναμή της.

Ο Γιόχαν διέταξε νά τή μαζέψουν. Ήταν ή Μάμπελ.

— Ο «γέρος» μ' έδιωξε τού είπε, κι' έγώ ήρθα νά σε βρώ. Μπορείς άν δέν μέ θές νά μέ πετάξεις στή θάλασσα.

Μά ό Γιόχαν τής χάιδεψε μέ τó σκληρό χέρι του τά μαλλιά.

Κι' έδωσε έντολή νά συνεχίση τó πλοίο τó ταξίδι του γιά τήν Γουϊάνη. Είχε άγαπήσει τή Μάμπελ γιατί ήταν ή μόνη γυναίκα πού είχε παλάψει γιά ν' άποκτήση τήν έλευθερία της. Και φυσικά θά τήν παντρευόταν γιάτi ό Γιόχαν είχε βαρεθί πιά τά γλέντια και τίς διασκεδάσεις στό ναυτικά μπάρ τών λιμανιών.

□ □

ΜΙΑ ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΕ ΟΠΛΟΠΩΛΕΙΟ

(Άστυνομικό πρόβλημα)

Τό όπλοπωλείο τού κ. Κ. είχε γεμίσει άστυνομικούς. Ο όπλοπώλης πού μ' ένα

ΓΙΟΖΕΦ ΜΑΓΙΕΡ

Γιά νά διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Αυτόκρατωρ τού Βυζαντίου.
2. Μέτρον έπιφανείας. — Τό αύτό: — Χείρος.— Παρακλειςματικόν.
3. Αρχικά τού Νιαγάρα. — Αρχαία θεά.
4. Συναντάται στήν έρημο (αίτ.).— Αύριον.— Πρώτο και δεύτερο.
5. Όλος.— Αναφορική άντωνυμία.
6. Ιππος.— Μέγας φιλέλλην.
7. Όργανον αισθήσεως.— Πόλις τού Βελγίου.— Υπάρχων.
8. Δωδέκατος.— Δύο όμοια σύμφων.— Αριθμητικόν.
9. Άρνησις.— Πόλις τής Πελοποννήσου.
10. Τροφή τών ίππων (αίτ.).— Η. μουν.— Δαδί.
11. Άνθη.— Άντωνυμία έρωτηματική (δοτ. πληθ.).
12. Αρχαίος μάντις.— Δηλητήριον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Μήν τού έτους.
2. Σύνορα. — Άντωνυμία. — Συνά. σθημα.
3. Αρχαίον άμυντικόν όπλον.— 2)3 τού ένα.
4. Κτητική άντωνυμία.— Άνθη.
5. Χώρα τής Ρουμανίας.
6. Παρακλειςματικόν μόριον.
7. Πόλις τής Γερμανίας.
8. Όμοιος.— Όχι στερέον.
9. Βουνά.— Άρθρον.
10. Κατάφασις.— Άγγλος συγγραφέας.— Αριθμητικόν.
11. Κόκκαλα.— Συντάκτης τού πολιτικού δελτίου τής Καθημερινής Έβδομάδος.
12. Νεότης.— Ίδού.— Συντροφία.

[Έστάλη ύπό τού κ. Μωρίς Σαλτιέλ. Θεσσαλονίκη].

□ □

ΜΙΑ ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΕ ΟΠΛΟΠΩΛΕΙΟ

(Άστυνομικό πρόβλημα)

Τό όπλοπωλείο τού κ. Κ. είχε γεμίσει άστυνομικούς. Ο όπλοπώλης πού μ' ένα

μαντήλι βρεγμένο έσφίγγε άκόμη τόν δεξιό του κρόταφο, διηγότανε τó πάθημά του.

— Δέν είναι μισή ώρα κύριοι πού μου συνέβη αύτό. Ήμουν μόνος στό κατάστημα, όποτε παρουσιάζεται ένας κύριος, πολύ καλοντυμένος, και ζητά ν' άγοράση ένα αυτόματο πιστόλι, από τά πιο τελευταία μοντέλα. Τού δείχνω τó καλλίτερο πιστόλι τού καταστήματος. Ο άγνωστος τó εξήτασε μέ προσοχή, ρώτησε γιά τήν τιμή και κατόπι μου είπε νά τού τó γεμίσω μέ σφαίρες. Ανύποπτος έγώ έκαμα ότi μου ζήτησε και τού παρέδωκα τó όπλο γεμάτο. Αύτός τότε τó παίρνει μέ τó άριστερό χέρι και τó στρέφει άμέσως κατ' έπάνω μου και μου λέγει νά τού παραδώσω τó περιεχόμενο τού ταμείου. Κατόπι βγάζει ένα μικρό κλάμπ και μου δίνει μία στό κεφάλι. Έγώ έπεσα κάτω λιπόθυμος. Όταν συνηλθα, ό άγνωστος, φυσικά, δέν ήταν πιά έδω!....

Ο έπικεφαλής τών άστυνομικών κύταξε παρατεταμένα στό μάτια τόν όπλοπώλη και κατόπι τόν ρωτά:

— Και μέ ποιό χέρι σάς χτύπησε;

— Μέ τó δεξιό. Μά τάλλο κρατούσε τó περιστροφό.

— Λαμπρά! Κύριε Κ. δέν ξέρω γιά ποιό λόγο τó κάνατε αύτό, άν οι δουλειές σας πάνε καλά ή άσχημα, άν είσθε άσφαλισμένος ή όχι. Πάντως μάς είπατε ένα όραίο παραμύθι γιά τó όποιο θά πάτε μέσα γιά άρκετά χρονάκια.

— Μά, κύριε....

— Τίποτε Σας συλλαμβάνω γιάτi σκηνοθετήσατε άπλώς μία έπιθεση έναντίον τού έαυτού σας!....

Πώς ό άτυνομικός κατέληξε στό συμπέρασμα αύτό και συνέλαβε τόν όπλοπώλη;

(Η άπάντησις στό προσεχές)

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΟ Χ;

Μέ τó σχήμα, τού όποίου τήν εικόνα σάς παραθέτουμε, θά κάνετε, κόβοντάς

το στό τρία μέ δυό ψαλιδιές, τó γραμμα Χ. Πώς θά τó καταφέρετε;

(Η λύσις στό προσεχές)

□ □

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΠΟΥ ΦΟΥΣΚΩΝΕ

(Ένα μαθηματικό... παραμύθι)

Ξέρετε όλοι τόν μύθο τού βατράχου, πού θέλοντας νά μοιάξη μέ τó βόδι, φούσκωνε, φούσκωνε, ώσπου έσκασε.

Λοιπόν, ύπάρχει και ένας άλλος μύθος πού τόν διηγήθηκε μία μέρα στούς

μαθητάς του ένας μαθηματικός. Νάτον: Ζούσε κάποτε σ' ένα σπήλαιο ένας βάτραχος, πού ήταν τόσο ματαιόδοξος ώστε θέλησε μία μέρα νά γίνη τόσο μεγάλος, όσο ήτανε και τó σπήλαιο του. Άρχισε λοιπόν νά φουσκώνη και τά κατάφερε τόσο καλά, πού κάθε ώρα, γινότανε διπλάσιος σέ όγκο. Έτσι κατάρθωσε μέσα σέ 13 ώρες νά γεμίση τó σπήλαιο μέ τόν όγκο του. Αν, τώρα άντι τού ένός, ύπήρχαν στό σπήλαιο αύτό δυό βάτραχοι, σέ πόσες ώρες θά γεμίζε τó σπήλαιο, από τόν όγκο τους;

(Η λύσις στό προσεχές)

Λύσεις προηγούμενων

ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ ΜΕ ΔΥΟ

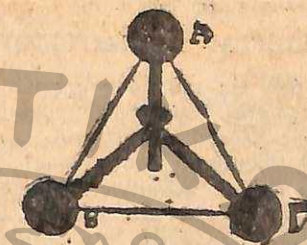
Ίδου πώς, μέ δυό ψαλιδιές, θά μ

τασκεύαστε ένα τετράγωνο μέ τά δυό πού σάς δώσαμε στό περασμένο φύλλο.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΒΡΑΧΟΙ

Ίδου πώς θά τοποθετηθούν οι σανίδες

ούτως ώστε νά ενώσουν τους τρεις βράχους.

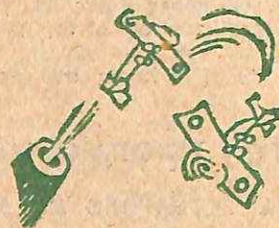
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 522

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	Σ	Ο	Λ	Ο	Μ	Ο	Σ		Σ	Ι	Α
2	Ι	Κ	Α	Ρ	Ο	Σ		Π	Ι	Ν	Α
3	Κ	Α	Μ	Α	Ρ	Ι	Ν	Ι		Ο	Ρ
4	Α		Π		Ι	Ο	Σ		Α	Ν	Ο
5	Γ	Λ	Α	Ρ	Ο	Σ		Ο	Ζ	Ο	Ν
6	Ο	Α		Η	Ν		Σ		Ο	Υ	
7		Μ	Η	Ν		Α	Ι		Ρ		Χ
8	Μ	Ι	Χ	Α	Η	Λ		Μ	Α	Ρ	Α
9	Ν	Α	Ο	Ν		Ο	Ν			Ο	Β
10	Α		Σ	Ι	Α	Γ	Ο	Ν		Μ	Ρ
11		Ρ		Α		Α	Ε	Κ		Η	Η

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΚΑΝΟΝΙΑ ΠΟΥ ΕΚΣΦΕΝΔΟΝΙΖΟΥΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

ιὰ τὰ ἐφευρέση ποὺ δοκιμάζεται τώρα στὴν Γαλλία, θὰ ἀναστατώσῃ τὴν πολεμικὴ τέχνη στὸ κεφάλαιο τῆς ἀερο-

πορίας. Ἡ νέα ἐφευρέση καταργεῖ, ἀπλούστατα τὰ ἀεροδρόμια! Δηλ. θὰ μπορῇ ἕνα ἀεροπλάνο, χάρις εἰς ἕνα εἰδικὸ μηχανήμα, νὰ ἀπογειοῦται, χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκη ἀεροδρομίου, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔν τῷ μεταξὺ καταστραφῇ ἀπὸ κανένα βομβαρδισμό.

Τὸ μηχανήμα δὲ αὐτὸ εἶναι... ἕνα τεράστιο κανόνι μέσα στὸ ὁποῖο θὰ τοποθετῇται τὸ ἀεροπλάνο καὶ μὲ πεπιεσμένο ἀέρα θὰ ἐκσφενδονίζεται στὸ κενόν.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ὡς τώρα, ἐστὶ φθηνὰ ἀπὸ ἐπιτυχία, ὅπως λένε οἱ ναυτικοὶ στρατιωτικοὶ κηλῶν.

ΕΞΑΝΤΛΕΙΤΑΙ ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ;

Εἰδησις ἀπὸ τὶς πρὸ ἀνησυχητικὲς γιὰ τοὺς θαλάσσιους τοῦ βολάν, μεταδόθηκε αὐτὲς τὶς μέρες: ἐλαττώνεται, σταθερὰ ἡ παραγωγή καουτσούκ στὸν κόσμο! Θάρσῃ δὲ μιὰ μέρα ποὺ τὸ πολυτίμητο αὐτὸ εἶδος θὰ φθάσῃ στὸ... μὴδὲν καὶ τότε ὅμως νὰ περιμένουμε πολλὰ χρόνια γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ φυτέψουμε πάλι νέα καουτσουκόδενδρα ποὺ θὰ ἀποδώσουν ὅτι χρειάζεται στὴν παγκόσμιον βιομηχανία.

Πρώτα-πρώτα φυσικὰ, θὰ πληγῇ ἡ βιομηχανία τοῦ αὐτοκινήτου. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἀρχίσουν οἱ οἰκονομίες. Μελετᾶται μάλιστα ἀπὸ τώρα ἕνας νέος τρόπος κατασκευῆς τροχῶν ἀπὸ... φελλό.

Σήμερα, ἡ Ἀμερικὴ κυριαρχεῖ στὴν ἀγορὰ τῶν καουτσούκ μὲ 570.000 τόννων τὸν χρόνο καταναλώσεως, ἐνῷ ἡ παγκόσμιος κατανάλωσις εἶνε 1.100.000 τόνν. Καὶ τὸ περισσότερο καουτσούκ στὴν Ἀμερική, φεύγει στὰ ἐλαστικὰ τῶν αὐτοκινήτων. Ἐν ὅσον

κάθε Ἀμερικανὸς σχεδὸν, ἔχει τὸ αὐτοκίνητό του. Ἐπόμενον λοιπὸν εἶναι, ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως, πρῶτοι οἱ Ἀμερικανοὶ νὰ ἀποθανοῦν τὰς συνεπειάς.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΞΗΓΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΑΛΑΚΡΑ

Ξέρετε γιατί φαλακραίνουν οἱ ἄνθρωποι; Ἀκούστε μιὰ νέα ἐξήγηση ποὺ δίνει ὁ καθηγητὴς Φέντσερ τοῦ Βερολίνου:

Τὰ ὀστά τοῦ κρανίου, ἀναπτύσσονται δραστήατα, μὲν κατὰ τὸ 400—500 ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου τὸ κρανίον ἀποκτᾷ πλήρη τὸν ὄγκο του. Καθεὶς, μπορεῖ νὰ τὸ διαπιστώσῃ εὐκόλως αὐτὸ, δοκιμάζοντας νὰ βάλῃ τὸ καπέλλο ποὺ φοροῦσε ἄλλοτε, πρὶν λίγα χρόνια. Δὲν θὰ τοῦ χωράῃ πιά. Τὸ ἐναντίον ὅμως, τὸ τριχοφόρο δέρμα δὲν ἀναπτύσσεται διόλου. Τεντώνει, λοιπὸν, κατ' ἀνάγκην, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ κόκαλα τοῦ κεφαλοῦ στὴν ἀνάπτυξή τους, ἀνοίγουν οἱ πόροι, ἐξασθενίζουν οἱ ρίζες τῶν μαλλίων καὶ αὐτὰ πέφτουν! Στὸν σβέγκο καὶ στὰ

κλαίβῃ, στοὺς κροτάφους, τὸ δέρμα δὲν ἀπορροῦνται γιὰ νὰ εἶναι λιγώτερο τεταμένο ἐκεῖ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀπὸ κάτω ἡ περισσώτερη σάρκα καὶ λίπος.

Δὲν μᾶς ἐξηγεῖ ὅμως, ὁ δοκτ. Φέντσερ, τὸ πῶς συμβαίνει νὰ μὴν κάνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φαλάκρα. Μήπως καὶ δὲν μεγαλώνει στοὺς μὴ φαλακροὺς τὸ κρανίον;

ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΟΛΟ ΑΠΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ

Εἶναι τὸ νησί Τρινιτὲ τῶν Μικρῶν Ἀντιλλῶν. Ἐχει 400.000 κατοίκους ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς... κο-

λιμπτοῦν μέσα στὸ πετρέλαιο. Πραγματικὰ, τὸ κέντρο τοῦ νηιοῦ, εἶναι μιὰ ἀπέραντη λίμνη γεμάτη ἀπὸ τὸ πολυτίμητο αὐτὸ ὀρυκτὸ ὑγρὸ. Ἡ λίμνη αὕτη εἶναι μοναδική στὸν κόσμο καὶ τόσο πλούσια ποὺ σὲ διάστημα 50 ἐτῶν ἐκμεταλλεύσεως μὴδὲν ἐξάντλησε ἡ ἐκμεταλλεύσις τῆς ἑξέμετρα, καὶ μένει ἀκόμη 87 μέτρα βάθος, στὸ κέντρο τῆς!

Ἡ παραγωγή τῆς ἀντιπροσωπεύει τὰ 0,7% τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς καὶ ἔφθασε στὸ 1936 σὲ 1.813.479 τόνους.

Τὸ εὐλογημένο ὅμως αὐτὸ νησί, δὲν περιμένει μόνον ἀπὸ τὸ πετρέλαιό του: 6-ἄξει ἐπίσης ἑλκίσση, ἰνδοκάρνα, υπανάνες, λεμόνια, πορτοκάλια κλπ.

ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Ἰ χαροποιεῖται τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς, εἶναι τρομοκρατημένοι κατ' αὐτάς. Γιατὶ εἶναι κάποιος Ἀγγλος ποὺ ποτὲ δὲν

χάνει στὰν παίξι καὶ στὰν παίξι κερδίζει πάντα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, κάθεται μπρὸς στὴν ρουλέττα, ποντάρει σ' ἕνα ὀρίσμένο ἀριθμὸ ἕνα μεγάλο ποσὸ καὶ σὲ λίγο τὸ κερδίζει.

Αὐτὸ ἐξοκολοθεῖ μέχρις ὅτου ὁ φοβερός αὐτὸς τυχερός... βαρεθῇ νὰ κερδίζει.

Οἱ διευθύνσεις τῶν Καζίνων ἀνήσυχες, καὶ φοβισμένες κανένα κίλο, εἰδοποίησαν τὴν εἰδικὴ ἀστυνομία, αὐτὴ ἐρευνῆσε καὶ ἔμαθε τὰ ἐξῆς περίεργα:

Ὁ Ἀγγλος ποὺ σημειωτέον, εἶναι τύπος ἐντίμου ἀνθρώπου, ἔχει σπῆτι του ἕνα πινάκι ρουλέττας καὶ περνᾷ τὶς μέρες του κάνοντας νὰ ταλαντεύεται μπρὸς στοὺς 36 ἀριθμοὺς τὸ βαρίδι ἐνὸς ἐκκεντρίως.

Τὸ ἐκκεντρίως αὐτό, τοῦ δίδει πολυτίμητες πληροφορίες ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸ στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ ποντάρῃ. Καὶ δὲν τὸν γελᾷ ποτέ...

Οἱ διευθυνταὶ τῶν Καζίνων, βλέπουν τώρα μὲ τρόμο τοὺς τὸν περιέργου αὐτοῦ τυχεροῦ καὶ πάλιν στὶς αἰθούσες τοῦ παιχνιδιοῦ.

Ο ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ξέρομε ὅλοι τὸν ἀγκυλωτὸ σταυρό, τὸ περίφημο ἔμβλημα τοῦ χιτλερισμοῦ. Ἀν πιστέψῃ κανεὶς τοὺς χιτλερικούς, τὸ σύμβολο αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν σβάστικα, μιὰ εἰκόνα δηλ. ποὺ παριστάνει τὸν ἥλιο καὶ ποὺ βρίσκεται πάνω σὲ μνημεῖα πολιτισμῶν πολλὰ διαφορετικῶν συχνὰ τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἔτσι, ἀπαντᾶται ὁ σταυρὸς αὐτὸς σὲ μνημεῖα τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἰρλανδῶν τῆς Ν. Ἀμερικῆς.

Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ ἰσχυρίζονται οἱ χιτλερικοὶ δὲν εἶναι σωστό. Τοῦλάχιστον σὲ μιὰ του λεπτομέρεια. Ἡ ἀληθινὴ σβάστικα εἶναι προσανατολισμένη ἐντελῶς ἀντίθετα

παρ' ὅτι εἶναι τὸ χιτλερικὸν ἔμβλημα. Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν σαουάστικα, ποὺ στὶς Ἰνδίες καὶ τὴν Κίνα φημίζεται ὡς κάτι ποὺ φέρνει δυστυχία!... μου. Δὲ βέβαια νὰ γίνω καὶ ἐπίσκοπος.

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΡΩΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΖΩΑ

(Λόγω τῆς παρεμβολῆς εἰς τὰ γεγονότα τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς τῆς «Ἐβδομάδος τῶν Ζώων», ἀφῆνομεν διὰ σήμερον κατὰ μέρος τὰς φλογερὰς ἀνταποκρίσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Νόντα καὶ δίδομεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἔτερον ἐκ τῶν ἀρθογράφων μας κ. Ἀγκώπ Ζουρνάτζιαν).

Ἀσπῆτοι φίλοι καλημέρα σας. Ἰδοὺ ἐγὼ πάλιν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν. Κύριος ἀρχεσυντάκτης ἐμένα ἱφώναξε, ἔδωμάδα ζώων διανύομεν, περὶ τῶν ἰγρῶν, εἶπε. Ἀλήθεια φίλοι μου Μεαὶν μεαὶν ἐμένα συγκίνησις κατέχει. Ζῶα! Ἐβδομάς ζώων! Τί μεαὶς μεσὸς ἐννοια λέξεις; Ἀγαπᾶτε τὰ ζῶα; Καὶ ἐγὼ ὁμοίως. Ἰσπίτι μου ἔχω ἕνα σκυλάκι καὶ ἕνα γάτος. Τὸ λοιπὸν, αὐτὲς τὶς μέρες λέω τῆς Καρ. Ἀγκώπ.

—Υναῖκα, ἡμέρα ζώων, ἰδωμάδα ζώων ἀρχίζει, πολλὴν πλεονία ἀφῆσε γιὰ τὸν γάτο μας, κόκαλα μπόλικα δώσεις σκύλο μας, ἔσλο ἀπαροῦρεται...

Υναῖκα συγκινήθηκε ποῦπουλα ἀμέσως ἔδωκε ζῶα μας, ποῦπουλὸ τὸ γάλα ἔδωκε φᾶνε. Ἐβδομάδα ζώων τέλει, παλὴν βιολὶ ὕνακα ἄρχισε.

Ὅτι καὶ ἐσεῖς ἀσπῆτοι ἀναγνώστες ἀγαπᾶτε ζῶα. Θεὸς καὶ αὐτὰ ἐποίησε, ἀπατᾶ ἀλλήλους. Εἶπε ἡμᾶς. Ἰσπερθεῖκατε ποτὲ τί θὰ γινώμασαν ἀνευ χωρὶς τὰ ζῶα; Ποῦ θὰ βρῖσκαστε ὥραιες ποτολέτες, ποῖς θὰ μᾶς ἔδινε γάλα τοῦ γκουζέλ-γκουζέλ μου-χαλεμπαῖ κανόνι, ταοῦν γκουζοῦ κανόνι, καὶ μᾶς ἀφῆσε κανόνι; Ποῖς μᾶς ἔδινε γοῖνα του, ποῖς μᾶς ἔδινε προβεία του, σόλες παπούτσι μας περᾶσουμε;

Ἀσπῆτοι, λοιπὸν, τὰ ζῶα, τῶν τα, ἄνα μὴν τὰ χτυπᾶτε.

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ ΡΙΣΕΛΙ

Ο ΚΩΔΩΝΟΚΡΟΥΣΤΗΣ ΤΗΣ ΖΑΚΣΟΝΒΙΛΛΗΣ

Μεγα ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἐκ τοῦ φυσικοῦ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Σήμερα, ἀσπῆτοι ἀναγνώστες εἰσερχόμεθα εἰς τὸ συναρκατικότερον κεφάλαιον τῆς ἀφηγήσεώς μας: τὸ τέλος.

Ἐλέγαμε, λοιπὸν, ὅτι ὁ Ἀγ-

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΘΛΙΒΕΡΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἀναγνώστης μας ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μᾶς γράφει:

Φίλη «Καθημερινή Ἐβδομάς». Ἐρχομαι σήμερα νὰ σοῦ ἀναφέρω περὶ μιᾶς ἄκρας θλιβερᾶς υποθέσεως, ἡ ὁποία εἶναι καὶρός πλέον νὰ παύσῃ, διότι κρατεῖ εἰς ζωηροτάτην συγκίνησιν ὁλόκληρον τὴν μεγάλην συνουσίαν εἰς τὴν ὁποίαν κατοικῶ καὶ ἡ ὁποία ἀνέκαθεν φημίζεται διὰ τὸ φιλήσυχον καὶ εἰρηνικὸν τοῦ χαρακτῆρος τῶν κατοίκων της. Δὲν θὰ ἐπεκταθῇ πολλὴ. Διευθυντά, θὰ σὰς ἀναφέρω ἀλλῶς γεγονότα καὶ κρίνεται ὑμεῖς περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ ζητήματος. Ἐπαφίμεθα δὲ πλήρως ἡμεῖς, οἱ τάλανες κάτοικοι τῆς ἀτυχοῦς ταύτης συνουσίας διὰ τὴν εἰσήγησιν τῶν ἐνδεικνυμένων μέτρων πρὸς κατάπαυσιν τοῦ ἀτόπου, καὶ πρὸ παντὸς πρὸς ἄσιν τῶν λόγων οἱ ὁποῖοι τὸ προκαλοῦν καὶ τὸ διαεισφέρουν. Διότι, πρέπει νὰ ξεύρετε κ. Διευθυντά, ὅτι εἰμεθα καὶ ἡμεῖς ἄνθρωποι, ὅτι ἔχομεν γυναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ ὅτι τοιαῦτα τινὰ πράγματα δὲν δύναται εἰμὴ νὰ μᾶς προσβάλουν βαθύτατα. Μὴν ἀπορετὴ διὰ τὴν ἀγανάκτησιν μου. Εἶναι δικαία κ. Διευθυντά καὶ εἶναι ἡ φωνὴ διὰ χιλιάδων φιλησύχων καὶ φιλονόμων πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ φόρους πληρώνουν καὶ τὰ θέατρα ἀγοροῦν. Πρέπει λοιπὸν νὰ τείνετε εὐχκοὺν οὐς εἰς τὰ φρικτὰ παράπονά μας καὶ νὰ ὑψώσετε φωνὴν ἀπὸ τῶν σπηλῶν σας.

Δέξασθε ἐπὶ τούτοις κ. Διευθυντά τὰ ταπεινὰ σέση μου ὁμῶς μετὰ τῶν σεβδῶν τῶν λοιπῶν θυμάτων τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἱστορίας.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 30ῇ Σεπτεμβρίου 1937.

Δούλος σας

Δούλος σας

σῖλαος ἦτο σφόδρα ἐρωτευμένος, καὶ δι' αὐτὸ ἀνεχώρησε εἰς Ἀμερικήν.

Λοιπὸν, πραγματικὰ, δὲν σὰς ἀστενεύομεθα διόλου. Ὁ Ἀγρίλαος ἤρᾳτο καὶ ἤρᾳτο ἐμμανῶς, δηλ. μετὰ μανίας. Τὸ ἰνδαλμα τῆς καρδίας του ἦτο νεαροτάτη δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς ἀρχιδουκίσσης τοῦ Χαμένου Ἀλόγου, ἄλλοτε πρώτης θαλαμηπόλου τῆς ὑποκομῆσης ντὲ Μοντεσκιέ. Ὁ Ἀγρίλαος ὅμως, γαλλιστὶ Ἀγρίλας, καὶ γερμανιστὶ Ἀγρίλας, δὲν ἤθελε νὰ τὰ ἔβη αὐτὰ. Ἀγαποῦσε καὶ ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ τὴν ἀγαπημένην του.

Παρουσιάστηκε, λοιπὸν, μιὰ μέρα εἰς τὴν μητέρα του καὶ τῆς λέγει:

ΤΙ ΘΑ ΙΔΟΥΜΕ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Οἱ κινηματογράφοι τῆς πρωτεύουσας ἐτοιμάζονται, φρεσκαρισμένοι, καινούργιοι, νὰ ἀνοίξουν τὰς πόλεις τῶν καὶ νὰ δεχθοῦν τὸ πιστό τους κοινόν. Σὲ λίγες μέρες, ἡ νέα κινηματογραφικὴ σαιζὼν θὰ ἔχῃ ἀρχίσῃ πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν φίλων τῆς δόξης ποὺ ἀνυπομονοῦν νὰ ξαναῖδουν τοὺς παληοὺς τῶν γνωρίμων καὶ νὰ τοὺς ἀπολαύσουν στὰ νέα ἀριστουργήματα στὰ ὁποῖα θὰ ἐμφανισθοῦν.

Ἡ «Καθημερινή Ἐβδομάς» ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ της νὰ ἐνημερώσῃ τοὺς κινηματογραφοφίλους ἀναγνώστας της, προέβη εἰς πρόχειρον ἐρευνᾶν καὶ ἀνεκάλυψε τὰ ὅσα εἶδε διὰ τὴν προσεχὴ σαιζὼν.

Ἐν πρώτοις θὰ ἔχωμεν ἕνα νέο φίλμ τῆς Γκρέτα Γκάρμπο. Ὅχι, ἐκεῖνη τὴν «Κυρίαν με τὰς Καμελίας» ποὺ ἀνηγγέλθη καὶ ποὺ καλὰ θὰ ἔκαναν νὰ τὴν κλείσουν πιά εἰς κανένα σανατόριον. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο φίλμ, τὸ ὁποῖον θὰ ἀφήσῃ ἐποχὴν. Δὲν σὰς λέγομεν τὸν τίτλον. Σὰς τὸν ἀφήνομε ὡς μίαν εὐχάριστον ἐκπλήξιν δι' ἀργότερα.

Ἡ Κάθριν Χέμπουργκ, θὰ ἐμφανισθῇ εἰς μιὰ μεγαλειώδη δημιουργίαν της: «Τὰ κρεμμύδια ποὺ ποδιδίδουν».

Ὁ ἀγαπητὸς τῶν γυναικῶν Γκάρι Κούπερ, θὰ μᾶς ἐμφανισθῇ φέτος εἰς μίαν συναρκατικὴν του δημιουργίαν «Τὸ ἄνθος εἰς τὴν κοιλιδόχην». Λέγεσθαι ὅτι διὰ τὸ γόργισμα τῆς ταινίας αὐτῆς ἐδαπανήθησαν τρία ἐκατομμύρια δολάρια, μόνον διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἔχρησιμοποίησεν ὁ Γκάρι ὡς ὑπονοούμενον.

Ὁ Σαρλό, παρὰ τὴν ἀρχαίαν του ἀπόφασιν θὰ, μᾶς ἔλθῃ φέτος πᾶντοῦ εἰς μίαν νέαν του ἡχητικὴν καὶ ἄδουσαν κομωδιάν εἰς

κτῆνας.

Ἐδὼ τελειώνει ἡ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ Κωδωνοκροῦστου τῆς Ζακσονβίλλης. Ἀπὸ τότε οἱ και-πῆτες της δὲν ἀνεύθυναν. Καὶ οὕτως παύει. Λειτουργήσῃ ποτὲ στὴν ἐκκλησίαν αὐτὴ οὕτως διάκος.

Λέγονται τώρα, ὅτι καθεὶς χρόνον, τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγλαδιῶν βγαίνει στὴν Ζακσονβίλλην τὸ φάντασμα τοῦ ἀτυχοῦ Ἀγρίλαου, καὶ φωνάζει:

—Εὐδοξία! Εὐδοξία! Ποῦ εἶσαι...

—Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντᾷ.

—Εὐδοξία! Εὐδοξία! Ποῦ εἶσαι...

—Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντᾷ.

—Εὐδοξία! Εὐδοξία! Ποῦ εἶσαι...

—Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντᾷ.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

Οἱ στρατιῶτες οἱ τρομεροί, οἱ φοβεροί, οἱ ἄπονοι, ποὺ ἀποστελλοῦν συνεχῶς στὴν Κίνα οἱ Ἰάπωνες, ἀρῶν ἐπὶ τὸ Νομὶν τὴν περασμένην Τρίτην, ἐξώρισαν καὶ μὴμᾶν ἐκ λάθους στή... Μαδρίτη!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΤΑΙ ὁ κύριος ποὺ ἔφτυσε χθὲς βράδην ἔξω ἀπὸ τὸ παρθεῖον τοῦ τῶν τῆς ὁδοῦ Πατησίων, μπροστὰ ἀκριβῶς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, νὰ περᾷ ἀπὸ τὸ καφετεῖον ὁ «Ἀτίλλας» διὰ νὰ δαξῇ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἐπειγόντως μολντῶν διὰ κύριον ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ πανδρευθῇ.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ πολυτελεῖας, ὁπτακλινδρον καὶ ὁπταθέσιον μὲ ὅλας τὰς μεθόδους τελεσιποιήσεως χαρίζεται. Ἀπαραίτητος μιὰ μικρὰ προκαταβολή.

τὴν ὁποίαν θὰ τραγουδήσῃ καὶ ὁ ἴδιος τὸ Ἀγαρνί.

Ἐπιμένει ὅμως πάντοτε νὰ μὴ ὁμιλῇ, ἐφ' ὅ καὶ θὰ ἐπονομασθῇ ὅπως φαίνεται: Ὁ Μέγας Σιωπηλός.

Ἡ Μαρίνα Ντήτλιν θὰ ἐμφανισθῇ σ' ἕνα θαυμασιὸν καὶ ἀριστοτεχνικὸν ὁνειρόδογμα: «Τὰ πρᾶσινα ἔλκος».

Γνωστὴ ἀθηναῖκή ταβέρνα θὰ προσφέρῃ, καθὰ πληροφοροῦμεθα ῥεστοῖνα εἰς τοὺς θεατὰς τοῦ κινηματογράφου, κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς τοῦ ἔργου αὐτοῦ.

Ο ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΣ

κτῆνας.

Ἐδὼ τελειώνει ἡ θλιβερὴ ἱστορία τοῦ Κωδωνοκροῦστου τῆς Ζακσονβίλλης. Ἀπὸ τότε οἱ και-πῆτες της δὲν ἀνεύθυναν. Καὶ οὕτως παύει. Λειτουργήσῃ ποτὲ στὴν ἐκκλησίαν αὐτὴ οὕτως διάκος.

Λέγονται τώρα, ὅτι καθεὶς χρόνον, τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγλαδιῶν βγαίνει στὴν Ζακσονβίλλην τὸ φάντασμα τοῦ ἀτυχοῦ Ἀγρίλαου, καὶ φωνάζει:

—Εὐδοξία! Εὐδοξία! Ποῦ εἶσαι...

—Ἄλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντᾷ.

ΤΕΛΟΣ

ΝΕΟΔΗΜΙΚΗ ΛΟΧΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΡΑΦΤΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Γιατί δεν ήλθα τότε Πώλ;
που κάνω των γραφτών κοντρόλ.
Γιατί είστε χαλαρή «φριβόλ».
Ναί τώρα σάς το λέω
στο γράμμα μου αυτό έδώ
με θάρρος και χωρίς αιδώ,
που είναι το τελευταίο.

Η πρώτη δεν είναι φορά
που λέτε λόγια τρυφερά
θαρρώ σε δεσποινίδα.
Είστε ένας Δόν Ζουάν κοινός
κι' εις το φλεγματισμό δεινός
που όμοιο σάς δεν είδα.

Θαρχόμουν ασφαλώς προχτές
στο ραντεβού μας, μιά Σάββατο
που σ' είδα με μιάν άλλη.
Και πέρασα στιγμές φριχτές
που δεν τις έννοιωσα ποτέ
των αισθημάτων πάλη.

Κι' όμως... τώρα καλέ μου Πώλ,
που κάνω των γραφτών κοντρόλ,
βλέπω σάς θίγο. Κρίμα!
Όλα λοιπόν τ' άνακαλώ
πιστέψτε σάς παρακαλώ
τάγραφα άπλως για ρίμα.

ANT. Σ.

□ □

ΣΑΝ ΚΙ' ΑΠΟΥΣ

Απόψε χωρίς να θέλω φυλλομετρώ πονε-
μένος το βιβλίο των άναμνήσεών μου. Η
άποψη βραδυά μου θυμίζει μιάν άλλη, γε-
μάτη έρωτα και χαρά και μεθύσι. Πόσο λα-
χαρώ να την ξαναζήσω! Σάν κι' απόψε...
Βραδυά φεγγαρόλουστη. με καθαρό χρυσο-
κέντητο ούρανό από πλήθος αστέρια, που το
λαιπυρίσιό τους έμοιαζε μ' ένα μεδίσματα
θεϊκό. Όρες μείναμε άγκαλιασμένοι σφιχτά,
σιωπηλοί μέσ' την ασάλευτη άρμονία της
σπέροχης νύχτας.

Ηρεμία βασίλευε γύρω μας και μόνον οι
νυχτερίδες με τη στριγγή τους φωνή σέρνα-
νε το μονότονό τους τραγούδι. Όταν σηκω-
θήκαμε για να χωρισθούμε ένα σύννεφο έ-
κρυψε το φεγγάρι και μέσ' το σκοτάδι που
άπλώθηκε μονομιγές, δεν διακρίναμε ό ένας
τον άλλον. Ήταν τάχα κακός οίονός; Κάτι
δύσως μου βασάνισε τη σκέψη και στην ψυ-
χή μου έννοιωσα μιάν θλίψη βαριά...

Απόψε ή βραδυά είναι απαράλλακτη. Μό-
νο έσύ λείπεις... Κι' ή άπουσία σου μου
φέρνει μιάν λύπη άνείπωτη. Μοναχός μου,
στη φτωχική κάμαρά μου—όπου το φεγγάρι
χύνει το φώς του άπ' τα παράθυρα—με τις
σκέψεις αυτές, άναπαύω τις όσες που έλα-
με τη μαγική έκλειψη βραδυά. Και τ' άναπαύ-
ω από ήττα σ' ένα ξανάναυτο μέσ' στα μάτια
μου. Ένα δάκρυ θεού κυλά ήθελες μου...
Έξω οι νυχτερίδες έξασκοιούσιν να σέρ-
νουν με τη στριγγή τους φωνή το μονότονό
τους τραγούδι.

ΝΙΚΟΜ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΓΜΕΣ...

Είναι στιγμές που τη ζωή φθάνεις να βα-
ρεθής,
είναι στιγμές που το μυαλό τ' άσάνα θο-
λάνουν
κι' άδημονείς στον μάταιο κόσμο γιατί νάρ-
θής,
που βασιλεύουν οι καύμοι και τις καρδιές
πληγώνουν.

Κι' είναι στιγμές που θ' άχεχνάς όλα με μιάν
ματιά,
με το κρασί, με το βιολί, μ' ένα τραγούδι
μόνο...
Σε μιάν τρελλού χορού στροφή—ό! Τί γλυ-
κειά ψευτιά!

Φεύγουν οι μαύρες συλλογές μαζί με κάθε
πόννο.
ΝΙΚ. ΚΡΑΝΑΙΟΣ

□ □

SOUVENIR

Χθές βράδυ μέσ' στη σιγαλιά,
θυμήθηκα γλυκά φίλιά,
που μουδίνες κάποια νυχτιά με πόθο με
μανία.

Και ένώ θυμόμουν ξανά,
τά περασμένα τα στενά,
μούφερε ή θύμιση γοργά, κάποια παλιά Ι-
στορία.

Μέσ' στη βεράντα γελαστοί
καθόμαστε κι' άγκαλιαστοί
στο κήπο σας εύδιαξαν λουλούδια μου-
μένα.

Κι' ένώ άγάλλο το στερεό
έφευγε κείνο βραδυό,
είπες με πόθο «σ' άγαπώ» γυρίζοντας σε
μένα...

Κι' έγώ σε κύτταγα γλυκά,
πούγενες πάνω μ' άπαλά,
κι' ήταν το πλάνο σου κομμάτι πνιγμένο στα
γυεραίν.

Μου είπες κάπως σιγανά,
κνιτάζοντάς με εϊρωνικά:
«Τού λντερμέτζιου» έφθασε το θλιβερό ρε-
φραίν...

Κι' ήρθε όϊμέ κι' άλλη βραδυά,
με ματωμένη τη καρδιά,
τραβήξαμε προς το ΣΚΟΠΟ, που ή μοίρα
είχε δοίσει.

Έσύ σε ξένη άγκαλιά,
ξενώνοντας κείνα τα παλιά,
κι' έγώ όδοιπόρος τραγικός, για της ζωής
τη λύση...

Χθές βράδυ μέσ' στη σιγαλιά,
θυμήθηκα γλυκά φίλιά,
κι' ένα μοτίβο μακρινό, άπ' της ζωής την
άκρη.

Μπορεί σ' όσα σου το γλυκό.
σαν μαρμαρί νεκρικό.
άργά για σένα κώλησε στερεό ένα μου δά-
κρυ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΔΕΙΛΙΑ

Να νοιώθης θλίψη άβάσταχτη κι' άπελπισία
άλλη τόση
να παραδέρνης σβύνοντας στην άγκαλιά του
Πόνου
και μιάν έλπίδα σπλαχνική που θα σε λευ-
θερώσει
να μην προσμένεις—άμοιρη— στον έρχομό
του Χρόνου.

να ξέρεις πως ή θέση σου δεν είναι πιά μέσ'
στη Ζωή
που στην πληγώνει όλημερίς του σπαραγμού
το βέλος
της ύπαρξής σου το φριχτό βιβλίο να θέλεις
να κλεισθί
κι' ώστόσο... να μην δύνασαι να γράψεις ένα
ΤΕΛΟΣ!

□ □

ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙΑ

Χαρά, φώς, λάμψη τ' ή περίλη έσύ, έλα
σε καρτερώ να φτερουγίσουμε ψηλά, πολύ
ψηλά σαν κορυδαλοί στη χαρωπή αύγη τ'
ούρανού της Αγάπης.

Ό! άγαπημένη, ό νησιώτικος άγέρας
ψέλνει στα καστανά μαλλιά σου ύμνους έρω-
τικούς...

Όμορφη σαν Νύμφη, λυγρή σαν Νεράι-
δα, θελκτική σαν χάριτα πουδρες τα όλόγλυ-
κα βλέφαρα της. Ήρσε τη λεπτή πνοή της
Κυθηρείας, να πάρει με τα πλάνα και ξωτι-
κά μάτια σου την ψυχή μου.

Σάν δακρύζεις από το κρυστάλλινο γέ-
λοιο της χαράς φαίνονται τα δάκρυά σου
σαν τις στερεές άνοιξιάνικες σταλαγματιές
που πέφτουν πάνω στα γιγάντια κύπελλα
των κρίνων.

...Περνούν όλα, Κι' όλα τάχα δεν είναι
μάταια; Στόν ούρανό ή φιλοδοξία δεν βρί-
σκει κατοικία. Τού κόσμου τα πάθη γκρεμι-
ζονται εκεί που ρίχνουν άκόμη τα πρώτα
βλαστάρια. Κι' ή άγάπη μόνη είναι άγγελι-
κή, ούράνια, αιώνια. Η Ιερή της φωτιά ζή
παντοτεινά την καρδιά. Από τον ούρανό κα-
τέβηκε, στόν ούρανό θ' άναγυρίση...

Ό! Άν είμαστε για πάντα ένωμένοι
πρоста στη φωτιά της ζωής... Κι' άς άπο-
χαιρετούσαμε το νοστολγικό παρελθόν... Όι
τραβούσαμε για ένα νέον μέλλον ξαναγινισ-
νό από την έρωτα... Θα φεύγαμε για το
νησί της Αγάπης, εκεί που άπό τ' άπώδυ
άνεβαίνει μιάν φωνή σαν ποσειδωνική κι' ή
παρική δοσορρία άννοτορμίζει τη δόση
να τη γλυκύ μισιά κι' έρχεται τ' άγέρι
το γλυκό ούρανό...

Και θ' ή αντίκρυες τότε όλη τη φύση
άδελωμένη με κόνινες, τοιαντάφυλλα, νε-
φελέδες, με τα γλυκά σάβανα πουλιά, που ή-
λάνονται ως τα ούράνια να σηκωθί να ν'
άνασπώση:

-Χαρά...

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, Αθήνα

("Οπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξωμηνος	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνας 22)

Τα χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και
η δεν έπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Γι' όργον Ν. Πουρνάρα. Στο φύλ-
λο 517 της «Έβδομάδος» της 1 Ιου-
λιου 1937 σάς είχαμε είδοποιήσει να ξανα-
στείλετε το πεζό σας γιατί είχε παραπεσει
ή ύπογραφή σας μαζί με δύο-τρεις φράσεις
του τέλους. Άλλά φαίνεται δεν το είδατε.
Πάντως το δημοσιεύουμε τώρα και σάς ζη-
τούμε συγγνώμη για την άρροπορία. Ρο-
λάνδον. Το γράμμα σας βρίσκεται στην
μάσθη σας στα γραφεία μας. Δυστυχώς
αυτό που ζητάτε δεν μπορεί να γίνει...

Σταμ. Βαρεβάργον. Πολύ κοινό το
θέμα και αρκετός στόμφορ στο γράψιμο που
έλαττώνει την δραματικότητα στα συγκινη-
τικά σημεία. Προσέχετε στην έκλογή των θε-
μάτων σας. Ηλ. Μπακόπουλον. Καλό
το δέγμα σας. Το κρατούμε. Γι' όργον.
Λιάκον. Καλό για την Σελίδα.
Για την άλλη στήλη όχι. επειδή όλοι οι στί-
χοι του δεν είναι το ίδιο δουλεμένοι.
Π.χ. το πέμπτο τετράστιχο είναι άδύνατο
έν συγκρίσει με τα άλλα. Παραθερι-
στην. Έντελώς παιδιάστικα γραμμένο το
«Έξασμα της Αγάπης». Δημοσιεύουμε έδώ
την άρχή του για να το δΐτε και μόνος σας.

«Την λέγαμε Γωάννα και ήτανε σε μιάν δια-
σκέδασι που έκανε κάποιος φίλος μου για
την πρωτοχρονιά. Είχε όμορφα μάτια κα-
στανοσφάσνια και όραία σκαλιστά μαλλιά
που την κάνανε άκόμη πιο χαριτωμένη. τα
περιποιημένα των μπουνιλάκια. Το άνάστη-
μά της ήτο μέτριον, ή ηλικία της δέκα όκτώ
περίπου έτών και το σώμα της κανονικό-
τατο. Γνωρίσθηκα μαζί της, ανταλλάξαμε
μερικά έρωτικά λόγια αλλά χωρίς αυτή να
δεχθί να με συναντήση κάπου άλλου. Την
ρώτησα εάν άγαπά κάποιον άλλον. Η άπάν-
τησίς της ήτο: «ναί! άγαπά ένα ποιή-
τον λένε Λευθέρι, αλλά αυτός λείπει στα ξένα,
έπομένως όπως εκείνος θα ή' έχη έσχάση
διασεδιάζοντας με άλλες, το ίδιο πρέπει να
κάνω κι' έγώ».

Έγώ παίρνοντας θάρρος άπ' αυτές τις ά-
παντήσεις της, έξακολούθησα την προσπάθειά

μου όπως την πείσω να συναντιώμαστε έ-
στω και σπάνια. Άλλά μάταια.

—Τό μόνο που μπορώ να σου κάνω μου
είπε είναι να θυάινω στο παράθυρο άν σου
είναι εύκολο να περνάς τα βράδια.

Της ώριας λοιπόν ποιές ώρες θα περνά
και έτσι χωριστήκαμε άφου προηγουμένως
δώκαμε ένα θερμό κι' άξέχαστο φίλι.

Διαβάστε καλλίτερα συγχρόνως πεζογρά-
φους. Καί να μην γράφετε από τις δυο πλευ-
ρές του χαρτιού.

Διονύσιον Λιβέρην. Όχι δημο-
σιεύσιμα τα ποιήματά σας. Ύστερούν στην
τεχνική του στίχου και προ πάντων στο μέ-

που γράφετε όσο δεν φθάνετε σε ίκανοποι-
τικό αποτέλεσμα— και τότε ή γνώμη μας
θάναι πιο σταθερή. Κρίνοντας από το γράμμα
σας νομίζουμε ότι στο πεζό θα γράφετε καλύτε-
ρα. Δοκιμάστε και κανένα πεζό. Για να νά-
κη ν Παπαχαράλαμπος. Έγκρί-
νεται το «Τώρα που έφυγες» και θα δημοσι-
ευθί με τη σειρά του. Στα θην Ψύλλα ν.
Δεν συμφωνούμε. Οι κοινοτοπίες είναι πιο
«χτυπητές» στον πεζό λόγο παρά στο ποιή-
μα που είχε πιο «αυθόρμητη» έκφραση. Πάν-
τως θυμόμαστε ότι ήταν καλύτερο από το πε-
ζό. Τέλος άν δεν σάς είναι εύκολο να το δι-
ορθώσετε στείλτε μας κάτι άλλο.

Τα θερινά βράδια είνε ποιητικά,
αλλά ή ζέστη της ήμέρας τυραννική!

Ένα φυσικόν
όπλον υπάρχει κατά
του καύσωνος:
ή Όβομαλτινή!

Πίνεται
κρύα!

*Η κρύα ή παγωμέ-
νη ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ έ-
ποτελεί το μάλλον εϋ-
γευστόν, δροσιστικό
και ύγιεινό ποτόν κα-
τά την διάρκεια του
θερούς.

Κατά την εξάντληση που προκαλεί ο καύσωνας
άποφεύγετε τα διάφορα «τονωτικά», που άνε-
ργούν κατά τρόπον βίαιον και μη φυσικό. Μό-
νον ή ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ, συγκεντρώνουσα έν συμ-
κρώ τα θρεπτικά στοιχεία, τας βιταμίνες και
τά άνόργανα άλατα φυσικών τροφών, το-
νώνει τον οργανισμόν και διατηρεί την ζωτι-
κότητα και τας δυνάμεις του άκμίας. Έκτός
τούτου, ή ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ έπιδρά θαυμασίως έπί
του στομάχου, του ήπατος και των έντέρων
ρυθμίζουσα την λειτουργίαν αυτών.

Όσοι έρρεται επί άσθενήσιν
Μόνη ή Όβομαλτινή άν Όβομαλτινή!

ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ

ΣΥΜΠΥΚΝΩΜΕΝΗ ΤΡΟΦΗ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΑ

Dr. A. Wander, S. A. Berne (Ελβετία)

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 14, ΑΘΗΝΑΙ (ΤΗΛΕΦ. 32.66)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συνδυασμών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Σταμπούλ, Πέραν. Έλήφθησαν έπιστολή κ' έφημερίς. Δυστυχώς δεν μου γράφετε όνομα για την ιδιαίτερα απάντηση. Μόνον ο αριθμός του ταχυδρομικού κιβωτίου δεν άρκει. Γι' αυτό σας άπαντώ από εδώ. Για την σμίκρυνση ύπαρχει ειδική σκευασία ρευστή που την έπιτυγχάνει άσφαλώς. Τιμάται 400 δρχ. ή φιάλη. Δεν ξέρω την άναπτύξη, αν όμως είναι μεγάλη θα σας χρειασθούν 3—4 φιάλες. Αν θέλετε, πρὸς τὸ παρὸν ακολουθήστε την εξής τακτική άρκει νά έκτελεσθούν με άκρίβεια οί συνταγές. Λοιπὸν κάθε πρωί με μιὰ μαλακή δούρησα, απ' αυτές που πωλούν στὰ φαρμακεία για τὸ μαστὸς τοῦ σώματος, δουρτίζετε με κυλικὲς ελαφρὲς κινήσεις τὸ στήθος, ἀφοῦ την δουτίξετε στὸ κάτωθι φάρμακο:

Eau de vie blanche alcoolé	60 gr.
Eau dist. d' Hamamelis.	60 "
Alun	15 "

Κάθε δὲ βράδυ με κυλικὲς ἐπίσης κινήσεις, ὥστε ν' ἀπορροφᾶται πολὺ καλὰ ἡ κάτωθι ἀλοιφή κάνετε μασσάζ.

Stearate en poudre triet	175 gr.
Blaue de baleine	10 "
Lecithine de soja	10 "

Όλα αὐτὰ διαλελυμένα μέσα στὰ κάτωθι:

Huile d' amandes douces	40 gr.
Glycerine	80 "
Eau dist. d' Hamamelis	6,85 "

Μέσα σ' ἓνα μῆνα θὰ ἔχετε καταφανέστατα ἀποτελέσματα. Τὸ Χαμάμελις πὺν γράφω στὴν πρώτη συνταγή είναι ειδικὴ εὐρωπαϊκὴ σκευασία καὶ ὄχι χαμομηλόνηρο.

Ρέναν, Σύρον. Τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης στὴν περίπτωσή σας ὀφείλεται σὲ κακὴ λειτουργία τῶν πεπτικῶν ὀργάνων. Ἡ προσοχή σας λοιπὸν πρέπει νὰ στραφῇ ἀμέσως στὸ σημεῖο αὐτό. Κανονίσατε τὴν διαίτη σας. Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἀπαγορεύονται καὶ πρέπει νὰ τ' ἀντικαταστήσετε με ζεστὰ δηλ. χαμομήλι, δυόσμο, φασκόμηλο. Νὰ πίνετε πάντοτε μετὰ τὰ γεύματα μισὸ ποτηρίκι νερὸ Βισύ-Σελεστέν. Νὰ τρώτε πολλὰ φρούτα κ' ἰδίως τὸ πρωὶ νηστικάτα. Ν' ἀλείφετε δὲ μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα ἐλαφρὰ τὸ ἐξωτερικὸ τῆς μύτης σας με τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Lanoline	8 gr.
Vaseline	8 gr.
Borate de soude	0,20 cent
Ichtyol	0,50 cent
Ergotine	0,50 cent
Teint de capsicum	15 gouttes

Αν τὰ σπυρία δὲν σας φύγουν τότε κάντε τις ἀντισταφυλοκοκκινές ἐνέσεις Κόμη. Ἰδιαίτερος ὅμως πρέπει νὰ τὰ περιποιηθῇ καὶ τοιαύτως γιὰ νὰ μὴ πληθαίνουν. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχετε ἀλείφοντας τὰ σπυρία με τὴν ἀποτελεσματικὴ ἀντισταφυλοκοκκινὴ πομάδα:

Pommade topovaccin antipyrögène

Μίαν ἐπαρκιότισσαν. Κάθε πρωί ν' ἀλείφετε πρόσωπο καὶ λαμπὸ με σκέτο νερό γάλα ἄβραστο, κατὰ προτίμησιν. Μετὰ

μιὰ ὥρα πλένεσθε ὅπως συνήθως με σκέτο ὕμω νερό. Κατόπιν δὲ ἀλείφετε τὸν λαμπὸ σας με τὴν παρακάτω κρέμα τὴν ὁποῖαν κ' ἀφήνετε ἐπὶ δυὸ ὥρες καὶ μετὰ ἀφοῦ τὸν ραντίσετε με δροσερὸ νερό, τὸν ξεκαθαρίζετε με μιὰ χνουδάτη πετσέτα.

Berre de cacao	35 gr.
Vaseline blanche	15 "
Lanoline	5 "
Eau de roses	7 "
Acide Borique	0,50 cent
Parfums	0,05 cent

Μὲ ρωτᾶτε ἂν ἡ λoσιὸν πὺν μεταχειρίζεσθε γιὰ τὰ χέρια κἀν γιὰ νὰ μαλακώνῃ καὶ τὸ πρόσωπό σας. Ἀπαντῶ ὅτι κάνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο: δηλ. ξηραίνει καὶ μαρμαζώνει.

Θρακιώτισσαν. Οἱ ρυτίδες τοῦ μετώπου είναι ἡ ἀλήθεια ὅτι πολὺ δύσκολα ὑποχωροῦν, δυσκολότερα δὲ ἀπὸ τις ρυτίδες τοῦ λαμποῦ. Πάντως με τὴν περιποίηση βελτιοῦνται ἐπαισθητῶς. Βλέπετε ὅτι σας γράφω ὅτι ἐπιτυγχάνεται πράγματι ἐπιστημονικῶς. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο σὲ λιπαρὸ νερὸ καὶ τὸ ὁποῖο κατόπιν τρίβετε σὲ μιὰ πλάκα σαποῦνι Μασσαλίας, σαπουνίζετε καλὰ τὸ μέτωπο, καὶ κατόπιν τὸ ξεβγάζετε καλὰ με σκέτο χλιαρὸ νερό. Κατόπιν απ' αὐτὴν τὴν πλύση δάξετε στὸ μέτωπο ἓνα κατάπλασμα, ὄχι πολὺ ξηρό, ἀπὸ Φαρίν ντ' ἄμιντον, τὸ ὁποῖο ἀφήνετε ἐπὶ ¼ τῆς ὥρας, κατόπιν δὲ τὸ βγάζετε καὶ πονδράζετε τὸ μέτωπο με τὰ κ' ἄμιντον. Τέλος κάθε μέρα με τὴν κάτωθι πομάδα κάνετε ἓνα μασσάζ, κυλικῶς απ' τὴν ῥίζα τῆς μύτης ὀλόγυρα απ' τὰ φρύδια καὶ φθάνοντας ταυτοχρόνως στὰ μὴνίγγια δεξιὰ κ' ἀριστερά. Κι' ὅταν ἐρῇτε ἐδῶ ἐπισκεπτεσθε τὸν κ. Λαδὰν γιὰ νὰ σας κανονίσῃ γενικῶς τὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου σας. Ἡ κρέμα είναι ἡ ἑξῆς:

R-Parafine Molle	12,50 gr.
Cire blanche de meline	12,50 "
Huile d' amandes	50 "
Borax	1 "
Eau de roses	25 "
Huile de roses q. s. pour aromatiser	

Θέλμαν, Ἀλεξάνδρειαν. Τὰ μπιλίκια καὶ τὰ ἐξανθήματα ὁρῶσιν προσηγοροῦ ἔδαφος ἀναπτύξεως στὸ λιπαρὸ δέρμα σας. Νὰ πλένεσθε πρωὶ καὶ βράδυ με κρύο νερό. Κατόπιν δὲ μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν κάτωθι λoσιὸν νὰ περνάτε καλὰ ὅλο σας τὸ πρόσωπο.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "

Τὴν λoσιὸν αὐτὴν θ' ἀρχίσετε νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε ἀραιωμένην. Δηλ. θὰ βάξετε ¼ τοῦ ρακοπότηρου φάρμακο καὶ ¾ νερό. Μετὰ τὰ δέκα μέρες θὰ βάξετε ½ φάρμακο καὶ ½ νερό. Οὕτως ὥστε στὸν μῆνα νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε αὐτοῦσια χωρὶς διάλυση. Σαποῦνι κανένα, παρὰ δυὸ φορές τῆς ἑβδομάδος νὰ χρησιμοποιήτε τὸ ἀσπράδι καὶ μετὰ νὰ τὸ ξεκατ' ἀφήνετε ἓνα τέταρτο καὶ μετὰ νὰ τὸ ξεκατ' ἀφήνετε με δροσερὸ κ' ἄγνὸ ροδόνερο. Προσοχή, ὄχι χημικὸ ροδόνερο. Ἐπίσης πρὸ τῆς πούδρας τὴν ἑξῆς λoσιὸν.

Iait d' amandes	50 gr.
Clycerine	10 "
Eau de roses naturelle	200 "

Δόσαν, Σύρον. Θ' ἀντιμετωπίζετε τὴν ἑξῆς τακτική: Θὰ πλένεσθε με κρύο νερό καὶ οὐδέποτε με σαποῦνι. Μετὰ τὸ

πρωῖνὸ πλύσιμο μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο με τὴν κάτωθι λoσιὸν θὰ περνάτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο καὶ θὰ τὸ ἀφήνετε νὰ στεγνώνῃ μόνο του δίχως νὰ τὸ σκουπίζετε.

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoin	15 "
Eau de cologne	60 "
Eau dist.	50 "

Ἐπίσης τὸ βράδυ πάλι μ' ἓνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν παρακάτω λoσιὸν θὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπο. Γιὰ τὸ διπλοσάγωνο θάχετε ἤδη διαβάσει στὸ εἰδικὸ ἄρθρο πούγραψε ὁ κ. Λαδὰς στὴν γυναικεία σελίδα πᾶν τι ἐπιθυμῆτε. Ἀν ἐπιθυμῆτε δι' ἰδιαίτεραν λεπτομερῆ ἀπάντησιν πρέπει νὰ ἐσωκλείσετε δρχ. 50. Τὴν κοῦραν αὐτὴν καθὼς καὶ τὴν χρῆσιν δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, πρέπει νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε ἐπὶ 20 ἡμέρων καὶ μετὰ θὰ σας γράψω γιὰ καλλυντικά

ΔΟΡΑ

ΜΠΡΕΝΤ ΕΙΔΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ-ΜΟΔΑΣ

Υπευθύνως δηλοῦμεν ὅτι αἱ καταρτιζόμεναι εἰς τὴν Νέαν Γεωμετρικὴν Κοπτικὴν, τοῦ προνομιούχου συστήματος ΜΠΡΕΝΤ, μαθησάντων πραγματικῶς καὶ κατὰ βάθος τὴν τέχνην, σύμφωνα με τὰ προγράμματα τῶν ἐπισήμων Σχολῶν Κοπτικῆς τῶν Παρισίων καὶ δικαιοῦνται τοῦ Διπλώματος τῆς Grande Ecole Proff. re France.

Ἐντὸς μηνὸς τελειοποιούμεν τὰς πρακτικὰς μοδίστρας καὶ ἐντὸς 3—4 τῶν ἐντελῶς ἀρχαρίους, εἰς τὰ Φλοῦ, Ζαπωνέ, Ρεγκλάν, Τανιέρ, Παλλά, Κάπ, Παιδικὰ, Πυτζάμες, Ἀσπρόρουχα κτλ.

Εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας μας, ἐφωδιασμένας με ὅλα τὰ νεότερα μέσα τῆς Κοπτικῆς, Πίνακες, Σχέδια κτλ. ἐξασκοῦνται αἱ μαθήτριαι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν εἰδικοῦ προσωπικοῦ διδασκικοῦ. Εἰς τὰς μαθητρίδας μας δίδομεν δωρεάν τὸ βιβλίον μας Κοπτικῆς καὶ τὸ CERTIFICAT.

Ζητήσατε Ὁδηγὸν - Κανονισμὸν, δωρεάν, μετὰ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος διδασκίας ὕλης καὶ τῶν βεβαιώσεων ἐκμαθήσεως πλεόντων 800 ἀποφοίτων μαθητρίων μας.

ΟΙΚΟΣ ΜΠΡΕΝΤ

ὁδὸς Πετράκη 3 (Γονία ὁδ. Ἐρμού-Βουλῆς) Τηλεφ. 32.700 Γυναικεία φορέματα ἑτοιμα καὶ παραγγέλλετε. Δεκτὰ ὑστάματα πρὸς ραφὴν. Ἀπλὰ φορέματα δρχ. 250. Τοναῖτες ἀπὸ δρχ. 350. Ταγιέρ δρχ. 500. Παλτὰ δρχ. 400.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ ΔΗΛΩΣΙΣ

Πληροφοροῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ὁ παθολόγος Ιατρός τῆς «Ἑβδομάδος» κ. Λ. Δημητριάδης, μετέφερε τὸ Ιατρεῖο του, Μιλτιάδου 11 (Πάροδος «Ἀγίου Μάρκου») ὅπου καὶ δέχεται ἀπὸ τὰς 5—7 καθημερινῶς.

Ἐπίσης τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι ἰδιαίτερα ἀπαντήσεις δι' ἐπιστολῆς στέλλονται ἀπὸ τὸν Ιατρὸν μας κατόπιν καταβολῆς 50δρράχμου δικαιοῦματος εἰς τὸν Ιατρὸν, ἀπ' εὐθείας.

Ἀπελπισμένην. Ἐφ' ὅσον μὲν σας σταματήσατε ἤδη αὐτὴν τὴν ἱστορίαν δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀνησυχήτε τόσο γιὰ τὴν ὑγεία σας. Οὐτε καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ φέρῃ τόσες καταστροφές ὅσες φαντάζεσθε. Μ' αὐτὸ, βέβαια, δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶναι τελείως ἀβλαβὲς ἀφοῦ δὲν εἶναι φυσιολογικὸ, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ καταστροφικόν. Πάντως ἀφήσατε νὰ γίνεταί μόνον του χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνετε σεῖς. Κάμετε μερικὰ ντους πὺν θὰ σας ὠφελήσουν ἐξαιρετικὰ. Ἐπίσης πάρτε λίγη Βαλεριάνα 20 γρ. ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παίρνετε 40 σταγόνες

τὴν ἡμέρα, 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ. Ἀφοῦ δὲ περάσῃ λίγος καιρὸς τότε μοῖ ξαναγράφετε.

Φάμπρε 27. Ἡ κατάστασή σας δὲν παρουσιάζει τίποτε τὸ ἀξίωμαπτον, ὥστε μὴν ὀμιλῆτε περὶ ἐντροπῆς. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήνετε τὴν κατάστασιν αὐτὴ ἔτσι, γιὰτὶ θάχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν τελείαν ἀδράνειαν. Ἀφήστε λοιπὸν κάθε σας διαταγὴ κατὰ μέρος καὶ ἐπισκεφθῆτε ἓνας γιατρὸν στὸν ὁποῖο λέτε καθαρὰ καὶ ἑστέρα ὅτι σας συμβαίνει. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος τώρα πὺν εἶναι ἀκόμη ἐνωρὶς νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κακόν. Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι κριμα νὰ ἀχρηστευθῇτε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἡλικία καὶ μάλιστα τώρα ὁπότε ὅπως γράφετε δημιουργεῖτε ἓνα μέλλον λαμπρόν; Εὐχαρίστως θὰ σας ἀπαντοῦσα τί πρέπει νὰ κάμετε, ἀλλὰ εἶναι προτιμότερον νὰ ἐξετασθῇτε γιὰ νὰ δοθοῦν ἐκεῖνα πὺν πρέπει, ὄχι ὅτι τυχῇ, ὁπότε θὰ περιπληκῇ περισσότερο.

Αν δὲ νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ σας ἐξυπηρετήσω εἰμαι πρόθυμος νὰ τὸ κάμω ἀρκεῖ νὰ με ἐπισκεφθῇτε στὸ γραφεῖο μου (Μιλτιάδου 12 πάροδος Ἀγίου Μάρκου), καθημερινῶς ἀπὸ τις 5—7 μ.μ. Θὰ ζητήσετε τὸν γιατρὸ τῆς «Ἑβδομάδος». Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ ἐπιβαρυνθῇτε με τίποτα.

Πονεμένην Καρδιὰ Ν. Φ. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνω τίποτ' ἀπ' αὐτὰ

πὺν μοῦ γράφετε. Γι' αὐτὸ σας παρακαλῶ νὰ με ἐπισκεφθῇτε χωρὶς τὸν φόβο ὅτι θὰ ἐπιβαρυνθῇτε με τίποτα. Βρίσκομαι στὸ γραφεῖο μου Μιλτιάδου 11 κάθε ἀπόγευμα ἀπὸ τις 5—7 μ.μ. ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς. Ἐλάτε καὶ θὰ δοῦμε τί ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Ε. Ι. Γ. Ὑποσηματοποιόν. Σκοπὸς τῆς παρουσίας στήλης εἶναι νὰ ἐξυπηρετῇ κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς πάσχοντας ἀναγνώστας. Μόνον σ' αὐτοὺς ἀπαντᾷ. Γιὰ ζητήματα ὅμως ὅπως τὸ δικὸ σας κολύμα νὰ ἀπαντήσω. Ὑπάρχουν ὠριμένες συνθήκες πὺν ἐπιβάλλεται ὁ Ιατρός νὰ δώσῃ τέτοιες ὁδηγίες, ἀφοῦ προηγουμένως διαπιστώσῃ ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι λόγοι, ἀνάτοροι, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νὰ δημιουργήσουν ζήτημα ὑγείας. Τότε ὁ νόμος τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ὑποδείξῃ ὅτι ἐπιβάλλεται. Ἀλλὰ ἀρμόδιος γι' αὐτὸ εἶναι μόνον ὁ γιατρὸς πὺν χωριοῦ σας, ὁ ὁποῖος θὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀνάγκην. Ἐγὼ ἀδυνατῶ νὰ ἀπαντήσω μ' ὅλην τὴν καλὴ διάθεσιν πὺν ἔχω νὰ σας ἐξυπηρετήσω.

Ἰάσμων Β. Μόνον ὁ γιατρὸς σας μπορεῖ νὰ ρυθμίσῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα αὐτὸς θὰ ἀντιληφθῇ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται ὥστε νὰ δώσῃ τὸ ἀνάλογον φάρμακον. Πάντως ἄς πᾶρῃ λίγα σκονάκια Κωδεΐνης ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο, ἕως ἓνα ἑκατοστὸ τοῦ γραμμαρίου τοῦ κάθε σκονάκι. Ἀπ' αὐτὸ νὰ παίρνῃ

Ξηρά καὶ δικληρά χέρια

Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει τίποτε καλλίτερον ἀπὸ τὴν NIVEA. Δοκιμάσατε τὸ βράδυ νὰ κάμετε μόνον μιαν φορὰν καλὴν ἐντριβὴν με NIVEA καὶ θὰ ἐκπλαγθῇτε ἀληθινὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν βλέπουσαι τὰ χέρια σας πόσον λεῖα καὶ μαλακά εἶναι. Τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ φαίνεται ἀπὸ τὰ χέρια σας ὅτι ἀσχολεῖσθε εἰς τὰ οἰκιακά σας ἡ ἰδία. Ἀπ' ἐναντίας τὸ δέρμα σας θὰ φαίνεται πάντοτε λευκὸ καὶ περιποιημένον, ἐάν χρησιμοποιήτε τακτικὰ NIVEA.

Ἡ NIVEA εἶναι ἡ μονὴ κρέμα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἡ ὁποία περιέχει τὴν συγγενὴ πρὸς τὸ δέρμα EUCERIT, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔγκεται ἡ θαυμασία ἐνέργειά της.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ μυροπωλεῖα. Τὸ μικρὸν κυτίον δρχ. 8,50, τὸ μεσαῖον δρχ. 15, τὸ μεγάλο δρχ. 30.

Ἡ Καλτσα VICTORIA

— ἀπὸ καθαρὸ μετάξι
— πολὺ λεπτὴ
— χωρὶς σκιές
μεγάλης στερεότητος.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΟΙ ΑΘΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

δύο έως τρία την ημέρα. "Αν και μ' αυτό έ-
ξακολουθή τότε ως πάρη λίγη Τερπίνη, ά-
φοϋ έννοείται συννεν θήτε και με τδ για-
τρό σας χωρίς αυτόν μόνον λίγη Κωδεί-
νη. Επίσης ίσως της κάνει καλό και λίγη
Βαλεριάνα. Θα παίρνη 40 σταγόνες την ή-
μέρα: 20 τδ πρωί και 20 τδ βράδυ.

Τελειόφοιτον Μαθημα-
τικών. Όπως και μόνος σας είδατε, αϋ-
τή ή λέξις δεν υπάρχει εις την Ιατρικήν,
ούτε πρόκειται να περαστή στον κατάλογον
των καρδιακών νοσημάτων. Έπειτα βλέπε-
τε και μόνος σας ότι παρ' όλην την κοπι-
στικήν εργασία που κάνετε έπρεπε καί τι
να αισθανθήτε. Ότι δεν υπάρχει κανένας
λόγος να άνησυχήτε και να σκέπτεσθε αιώ-
νίως τδ ίδιο πράγμα. Σεις τώρα έχετε ανά-
γκη να συγκεντρωήτε ώστε να δώσετε τις
τελευταίες σας εξετάσεις και να άμειφθούν
όλοι σας οι κόποι. Αυτό μόνον πρέπει να
χετε προ οφθαλμών και αφήσατε την καρ-
διά σας γιατί αυτή άρκετά καλά λειτουργεί
εις πείσμα τού διαγνώσαντος την βλάβην.

Πάντως λυπούμαι πολύ, γιατί στο ίδρυμα
που αναφέρατε υπηρέτησα άλλοτε και έ
και δεν φαντάζομαι να έγινα όπως σεις νο-
μίζετε. Ίσως όμως σεις να παρακούσατε για-
τί δεν επιτρέπεται σε γιατρούς να κάνουν
αυτά που νομίζετε σεις. Δεν άποκλείεται
έλλωστε να έκαμε κανένα λάθος πράγμα που
είναι και τδ πιθανότερο. Πάντως σας έπα-
ναλαμβάνω ότι τδ μόνο που έχετε να κάνε-
τε είναι να καττάξετε τις σπουδές σας και
μόνον αυτές να έχετε στο νου σας. Τδ άλλο ζή-
τημα άφήστε το. Επίσης αν σας είναι εύ-
κολο έπισκεφθήτε με και είμαι πρόθυμος
να σας βοηθήσω.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΤΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ΠΡΟΥΣΑΛΟΓΛΟΥ

από 1ης Σεπτεμβρίου μετεφέρθη εις
την οδόν Πατησίων 54
(Παρά τδ Μουσείον)

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

ΙΩΑΝ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Είδικευθείς έν Παρισίοις. Έ-
ξέτασις και δι' ακτίνων ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ Άκαδημίας και Ίππο-
κράτους 19 6

ΔΡΧ. 66

Μεταξωτές κάλτσες γυναι-
κείας ήγγυημένης άντοχής τώ
135 δραχμών, και άραχνοϋφαν-
τες τουαλέττες τών 160 δραχ-
μών, διά δρ. 88. Κιλόττες μετα-
ξωτές δρχ. 72. Σερβίτσια φα-
γοτού δρχ. 280 ήμίλινα 570.
Πλάτινα 980.

Γραφεία αντιπροσωπειών
Πουλης 5. Αον πάτωμα. (Σύν-
ταγμα).

Έκδόσεις

Μουσικές έπιτυχίες

Έξαιρετικήν έπιτυχίαν έσημείωσαν δύο
νέα πρωτότυπα τραγουδάκια τών κ.κ. Χρ.
Πύρπασου και Γ. Μακρή, τών οποίων ο δί-
σκος της φωνογραφικής εταιρίας «Κολού-
μπια» γίνεται άνάγκαστος. Είναι τδ περίφη-
μο ταγκό «Γιά σένα πονώ» που «πρεάρισε»
ή Άγγέλα Λυκιαρδοπούλου και τδ πικάντι-
κο φοξάκι «Πάμε στο Τάμ-Τούμ γιά...μαϊ-
μούδες!». Τδ τελευταίο που τραγουδών ο
κ. Σώτος Σιδηρόπουλος σε δίσκους «Κο-
λούμπια» με την δίδα Σούλα Παλαμάρα και
τον βαθύφωνο κ. Δ. Καπάτο, έγινε τδ πιο
άγαπημένο τραγούδι τών Άθηναίων. Τρα-
γουδιέται παντού. Ό δέ δίσκος του έκπέμ-
πεται τακτικά από τδ ραδιόφωνο. Τά δυο
αυτά ώραία μουσικά τεράχια είναι τυπωμέ-
να στον μουσικό οίκο Μιχ. Κων.νίδη (Γλά-
στωνος 3).

□ □

«Ο Φίλος τών Ζώων»

Έκφυλοφόρησεν τδ 29ον τεϋχος τού πε-
ριοδικού «Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ» με πλου-
σίαν όλην και ώραίαν εικονογράφησιν. Από
τά περιεχόμενα: Ή συμβολή της Έλλη-
νικής έπαρχίας εις την άνθρωπι-
στικήν κίνησιν και ή σημασία της 4ης Ό-
κτωβρίου, (Παγκόσμιος Ήμέρα τών Ζώ-
ων).—Ζωόφιλος, ο Όσιος Λουκάς, εκ της
μελέτης τού Μακαριωτάτου Άρ-
χιεπισκόπου Άθηνών.—Ζωοφι-
λικαί άναμνήσεις τού κ. Γρηγορίου
Καμπούρογλου.— Συμβολή τών Ζώ-
ων εις τούς Κοιτικούς Άγώνας, υπό τού Ι-
στορικού κ. Ι. Δ. Μουρέλλου.— Ό
σκύλος που έτάφη με Βασιλικάς τιμάς από
τδν Φαραώ της Αιγύπτου, (εκ
των τελευταίων άνασκαφών).— Φίλις Ζώ-
ων, υπό τού Ιατρού κ. Νικολ. Μακρή.
— Ή Άγελάδα και τδ Παιδί (Λαογραφικόν
διήγημα), υπό τού κ. Άγνησιλάου
Τσέλλαλη.— Νέα από τδν κόσμο τών
Ζώων.—Ζωοφιλικαί δράσεις έν Έλλάδι.—
Συνεργασίαι διά τδν περιοδικόν δέον να ά-
πευθύνονται προς τδν Διευθυντήν κ. Χαρ.
Λαγούδακην, οδός Βουκουρεστίου 23,
Άθήναι. Τηλ. 20—138. Έτησία συνδρομή
δρχ. 50.

ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Τελεία και ταχυτάτη εκμάθησις του
διά νόμου άνεγνωρισμένου συστήματος
στενογραφίας Gabelsberger παρά τού
άριστούχου κ. Παναγ. Χατζηγιάννη.

Και ο πλέον άνεπίδεκτος μαθήσεως,
καθίσταται ικανός στενογράφος, δι' ό-
λως ίδίας μεθόδου, χωρίς να παραμελή
άλλας άσχολίας του διά να μελετήσῃ
κατ' οίκον. Διδασκαλία κατ' άτομον.

Έπιστήμονες, δημοσιογράφοι, φοιτη-
ταί, υπάλληλοι άποκτήσατε ένα άπαραί-
τητον προσόν. Δίδακτρα 400 μηνιαίως.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΡΙΜΗΝΟΣ.

Άπευθυντέον: Περιοδικόν «Έβδομάς»,
Νοταρά 15 ή Φωκαίας 30

Η ηλικία σας ΔΕΝ σημαίνει τίποτε

ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΑΤΕ ΤΟ ΒΙ-
ΟSEL ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΕΡΜΑ
ΣΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝ-
ΤΟΤΕ ΔΡΟΣΕΡΟΝ ΧΡΩΜΑ
ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΗΛΙΚΙΑΣ
ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΣΘΕ

Τδ πρόσωπό σας έχει τόσην
νεότητα όσο και τδ δέρμα σας έ-
χει Biocel πολύτιμον ουσίαν με
την όποιαν ή φύσις έπρόκισε τδ
δέρμα σας διά να είναι σφι-
κτό και δροσερό. Μην αφήσετε
να άποξηρανθή τδ Biocel Άπο-
δώσατε Biocel εις τδ δέρμα σας
φρέσκο έξαχθέν από τά υποδόρια
κύτταρα νεαρών ζώων. Ή θαυ-
μασία αυτή ουσία έχει έξαιρετι-
κήν λεπτότητα διά τδ δέρμα σας.
Θά άναζωογονήσῃ τά φυσικά σας
άποθέματα τού Biocel και θα
διατηρή ταύτα πάντοτε ζωηρά.
Τότε τδ δέρμα σας θα άποβάλῃ
μόνον του τά σημάδια της ήλι-
κίας, ρυτίδες, ξάρες, μαύρα στίγ-
ματα, και θ' άναδείξῃ πάραυτα
πραγματική και διαρκή νεότητα.
Δεν υπάρχει παρά μόνον μι-
α τροφή εις τδ Biocel διά τδ δέ-
μα: Είναι ή Κρέμα Τοκαλόν
(χρώματος ρόζ). Έπιθέσατε έξ
αυτής άπόψε κι' όλας πρην κοι-
μηθήτε. Τδ πρωί μεταχειρισθήτε
την Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος
λευκού). ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΕΚΠΑΝΚΤΙΚΑ: Γυναίκες 72 έ-
τών δεν έχουν ρυτίδες, γυναί-
κες 50 έτών φαίνονται μόλις 30
και νεαρά κορίτσια άποκτούν ά-
πόχρωσιν εκτάκτου ωραιότητος.
Ή έπιτυχία είναι έγγυημένη πα-
ρά τού οίκου Τοκαλόν άλλως τά
χρήματα έπιστρέφονται.

ΜΕΓΑ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΔΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ

Έντός πολυτελεστάτου Μεγάρου

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28

Γ' ΣΥΒΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΝΙΑΝΟΣ

ΤΗΛ. 81-724

ΤΡΟΦΗ, ΚΑΤΟΙΚΙΑ, ΦΩΤΙΣΜΟΣ, ΛΟΥΤΡΟΝ ΠΛΥΣΤΙΚΑ.

ΤΙΜΗ: 1.600, 1.800 και 2.000 Δρχ.

ΑΝΑΛΟΓΩΣ ΤΩΝ ΔΩΜΑΤΙΩΝ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

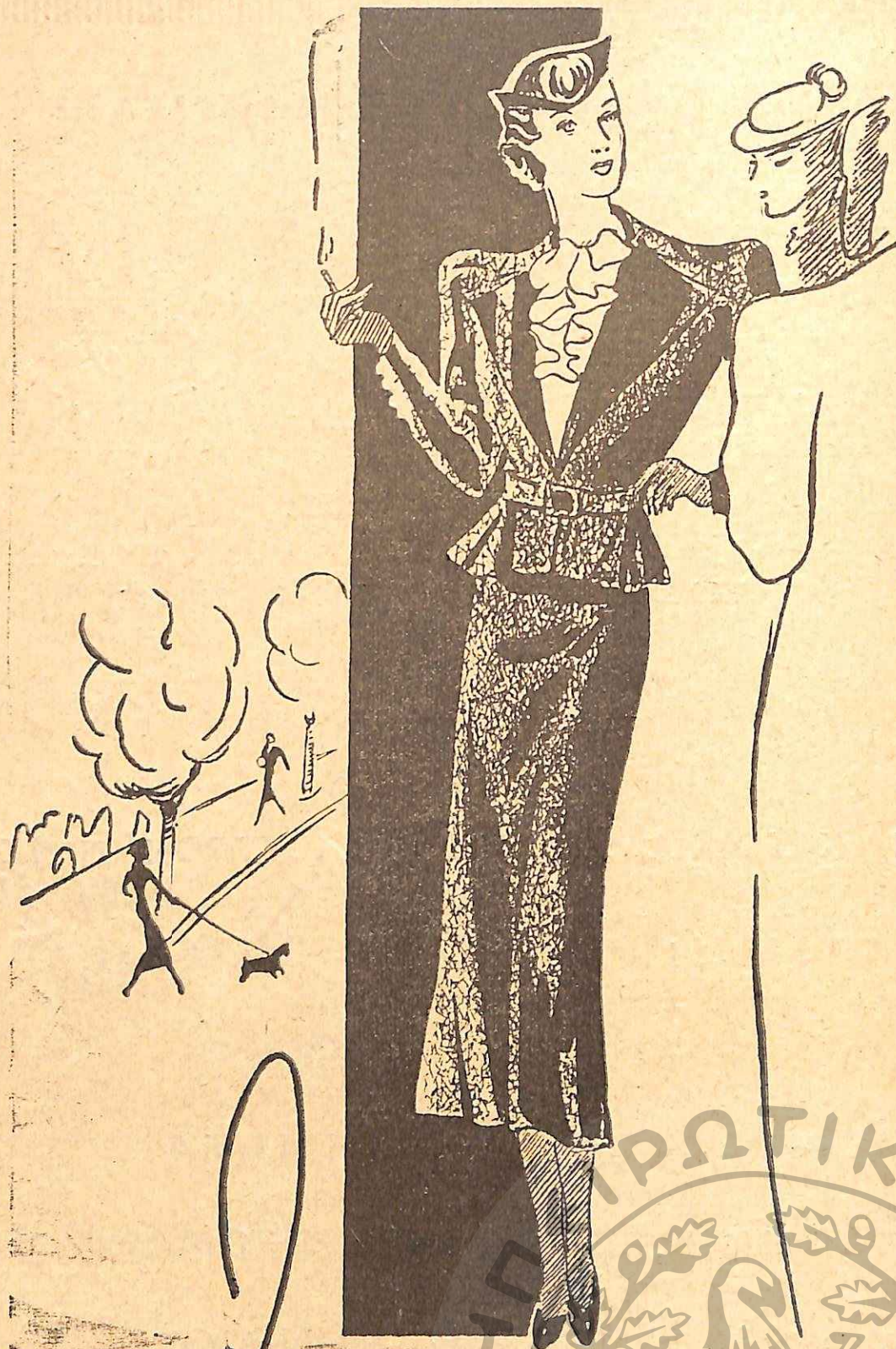
ΑΓΓΛΙΚΟΝ, ΓΑΛΛΙΚΟΝ, ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ

Άντί 130 Δρχ. ΜΗΝΙΑΙΩΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ 28

Κομψές εμφανίσεις με υφά-
σματα των κατασκευαστών

Αφού

GIANNA α.ε.

ΕΡΜΟΥ 49

ΜΗΝΥΤΟΡ